

ZSOMBOR

(Regény)

Írta:

V. Pócsay Rozika

e-mail: v.p.rozika@gmail.com

TARTALOM

**ELSŐ FEJEZET
VÁRATLAN UTAZÁS**

**MÁSODIK FEJEZET
RÉMÁLOM**

**HARMADIK FEJEZET
RETTEGÉS**

**NEGYEDIK FEJEZET
DRÁMAI FORDULAT**

**ÖTÖDIK FEJEZET
HÁROM ÉVVEL KÉSŐBB**

**HATODIK FEJEZET
A FORDULAT SZELE**

**HETEDIK FEJEZET
„NEHÉZ A BÁNYÁSZÉLET”**

**NYOLCADIK FEJEZET
FENT A SZIKLACSÚCSON**

**KILENCEDIK FEJEZET
NŐI MEGÉRZÉS**

**TIZEDIK FEJEZET
OTTHON, ÉDES OTTHON**

**TIZENEGYEDIK FEJEZET
MÁSFÉL ÉV RÖVID TÖRTÉNETE**

ELSŐ FEJEZET

VÁRATLAN UTAZÁS

1.

Ács Kolos felszökő lázával küszködve sietett fel a lépcsőn. Lelkiismeretfurdalással nyomta meg a csengőt.

- Szia, édesen haragos Zsókcucikám! - ölelte magához békítően nejét, amikor ajtót nyitott. - Bocsáss meg! Hívtalak, hogy tudd, hova tűntem, de nem voltál már bent a főiskolán, a mobilod meg a nappali asztalon muzsikált.

- Szia! Nincs kulcsod? Hova az isten haragjába kellett menned ilyen lázasan? - morgolódott bosszúsan.

- Van kulcsom, de nem akartam csak úgy bejönni. Szeretnék megbékíteni. András hívott. Zorky Bécit bentről vitte el a mentő szívinfarktussal. Nincs a vezetőségben mozgatható ember, nekem kéne részt vennem a konferencia-körúton. Tudja, hogy beteg vagyok én is, de az influenza gyógyszerekkel talán leküzdhető. Mit volt mit tennem, bementem megbeszélni, miről is van szó.

- Na persze... nem volt mit tenned, mert képtelen vagy nemet mondani.

- Ez van, drágám. Ismersz, nem tudok nektek sem, soha semmiben.

- Lángol a fejed a láztól, bújj gyorsan ágyba! - ment a konyhába teát csinálni. Onnan kérdezte: - Mikor lesz az a hétszentséges konferencia-körút?

- Nyugi, drágám. Pénteken kell indulnom, hétfő lévén, meg fogok gyógyulni.

- Na ja, ha csak be nem rángatnak az úttal kapcsolatban.

- Nem fognak, mert kikötésem volt, betegen nem vállalok ilyen hosszú utat - bújt az ágyba vacogva.

Forró teával vette be a gyógyszereket. Leült az ágya szélére:

- Mit tudsz az útról?

- Nem sokat. Az anyag Bécinél van, így András sincs pontosan képben. Annyit tud, Sydneyben kezdődik, ha nem lesz közben csúszás, Párizsból jövök haza tíz nap - de max. két hét - múlva.

- Gyönyörű. Hogyhogy: ha nem lesz csúszás?

- András szerint körút esetén számolni kell ilyesmivel, de mindig fogod tudni, hol vagyok.

- Jó-jó, tudom, hogy hívni fogsz, de hogy mersz belevágni felkészületlenül?

- András lebeszélte a cserét. A pár napban igyekszem felkészülni. Holnap felhívom a kórházat, ha lehet, beszélek Bécivel. Ha az állapota miatt nem tudnék, akkor sincs gáz, amilyen precíznek ismerem, szerintem kidolgozta az anyagot. Megkérem Zsombit, holnap hazafelé ugorjon be érte hozzájuk.

- Nem vagyok boldog. Készülj fel rá, ha péntek reggelig ki mersz mozdulni a házból, akkora patáliát csapok, amelyet még nem látott a világ.

- Oké, de ha jó leszek, megbékélsz velem? - mosolyodott el Kolos, megfogva neje kezét.

- Mi mást tehetnék? Látom, megy le a lázad. Éhes vagy? Megfőtt a gulyás, amint érzem, megsült a bukta is.

- Oké, tényleg jobban vagyok, veled ebédelek a konyhában.

- Bújj köntösbe... zokni nélkül ki ne gyere! Megyek tálalni - simogatta meg aggódó tekintettel.

Kolos másnap beszélt Bécivel. Jól sejtette, az anyag útrakész volt. Zsombinak sem kellett elmenni hozzájuk, beküldte a nejével neki az intézetbe. Estig átlapozta, jól áttekinthetőnek tartotta. Zsombor, a fia, az utazás körülményei felől érdeklődött.

- Hogy jutsz el Ferihegyről Sydney-be?

- András tájékoztatót, a londoni közvetlen járatra foglaltak jegyet, de hogy a ferihegyi gépnek mikor van csatlakozása, azt még nem tudom. Londonból Sydney kemény tizennyolc óra repülés, amit fél - két óra dubaji technikai pihenővel tesz majd meg.

- Két óra hosszat tankolnak?

- Ezeken a modern gépeken nem kell tankolni, de átnézik a műszaki állapotát, és leváltják a kísérő személyzetet, mert nyolc-tizenkét óránál többet egyfolytában nem repülhetnek. Kellemetlen az lesz, hogy poggyászaikkal együtt kell elhagynunk a gépet, és beszállás előtt épp úgy, mint Londonban, csomagátvizsgálásra be kell mennünk a tranzitba.

- Tizennyolc óra repülés, húsz az állásidővel... iszonyú hosszú.

- Valóban, de lesz mivel lekössem magamat. Foglalkozhatok a konferenciaanyaggal, viszek olvasnivalót és elhatároztam, naplót vezetek a tíz napról. A részletes beszámolóhoz jó segítség lesz majd. Béci azt mondja, olyan vadiúj gépekkel lehet repülni, amiken beépített képernyő van az ülésekbe szerelve tizenkét videócsatornával, tíz zenei rádióadóval. Az ellátás minőségileg, mennyiségileg kielégítő. Felhívta azonban rá a figyelmemet, ha nem akarok végig szomjazni, szénsavmentes vizet feltétlenül vigyek magammal. Amikor csak tudlak, hívlak benneteket, de arra kérek, anyukádat hosszú időre ne hagyj magára.

- Nem fogom, ne aggódj.

Csütörtökre meggyógyult, így Zsóka is megbékélt a helyzettel. Majdnem az egész napot bent töltötte az intézetben az utazás körüli teendők miatt. Ekkor tudta meg, Londonból szombaton reggel nyolc órakor lesz csatlakozás Sydney-be, tehát neki pénteken délutáni géppel kell indulnia Ferihegyről. A repülőtér szállodájában kell töltenie az éjszakát. Eldöntötte, délután felmennek hármasan a Várba. Nem akarja végigszomorkodni a napot.

Amikor végzett hivatalos teendőivel, Zsomborral elmentek Zsóka elé a főiskolához. Gyalog mentek fel a várba. Bár tartott Zsóka lehangoltságától, de az ódon utcák hangulata őket is magukkal ragadta. Séta közben kellemes nosztalgizással teltek az órák.

Pénteken délután három órakor emelkedett a magasba a londoni gép. Zsóka úgy érezte, mintha Kolos a szívéből szakított volna ki egy darabot.

Kolos középtájon, ablak mellett ült. Első alkalommal vált el ilyen hosszú időre a családjától. Olyan lehangolt volt, mintha örökre hagyta volna maga mögött őket, Budapestet, az országot. Addig nézte az apró ponttá zsugorodott várost, hazáját, amíg el nem tűnt szeme elől. Hogy úrrá lehessen rossz hangulatán, olvasnivalót vett elő. Annyira belemélyedett, teljesen kikapcsolta magát környezetéből.

Úgy elrepült az idő, meglepődött, amikor hallotta a felszólítást: kapcsolják be biztonsági öveiket, készüljenek fel a leszálláshoz. Nézte, mint rajzolódnak ki egyre tisztábban alattuk a város, a repülőtér. Amint kiszálltak, hívta Zsókaékat megnyugtatni, szerencsésen megérkezett.

Nem először volt Londonban, bár a repülőtéri szállodában még soha nem szállt meg. Egyenesen odament, hogy megszabaduljon bőröndjétől. Sétált egyet vacsora előtt. Időben lefeküdt, szombaton fárasztó út várt rá. A körülményekhez képest kipihenten ébredt. Reggeli előtt ismét járt egyet. Csomagátvizsgálás előtt hívta Zsókat, maga sem tudta már hanyadszor. Azzal köszönt el tőle, Dubajból hívja ismét.

Itt még nehezebb szívvel szállt fel a gépre, mint Ferihegyen, hiszen visszavonhatatlanul repül vele egyre távolabb az övéitől. Ismét ablak mellé ült, mert utálta, ha előtte közlekednek, hol a lábára lépve, hol csak hozzáérve. Próbálta felmérni, hány honfitársa lehet a gépen, de sehonnan nem hallott magyar szót. Elővette naplóját, amiben pár bejegyzés volt még csak. Most azonban részletesen leírta, mikor kelt, merre sétált, milyen benyomást tett rá a londoni reggel, de leghosszabban arról írt, milyen rossz érzés, hogy nincs kivel megossza gondolatait, érzéseit, mennyire hiányzik neki a családja.

Amikor ezzel végzett, körbetekergette a tizenkét videócsatornát. Talált kedvére való programot, de nem volt kedve filmet nézni. Közben látta, hogy a mellette ülő férfi gyakran ránéz. Majd végül megszólította. Az érdekelte, milyen nemzetiségű. Egy szóval válaszolt. A hova utazik kérdés már nem tetszett neki, kurtán annyit mondott: a tengeren túlra, és olvasni-valójába temetkezett. Az arab akcentussal angolul beszélő útitárs tudomásul vette szűkszavúságát, Dubajig több kérdést nem tett fel, de láthatóan szemmel tartotta őt. Eleinte nem érdekelte, de következetessége kezdte zavarni. Már-már ott tartott, megkérdezi, minek köszönheti kitüntető figyelmét, amikor hallotta a megváltó felszólítást: kapcsolják be biztonsági öveiket, készüljenek a landoláshoz.

*

Zsóka erre a napra szabadságot kért a főnökétől. Képtelen lett volna előadást tartani, amíg Kolos meg nem érkezik Sydney-be. Bár este felhívta féltucatszor, reggel is már kétszer, mégis folyton a telefont figyelte, nem szólal-e meg a IX. szimfónia a mobilján. Persze tudja ő, Londonból nem két óra az út Dubajig, ahol majd technikai szünetet tart a gép, mégis remeg az idegességtől. Többféle házimunkába belefogott, hogy lekösse magát valamivel, de minden kiesik a kezéből, állandóan elfelejti, mit akart csinálni. Miért ment be a spejzba? Egyszerűen hasznavehetetlennek érzi magát.

Valójában nem érti a dolgot, nem egyszer, se nem kétszer ment már el Kolos házasságuk alatt különböző konferenciákra. Mindig féltette, de ennyire még soha. Járt az agya, miközben egyik szobából a másikba rohangált, kezében szorongatva a megváltó mobilt. Megszólalt a hálózati telefon. Remegő kézzel vette fel:

- Tessék!

- Szia, édes! Azért hívlak ezen, nehogy apának foglalt legyen a mobilod. Van róla újabb híred?

- Szia, Zsombikám! Nincs, édesem, de már remegek az idegességtől.

- Ha jól emlékszem, valamikor mostanában kell megérkezniük Dubajba.

Abban a pillanatban megszólalt a szimfónia. Mielőtt felvette, kihangosította.

- Szia, drága Kolikám! Mi van veled, nagyon vártuk Zsombival a hívásodat.

- Szia, Zsókéám! Hogyhogy Zsombi is otthon van?

- Nem, a másik telefonon hívott. Mesélj, édesem!

- Sok mesélnivalóm nincs, másfél órára el kellett hagynunk a gépet. Ez még jónak is mondható, mert fárasztó hosszú órákig egy helyben ülni, na és itt is lenne mivel eltölteni az időt, de ezzel az ormótlan nagy bőrönddel nem a legkellemebb lesz sétálgatni.

- Nincs csomagmegőrző?

- Lehet, hogy van, de ennyi időre azt sem érdemes igénybe venni. Fhúú, drágám, ide el kell egyszer jönnöd. Amerre nézek, minden csupa csillivilli káprázat. Rengeteg üzlet van, kínálnak itt mindent, ami szem-szájnak ingere.

- Örömmel lennék veled, akkor legalább nem kéne érted ennyire aggódnom.

- Rettenetesen hiányoztok ti is nekem, de azért aggódnod nem kell. Járok egyet, hogy életet leheljek az elmacskásodott lábaimba. Beszállás előtt hívlak még.

- Rendben van. Várom a hívásodat! Puszillak, drágám!

- Csókollak mindenem, téged is, Zsombit is.

- Hát ebből nem sok mindent tudtunk meg - vette kezébe a kézibeszélőt.

- De ami a legfontosabb, hogy szerencsésen Dubajba értek, és jól van, azt igen. Elmegyünk Ikával ebédelni, utána hívlak.

- Jól van, kisfiam, jó étvágyat! Ikát puszilom.

2.

Kolos séta közben észrevette, hogy két megtermett fickó - távolról bár, de - mintha őt követné. Körülnézett, mivel rajta kívül senki nem volt a környéken, érzése meggyőződéssé vált. Feltűnésmentesen szemügyre vette őket, de egyik sem tűnt az utasok közül ismerősnek. Láta, hogy felgyorsítják lépteiket. Félelem fogta el. Életében nem érzett még ilyen rémisztően fojtogató érzést. Dühös volt magára, az üzletsor végénél miért nem fordult vissza, akkor most bemehetett volna valamelyikbe.

Amikor a két férfi utolérte, közrefogták és közölték vele, ha ellenkezés nélkül velük megy, nem esik bántódása. Feltűnt neki, hogy ugyanazzal az idegen akcentussal beszélnek az angolt, mint a szomszédja a repülőn. Próbálta uralni a helyzetet. Megkérdezte, hova kéne mennie, mit akarnak tőle? Annyi választ kapott, mindenről tájékoztatni fogják. Ne húzza az időt, várnak rájuk.

Igyekezett végiggondolni, mit tehet szorongatott helyzetében. Ha kiszabadíthatná karjait, és visszafelé futna, talán lerázhatná őket - futott át agyán. Tett is rá kísérletet, de a magasabb, markánsabb valami üvegcsét nyomott az orra alá, amitől szédülni kezdett, majd ködfátyolba borult előtte a világ. Távolodtak a hangok, hirtelen úgy érezte, zuhan a mélybe, majd megszűnt számára minden.

*

Zsóka végre képes volt értelmes cselekvésre, felrakta a tűzhelyre az előkészített ebédet, rendet rakott a szobákban. Épp nekiállt vasalni, amikor megszólalt a hálózati telefon.

- Szia, Édes! Apa hívott már?

- Szia, Zsombikám, nem - pillantott az órájára. - Atya úristen! Mi történhetett? Két órája beszélünk.

- Ne gondoldj mindjárt a legrosszabbra, lehet, hogy csúszás van az indulással valamiért. A repülőtéren nem lehet baja.
- Jaj, Zsombikám, attól, hogy a gép indulása késik, ő tudna telefonálni.
- Ne kombináljunk előre! Lejárt a munkaidőm, indulok, ne idegeskedj, amíg hazaérek.
- Ne idegeskedjek... hát mi a jófenét csináljak, kisfiam?!
- Menjél le a parkba sétálni.
- Van is nekem kedvem sétálni! Ma délután a varrónőhöz kellett volna mennem, áhh, mindegy, nem tartalak fel, gyere haza, édesem!
- Puszillak, nagyon sietek.

Amint Zsombor letette a telefont, Zsóka hívta Kolos mobilját. Megdöbbenésére ki volt kapcsolva. Ettől még idegesebb lett. Tehetetlenségében elsírta magát. Észre sem vette, hogy Zsombor bement a lakásba.

- Mi történt, édes, miért sírsz? - ment oda hozzá.
- Képzeld el, felhívtam, és ki van kapcsolva.
- Sajnos tudom, hívtam én is, csak nem akartalak még jobban felidegesíteni. Mindjárt utánanézek a nemzetközi tudakozóban a dubaji repülőtér számának, felhívjuk. Azt biztosan meg tudják mondani, ha a géppel történt valami.

Kétszer időzített le a szám, mire felvette egy kellemes női hang. Zsombor kis előmagyarázattal rákérdezett a sydney-i gépre. A hölgy magabiztosan mondta, a gép percnyi pontossággal szállt fel. Annyit tud: egy utas nem tért vissza a gépre. Háromszor kiabáltak be a nevé. Csak saját jószántából hagyhatta el a repülőtér területét, mert a délután folyamán semmi rendellenesség nem történt, arról a biztonsági szolgálat tudna. Zsombor megkérte, legyen a segítségére annyiban, tudja meg, kinek a nevé kiabálta a hangosbemondó. Kisvártatva közölte: Ács Kolos, magyar utasét. Zsombor elsápadva köszönte meg a közreműködését. Zsókából hangos zokogás tört ki.

- Édes, szépen kérlek, próbálj uralkodni magadon! Cselekedjünk drága, meg kell tudnunk, mi történhetett.
- De hogy, amikor a hölgy is csak ennyit tud?
- Nem tudom, de ha kiborulsz, azzal csak a helyzetünk bonyolódik.
- Igen-igen, de bele fogok örülni, ha baja esett.
- Este lévén, a repülőtér vezetőségével nincs esélyünk beszélni. Nézzük meg, mit lehet tudni Dubajról. Pontosan hol van, meg úgy egyáltalán. Gyere, ülj ide mellém! Muszáj lekötönni magunkat, nem veszíthetjük el a fejünket. Olvasod velem, vagy csak magunkban mindketten?
- Olvasom, ha a könnyeim engedik.
- Az Egyesült Arab Emírségek második legnagyobb városa, a Perzsa-öböl déli partján fekszik, az Arab-félszigeten - mormolta félhangosan Zsombor.
- Arab-félsziget... szent ég! Most aztán idegeskedhetünk igazán. Hh... nem érdekelnek a hülye száraz adatok.
- Ha kicsit többet tudunk a környékről, talán könnyebb kitalálni, mit tehetünk, merre kutakodhatunk.

Zsombor végigfutotta, csak a fejét csóválta.

- Hát ettől nem lettünk okosabbak.
- Azt mondd meg nekem, mi a jó Istent akarhatnak egy bakteorológustól az arabok?
- Fogalmam nincs, de ne képzelődjünk. Egyre érthetlenebb. Saját jószántából, amint a hölgy mondta, biztos, hogy nem hagyta el a repülőtér területét. Miért hagyta volna? Erőszakkal nem vihették sehova, azt észrevették volna. Rosszullét sem foghatta el, annak ugyancsak nyoma lenne. De akkor mi a frászkarika történet, a föld nyelte el?
- Ha nem esett volna baja, felhívott volna. Apukád nem hagyna minket kétségek között bizonytalanságban.
- Ezt nem cáfolhatom. Dőlj le itt a kanapén! Ezt teszem én is a kis gyerekheverőmön. Pihennünk kéne. Ha közben eszembe jut valami, azonnal utánanézek.
- Majd én fekszem a kisheverőn, te félig sem férsz rá.

Mindketten elszunnyadtak, Zsombor hajnalban ébredt. Felkelt, reggelit készített, teát, kávét főzött, mire Zsóka felébredt.

Elvitte Zsókat a főiskolába, majd bent a munkahelyén első dolga volt felhívni a dubaji repülőtér főnökségét. Amikor tájékoztatta őket, miért hívta, némi tanácstalanság után átkapcsolták másik irodába. Itt nem kellett magyarázkodnia, az előző napi hölgy vette fel a telefont. Ideges lett ijesztő hírtől. „A repülőtér hátsó, elhagyatott részén találtak egy bőröndöt, aminek a névkártyáján a következők olvashatóak: Á. K. Budapest. XIV. ker. V. Gy. A.” Zsombor falfehéren írta fel a mondottakat.

- Kétségbeejtő, ez apukám bőröndjének névjegykártyája. De volt nála egy válltáska, amiben az okmányai, pénze és laptopja volt.
- Arról nem tudunk semmit. A bőröndöt úgy ejthették el, mert fekvé talált rá a biztonsági emberünk.
- Ezek után mi a teendőnk?
- Ha tudnak, jöjjenek átvenni a bőröndöt. Addig talán kiderít valamit a nyomozó szerv.
- Értem. Nagyon köszönöm a tragikus tájékoztatást. Intézkedni fogok, és amint tudunk, elmegyünk a bőröndért. Viszonthallásra!
- Rendben, de előtte értesítsen, mert raktárhelyiségben tároljuk, ahonnan ki kell majd vételeznünk. Viszonthallásra!

Döbbsenten állt, fogalma nem volt, mihez kezdjen. Hol keresse édesapját? Hogyan mondja meg édesanyjának a rémisztő hírt. Kopogtak az ajtaján.

- Tessék! - szólt ki.
- Szia, Zsombi! Mi van veletek... apukáddal... miért nem jöttél át elmondani?
- Szia, kislány! Nem akartalak zavarni. Amikor eljöttem az ajtótok előtt, láttam, Ákos melletted ült, a többiek meg körbeálltak.
- Megőrjítetek. Nem hagynak békén, miért nem ebédelek velük. Engem az érdekel, mi van veletek?
- Oké, de elmondhatnád, miért is nem velük ebédelsz, ha ennyire odavannak érted?
- Hagyjál már te is ezzel! Tudod az okot. Veled akarok, és kész! Mesélsz végre?

Elmondta, mit intézett a dubaji repülőtéren.

- Te atya úristen! Ti szegények! Most mihez kezdesz?

- Fogalmam nincs. Édessel kéne valahogy közölnöm, de tartok tőle, teljesen ki fog borulni.
- Figyelj, szerintem majd csak akkor mondd el neki, ha már biztosat tudsz, legalább ő ne idegeskedjen esetleg fölöslegesen.
- Jó, de mit mondjak addig? Mindjárt óraközi szünet lesz a főiskolán, és hív.
- Mondd azt, hogy hívtad őket, de egyelőre nem találtál illetékes személyt, aki tájékoztatást tudott volna adni.
- Hmm... nem is rossz. Oké, köszi, hogy gondolkodsz helyettem.
- Most vissza kell mennem a helyemre, mert szemmel tart a főnököm, majd ebédnél beszélgetünk még, jó?
- Hát persze - mosolyodott el kesernyés-szomorkásan Zsombor.

MÁSODIK FEJEZET RÉMÁLOM

1.

Amikor Ács Kolos magához tért, jó páran állták körül. Mint később kiderült, az orvos tett fel neki kérdéseket. Hogyléte felől érdeklődött. Távolról hallotta a hangját, de a szavak értelme nem jutott el tudatáig. A szeme nyitva volt ugyan, de a homályba borult környezetében csak elmosódott kontúrokat látott. Rosszul érezte magát. Hányinger kínozza, rettenetes nyomás volt a fejében, zúgott a füle. Itattak vele valamit, és a föléje hajló kellemes, nyugtató hang folyamatosan beszélt hozzá. Az idegen kiejtéssel ejtett angol szavakból annyit fogott fel, arról biztosítja, biztonságban van.

Erőltette agyát, mi történhetett vele, hol lehet? Amikor meg tudott szólalni, ez utóbbit ki is mondta hangosan, de választ nem kapott.

Kezét ökölbe szorítva igyekezett gondolkodni. Nehezen jöttek elő az emlékképek. Lecsukta szemét, úgy jobban tudta magát ösztönözni, de a nyugtató hang ezt nem akarta engedni. Nyöszörgő hangon mondta:

- Álmos vagyok, rosszul érzem magamat.

- Ha most elalszik, nem biztos, hogy felébred - mondta kérlelően a hang.

Nem válaszolt, gyötörte agyát. Derengeni kezdett az elhagyatott környék, felsejlett előtte a két marcona alak. Tehát minden bizonnyal a dubaji repülőtéren ejtették fogságba. Akkor pedig óvatosnak kell lennie, nem áruhat el magáról semmi fontosat.

De mit is tud magáról? Zsóka, a neje és Zsombor, a fia arca tűnt fel szeme előtt. Vajon mióta lehet ebben az állapotban? Ó, szegények, biztosan idegesek, miért nem hívja őket.

- Kérem, ne aludjon el - hallotta unos-untalan a hang könnyörgését.

Amíg nem tisztul az agya, nem tud gondolkodni, nem áll velük szóba - döntötte el. Hirtelen jónak tűnő ötlete támadt, meg kell játszania, semmire nem emlékszik, még a saját nevére sem. Ha ügyesen színészkedik, talán életben hagyják, amíg ki nem talál valami okosat. Vajon mit tudhatnak róla? - gyötörte agyát. Kezdt derengeni, a repülön milyen kérdéseket tett fel neki a szomszédja, aki ugyancsak ezzel az arab akcentussal beszélt. „Ó, te jó ég! Már ott kiszemeltek maguknak...” - ismerte fel helyzetét. Erősen töprengett, vajon mit akarhatnak tőle? Rossz érzése folyamatosan erősödött benne. Abban biztos volt, a gépen a szomszédja kérdésére megmondta a nemzetiségét, de úticéljáról csak annyit árult el: a tengeren túlra megy. Közben a körötte állók beszélgetését figyelte. Az akcentusuk alapján araboknak gondolta őket. Ha igaza van, terrorista banda kezébe került - állapította meg ijedten. Akkor pedig semmi esélye az életben maradásra - keseredett el.

Felültették, de annyira szédült, kóválygott a feje, bele kellett kapaszkodnia az orvosba.

- Majdnem két napig aludt, próbáljon enni - tettek elé egy tálca idegen szagú ételt.

- Nem tudok - nyögte kínkeservesen.

Kezét szájához kapta, de üres volt a gyomra, csak erőltette a hányás. Az orvos visszafektette. Szúrást érzett a karjában, combjában. „Lehet, hogy most végeztek velem?” Megnyugvására azonban kezdte jobban érezni magát. Ismét felültették, az evést erőltették. Próbálta kinyitni a szemét, de bántotta az erős fény, így csak hunyorogva próbált választani a tálcáról, de egyik étel sem volt ismerős. Fogvatartói félreértették viselkedését. Az orvos nyugtatóan mondta:

- Egyen bátran bármelyikből, nem lesz baja tőle. Nem azért hoztuk ide, hogy megöljük.
- Elmondanák, hogy miért?
- Mindent meg fog tudni. Most az a fontos, hogy erőre kapjon, tudjon mielőbb gondolkodni.
- Gondolkodni? - fordította fejét az orvos felé, de a szemét még mindig csak félig tudta kinyitni.
- Igen, mert úgy látom, még hatása alatt van a szernek, amivel elkábították.
- Nem értem.
- Fogadjon szót, próbáljon enni.

Kolos többfélét megkóstolt, de egyik sem ízlett neki.

- Köszönöm, ennyi elég volt, több nem csúszik le a torkomon.
- Jobban érzi magát?
- Talán... nem tudom. Azt hiszem, a hányinger nem kínoz annyira.

Egy alacsony, köpcös férfi megkérdezte tőle:

- Hogy hívják, hogy szólíthatjuk?

Mivel értetlenkedve nézett rá, az orvos lassabban ismételte meg a kérdést.

- Hogy hívnak? - ismételte motyogva, majd az orvosra nézett, fejét rázva mondta: - Nem tudom.

A köpcös ideges lett, meg akart szólalni, de az orvos leintette és franciául közölte vele, elképzelhető, amit mond, a szer nagyon erős volt, biztosan kell pár nap, mire kitisztul a tudata. Koloshoz fordult:

- Milyen nyelven beszél az angolon kívül?
- Milyen nyelven... nem tudom, beszélek-e máson is... Örület! - sóhajtott homlokát összeráncolva ingerülten.
- Nyugodjon meg, vissza fogja kapni az emlékezetét.

Vissza - gondolta elkeseredetten, akkor lesz neki jaj. Nem, nem engedi, hogy túljárjanak az eszén. Ők rabolni tudnak, neki pedig meg kell tanulnia harcolni az életéért! - tökéltte el.

- Min gondolkodik? - kérdezte az orvos.
- A nevemen próbálkozom, azon, ki lehetek, hogy és miért kerültem ide... de a fejemben a hatalmas nyomás, fülemben a kegyetlen zúgás mindent elnyom. Mindent távolinak érzek... Szeretnék lefeküdni, szédülök.
- Nyugodjon meg, pár nap és minden eszébe fog jutni. Figyeljen rám. Átvisszük a szálláshelyére, a hölgy feladata önre vigyázni - nézett a mellette álló, lefátyolozott személyre. - Küldök át önnek pár ételt, próbálja meg erőltetni az evést, hogy mielőbb visszakapja erőnlétét. Amint úgy érzi, fel tud kelni, sétáljon sokat. Szabadon mozoghat a területen. Segítséget a hölgytől kérhet, és minden egyébgel hozzá forduljon.
- Köszönök mindent, amit értem tett - mondta erőtlen hangon.

Hordágszerúségre fektették, majd két markos legény vitte egy hosszú folyosón végig. Széles márványlépcsőn jutottak le a földszintre. A sok kanyargástól erősödött a hányingere, ezért többször megálltak vele. Kolosnak úgy tűnt, egy örökkévalóságig vitték. Az épületből kiérve, csodálatos parkon haladtak vele. Az isteni illatorgia jótékonyan hatott rá. Egyszer csak át-

haladtak egy nagy kapun, megszűnt az illat, eltűnt a csodálatos park. Egy kietlen poros úton vitték. A szorongó félelem erősödött benne. Bementek egy házba, félhomály vette körül. Nem látta, inkább csak érezte, hogy lépcsőn viszik felfelé. Bekanyarodtak egy keskeny folyosóra, majd megálltak vele. Hallotta, kulcs fordul a zárban. Ismét világos lett.

2.

Megörült, amikor végre ágyra fektették. Tompán hallotta a távolodó lépteket, az ajtó csukódását. A csend jó hatással volt rá, kezdett ismét stabilizálódni az állapota. Hunyorgott, hogy szeme szokja a fényt. Lassan tudta csak kinyitni egészen. A mennyezetet, maga mellett a fehér falat nézte. A körülményekhez képest minden tisztának tűnt. Tekintetével körülnézett, majd óvatosan a fejével is követte az irányt. A helyiség tágas és kellemesen világos volt. A gyér bútorzat ágyból, egy keskeny szekrényből, asztalból, két székből állt, ami puritán ugyan, de viszonylag barátságosnak volt mondható. Még függöny is lógott az ablakon. Vajon meddig lesz lakóhelye a szoba - töprengett. Mit tehet saját érdekében, hogy kell okosan viselkednie? Fogalma nincs, miért hurcolták ide, mit várnak tőle. Így aztán nehéz lenne kitalálnia, hogyan védheti meg magát.

Az ajtó kellemesen halk nyikorgása zökkentette ki mélzásából. Arra fordította a fejét, a lefátyolozott hölgy hozott tálcán valami kellemes illatú ételt.

- Szeretném, ha felülne és megpróbálna enni.

Meglepetten hallotta a tökéletes angolsággal ejtett szavakat. Ki lehet ez a nesztelen léptekkel közlekedő hölgy? Mintha szellem lenne, szinte csak a levegő mozgásából érzi, hogy elment az ágya mellett. Igyekezett szótfogadni, az ágy szélébe kapaszkodva próbálta felemelni felsőtestét, de forgott vele az ágy. A hölgy hozzá lépett, kezét nyújtotta segítségül. Felült, a falnak dőlt.

- Szólítson Lírának, én önt Idegenfinek fogom.

- Köszönöm a segítségét, Líra kedves! - nézett rá.

Óvatosan kóstolgatta a különböző sülteket. Egészen ízletesek voltak. Érezte, minden falat vérré válik benne. Közben látta, a hölgy az asztalnál ül, őt nézi, majd megszólal:

- Látom, ez jobban ízlik, mint a szendvicsek.

- Valóban. Ismerősek az illatok, az ízek.

- Mire emlékeztetik, a hazájára?

- Lehet. Bár tudnám, hol, merre lehet - sóhajtott.

- Próbáljon meg az ételre koncentrálni, nagyon rossz bőrben van. Tőlem nem kell tartania, nem akarok rosszat önnek.

Kolos hallgatott. Elkeseredetten gondolt Zsókára, a fiára. Vajon látja még őket? Megkeseredett szájában a falat, abbahagyta az evést.

- Mire gondol? Elsápadt.

- Semmire. Szét akar robbanni a fejem, zúg a fülem - nyújtotta sóhajtva a tálcát, és lefeküdt.

- Itt hagyom az asztalon, jó lenne, ha elfogyasztaná.

Mivel Kolos nem válaszolt, ő folytatta:

- Megmutatok pár dolgot - állt fel. - Ha fel tud kelni, és szüksége lenne valamire, csak emelje meg azt ott - mutatott az ajtó mellett lógó, telefonkagyló-szerűségre - és azonnal jövek. Ha mosdóba kell mennie, itt van rá lehetősége - ment az ablak melletti falhoz.

A neki fejmagasság fölött lévő, alig észrevehető, vékony léchez nyúlt, amit csak úgy ért el, hogy az ablakpárkányba kapaszkodva felágaskodott. Megnyomott egy gombot, ekkor oldalra csúszott a vékony farostlemezajtó, és feltűnt mögötte a WC-kagyló, a kicsike falikút kézmosóval. Kolosra nézett, figyel-e. Majd becsukta és tovább beszélt:

- Jó lenne, ha mielőbb lábra állna, mert a bezártság rossz hatással van a lélekre. Napirendje bizonyos tekintetben rendkívül szigorú lesz, amit be kell tartania. Ha üres óráinak egyhangúságát igyekszik sétákkal kitölteni, amit saját érdekében meg is kell tennie, elviselhető. Nos, mindent tud, magára hagyom. Amíg nem bír felkelni, többször benézek önhöz, viszontlátásra - indult ki.

- Köszönöm a segítségét - szólt utána halkán.

Líra megállt, visszapillantott rá, a szeméből úgy tűnt, mintha ki akarná találni, mire gondol.

Amint megnyugodott, ismét rátört az éhség. Meg kell próbálnia felkelni, Lírát nem rángathatja percenként. Egyik kezét a falnak támasztotta, másikkal az ágy szélébe kapaszkodott. Meglepett könnyedséggel ült fel. Üggyel-bajjal lépett a cipőjébe, majd felállt. Kóvályogva tette meg a két lépést a székig. Leült és nekilátott a maradéknak. Falatról falatra jobban esett neki. Majdnem öröm fogta el, hogy bőven volt még mit elfogyasztania. Érezte, ereiben felgyorsul a vérkeringés, egyre jobban érzi magát, erőnléte kezd visszatérni.

Amikor minden elfogyott, óvatosan állt fel. Bár szédült még, de lábaiban erőt érzett. Lassan sétálni próbált. Két forduló után megállt az ablaknál. Nézte a sivár telket. A következő ház jókora távolságra volt. Épp csak sejtette, hogy több emeletes lehet.

Ki kell derítenie, hol van, miért hurcolták ide. A hölgy barátságosnak tűnik, de lehet, hogy csak álca az egész... talán az ő feladata kipróbálni, ki lehet ő - sóhajtott keserűen. Óvatosan kell lennie, de mégiscsak ő az egyetlen személy, akitől megtudhat valamit. Nem szabad annyira magába zárkóznia. Úgy kell tennie, mintha elfogadná közeledését. Hallotta, hogy nyílik az ajtó. Megfordult, a hölgy lépett be a szobába. Meglepetten nézte őt.

- Ez igen! - nézett a tálcára. - Nem gondoltam, hogy ilyen jó hatással lesz önre a nyugalom.

- Úgy tűnik, csak nagyon ki voltam éhezve. Megkérdezhetem, tisztálkodási lehetőségem mindössze a kis kézmosó?

- Ó, nem. A zuhanyozót azért nem említettem még, mert nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan fel tud kelni. Vacsora után vehetik a lakók igénybe a folyosón lévő zuhanyozót. Fél óra jut egy személyre. Ön az utolsó. Beszólhatok, de ha nem hall kint járkálást, nyugodtan indulhat. Adok önnek tisztasági csomagot, ami két hétre szól. Azt kérem, az önön lévő ruházatot tegye bele abba a zsákba, amit kap tőlem. Hetente osztok tisztát, a szennyest is abba a zsákba kell majd kitennie az ajtó mellé. Velem jön, vagy hozzam a járandóságát?

- Önnel mennék, ha szabad. Legalább megmutatja nekem a zuhanyzót.

- Ne legyen ennyire bátortalan. Kérdezzen, ha valamit nem ért. Amennyiben nem ütközik a szabályzatba, mindenre válaszolok.

Kolosnak jólesett a rátapadó, bátorító tekintete. Ki kell használnia, hiszen ez az egyetlen, amibe kapaszkodhat - gondolta. Nyíltan ránézett, a tőle telhető kedvességgel mondta:

- Köszönöm a jóindulatát.

- Figyelmeztetnem kell, itt keményen büntetik az ellenszegülőket.

- Ígérem, minden szabályt pontosan be fogok tartani.

Líra indult ki a szobából, Kolos követte őt. Az ajtót csak kilincsre csukta be maga után.

- Belül van a kulcs, ha elhagyja a szobát, mindig kulcsra kell zárnia!

- Igenis - lépett vissza a kulcsért.

A keskeny folyosón mentek végig. Amikor elhaladtak a zuhanyozó előtt, Líra a szemével intve mondta:

- Itt a fürdési lehetőség.

Kolos visszapillantott, miről ismerheti meg az egyforma ajtók közül. Talán keskenyebb a többinél - állapította meg. A folyosó végén a szemközti ajtón mentek be egy körbepolcozott helyiségbe. A hölgy végigmérte, majd megmutatta, melyik felsőruházatból választhat. Egy kellemes zöld nadrágból, középszürke zakóból álló öltönyt vett magához, amihez fehér póló, vajszínű pulóver járt. A hölgy alsóneműt, pizsamát, törülközőket, kéztörölkőt és tisztasági csomagot adott.

Líra megnyomott egy gombot a középső polcrendszer sarkán, mire egy ajtónyílás tárult eléjük, ahonnan kellemes illat áradt. Líra betessékelte. Barátságosan berendezett nappali szoba volt. Hallotta, mögötte zárult a helyiség. Líra helyel kínálta.

- Ez az egyetlen helyiség, ahol az általam jelzett időben bármit megkérdezhet.

Kolos értetlenkedve nézett rá:

- Azt hittem, a polcrendszer megoldás titkos.

- Jól hitte. A kis lakásnak az udvari lépcsőházból van bejárata. A főnökség látogatása, vagy az ellenőrzés általában hajnal és délután négy óra között zajlik. Utána vonul az uraság a saját használatra épült fürdőbe, kaszinóba. Ott mulatják idejüket - nézte pár másodpercig, majd folytatta: - Nincs rá logikus magyarázatom, de úgy érzem, önben megbízhatok, nem fog engem elárulni, zsarolni.

- Esküszöm! - tette szívére a kezét. - Megkérdezhetem, hol tanult meg szinte anyanyelvi szinten angolul?

- Apukám angol származású. Lenne pár magánközlendőm önnek. Azért jöttünk ide, hogy elmondjam, ha az ittlétével kapcsolatban lenne kényes kérdése, szemhunyorgatással jelezze nekem, amikor bent vagyok önnél. Én cédulákon reagálok, amit étkezésekkor talál meg valamelyik tányér alatt. Figyeljen, mert ha lebukunk, mindkettőnk az életével fizet.

- Köszönöm a bizalmát, ígérem nem hozom kellemetlen helyzetbe. Ha megengedi, máris lenne kérdésem.

- Hallgatom.

- A doktor úr azt mondta, sétálhatok bárhol szabadon. Ön azt, hogy a napirendet szigorúan kell vennem, de hogy tegyem, ha fogalmam nincs, mikor hány óra van?

- A szobáját csak teljes világosságban hagyhatja el. Napkeltekor reggelizünk, amikor a nap korongja fölöttünk, van ebédünk, napnyugtakor vacsorázunk. Amíg engedik, a nap többi órájával szabadon rendelkezik. Vegye komolyan a mondottakat, mert tiltott időben bárhol lelőhetik. Ha elkésik az étkezési időpontokról, elmarad az aktuális étkezés - indult meg az ajtó felé, jelezve, távoznia kell.

- A legkomolyabban fogom venni - követte borzongva.

3.

Zsókának ezen a napon roppant zsúfolt napja volt, még ebédelni sem volt ideje, úgy lefoglalták a főiskolai teendői. Zsombor munkaidő végén érte ment. Amikor meglátta a fiát, akkor hasított agyába, hogy egész nap nem hallott róla és Kolosról.

- Szia, kisfiam! Hogyhogy nem hívtál fel egész nap?

- Szia, anyukám! Hívtalak, nem is egyszer, de azon túl, hogy soha nem voltál a szobádban, a kollégáid sem tudták megmondani, merre rohangálsz az épületben.

- Szó, ami szó, percnyi megállásom nem volt. Helyettes előadásokat kellett tartanom a beteg és távollévő kollégák helyett. Mit intéztél, édesem?

- Nincs jó hírem. Apuról nem tud a főnökség semmit, de a bőröndjét megtalálta egy biztonsági ember a repülőtér hátsó kapujánál. Érte kell majd mennünk. Mindenesetre nyomozás folyik az ügyben. Reménykedjünk benne, ki fogják deríteni, mi történt, és megtaláljuk aput is.

- Nem, ez nem lehet igaz! Mit keresett volna ő a hátsó kapunál? Hogy hagyhatta el a bőröndjét? Atya úristen, ez nem... nem fordulhat elő! - hirtelen felsikított, hátrahanyatlott.

Zsombor szólígtatta, de meg sem mozdult. A gázba taposott, rohant vele a legközelebbi kórházba. Mire odaért, beszélt az ügyelettel. Azonnal hordágyra tették. Zsombor alig volt képes tartani magát, kóvályogva ment a betegápoló után. Zsókát bevitték a műtőbe, ő leült kint a folyosón. Minden erejére szüksége volt, nehogy ő is összeroppanjon. Megszólalt mobilján a Török induló.

- Szia, kislány! - szólt bele halk, rekedt hangon.

- Mi van veled, Zsombi? Miért nem vetted fel a hívásomat? Már magam sem tudom, hányszor próbáltalak hívni.

- Nem tudom. Nem hallottam, hogy muzsikál. Ika, a Honvéd kórház folyosóján vagyok. Anyu elájult a hírtől, azóta nem tér magához. Ne haragudj, leteszem.

Ika pár másodpercig bénultan állt, majd taxit hívott, és a Honvéd kórházba ment. Felrohant az első emeletre. Zsombor ott ült összetörve.

- Szia. Magához tért anyukád?

- Szia. Jaj, de drága vagy, hogy idejöttél. Nem, biztosan nem, mert még amióta bevitték, nem jött ki senki.

- Ó, szegény ti! Zsombi, szedd össze magadat, kéérlek, szegény anyukádnak nagy szüksége lesz rád.

- Tudom, megpróbálok. Ika, mi lesz, ha apu tényleg tragédia áldozata lett?

- Jaj, ne gondold mindig erre! Sokat töpiztem, de mindig oda lyukadok ki, biztosan nem végezhetek vele, hiszen nincs olyan titkok birtokában, amiért megtehetnék. Ha elrabolták, céljuk van vele. Tudom, nem nagy vigasz, de bíznod kell benne, él. Légy nyugodt, ő meg fogja találni a módját, hogy hazajöjjön hozzátok.

- Annyira szeretnék ebben hinni. Hidd el, nagyon, de olyan szörnyű ez az egész!

- Igen az, de a reményt soha nem szabad elveszíteni.

- De hol keressük? Ha elrabolták, ami a legpozitívabban történhetett vele, akkor nincs hol keresnünk.

- Szerintem várnunk kell. Még nem adhatjuk fel a reményt, hogy előkerül, de ha mégsem, hirdetés kell feladni külföldi újságokban, bementatni rádiókban, tévékben. Figyelnünk kell az elveszett személyekről szóló jelentéseket.

- Igen. Azt hiszem, igazad van, ezt kell tennünk. Csak jönne már ki valaki, mondana valamit. Édessel mi van!

Egy nővérke rohant végig a folyosón, és ment be a műtőbe. Ika odaugrott, megfogta a karját:

- Bocsásson meg, drága nővérke, nagyon szépen kérem, mondjon valamit a hölgy állapotáról, aki a műtőben van. Órák óta itt ülünk, és nem tudunk semmit.

- Kije ön a hölgynek?

- A barátnője vagyok, de a fiatalember a fia - mutatott a halálsápadt Zsomborra.

- Beviszek egy leletet, és azonnal kijövök.

- Bocsáss meg, nem mondhattam azt, hogy csak egy ismerőse - szabadkozott zavartan visszaülve Zsombor mellé.

- Ugyan, Ika, ne butáskodj! Örülök, hogy így feltaláltad magadat.

Kijött egy orvos.

- Ön Ács Kolosné fia? - ment oda Zsomborhoz.

- Igen, doktor úr. Mi van az édesanyámmal?

- Sajnálom, sokkot kapott, nem tudjuk őt magához téríteni. Nehogy kómába essen, altatni fogjuk. Milyen tragédia érte?

Zsombor akadozva kezdte elmondani a történeteket. Ika megfogta a karját:

- Engedd meg, hogy elmondjam én.

- Köszönöm - tántorodott meg.

- Fiatalember, szedje össze magát! Nekünk, férfiaknak, erőseknek kell maradnunk.

- Igen, igyekszem.

Ika elmondta a szomorú, kilátástalan történetet.

- Hát ez valóban borzalmas, de gondoljon arra, ha maga is összeroppan, mi lesz az édesanyjával?

- Nem fogok összeroppanni. Meddig altatják őt?

- Egyelőre egy hétig, de ha muszáj, tovább. Mindenáron el akarjuk kerülni a kómába esést.

- Azért jöhetek őt látogatni?

- Természetesen, bár beszélni nem fog tudni velem.

- Értem. Már is altatják?

- Igen. Ma már nem muszáj, de holnap hozzon be neki hálóinget és tisztasági szereket.

- Rendben van. Mindent köszönök, doktor úr, amit érte tettek!

- Kötelességünk. Vigyázzon magára! Vizontlátásra! - nyújtott kezét.

- Vizontlátásra!

Miután Ika is elkészült, indultak haza.

- Hazaviszlek.
- Nem szeretném. Veled akarok lenni. Majd hazamegyek taxival.
- Jólesik, hogy nem hagysz magamra, de nem szeretnék magamhoz láncolni.
- Zsombor, mit akarsz ezzel mondani?
- Csak azt, hogy amíg nem rendeződnek körülöttem a dolgok, nem leszek szórakoztató partner. Nem akarom a hangulatomat rád erőltetni.
- Hagyd ezeket a buta megjegyzéseket, légy szíves, jó?! Hát mire valók a barátok, ha nem arra, hogy a bajban ott legyenek, segítsenek?
- Köszönöm, igazán köszönöm! Felbecsülhetetlenek a szavaid, a mellém állásod.
- Azt mondd meg inkább, mi a további elképzelésed?
- Nem tudom. A munkából jövök a kórházba, amíg engedik, ott ülök Édes mellett. Megpróbálom a jelenlétemmel erősíteni őt.
- Na, és mi lesz a bőrönddel?
- Nem tudom, Ika. Miért, szerinted mit kéne vele kapcsolatban intézнем?
- Fel kéne hívnod őket megkérdezni, meddig őrzik, mikor mehetsz érte. Vagy valami ilyesmi.
- Lehet, nem tudom. Tényleg teljesen hasznavethetetlen vagyok.
- Holnap beszélj velük, és majd utána meglátjuk a továbbiakat.

Ika este nyolcig volt Zsomboréknál. Addig háromszor hívták fel a kórházat, érdeklődni Zsóka után.

Két nap tehetetlen várakozás után Ika nőgatasára Zsombor felhívta Dubajt. Nem jó hírrel fogadták. A biztonsági szolgálat vezetője közölte vele, átvizsgálták a repülőtér területén kívül a külső körzetet is, különös tekintettel a hátsó részre, de erőszakra utaló nyomot - vér, dula-kodás -, nem találtak. Beszéltek a Londonból Dubajba érkező gép kísérelővel, de útközben sem történt semmi ráutaló esemény, ami indokoltá tenné, hogy maguk részéről a nyomozást tovább folytassák. Nem mondhat mást, amíg újabb értékelhető tárgyi bizonyíték vagy információ nem áll rendelkezésükre, ami előbbre viheti az ügyet, a legnagyobb sajnálatukra a nyomozást kénytelenek befejezettnek tekinteni.

Zsombor rettenetesen ideges lett, de hiába érvelt, hogy egy emberéletet nem kezelhetnek ilyen könnyelműen. Hiába kapaszkodott kétségbeesetten abba, hogy az elhagyatott helyen megtalált bőrönd igenis bűncselekményre utaló nyom. Csak nem képzelik, hogy az édesapja jószántából szabadult meg tőle?! Ezt a tényt hogy hagyhatják figyelmen kívül? Hogy fejezhetnek be egy tragédiának tűnő ügyet alig egy hét alatt! Követeli a nyomozás folytatását! A dubaji férfi válasza - saját költségére minden további nélkül folytatják - csak még jobban kihozta sodrából. Alig volt képes végighallgatni, két nap múlva lejár az egy hét, amíg a bőröndöt térítésmentesen őrzik, utána napidíjat kell fizetnie. Dührohamban fogta el, köszönés nélkül csapta le a telefont.

Ika döbbenet hallgatta az addig nyugalmából kizökkenhetetlen, halk szavú férfit. Igyekezett nyugtatni őt, de Zsombor meg sem hallotta próbálkozását. Idegesen rohángált a szobájában. Majd meglepett hirtelenséggel állt meg Ika előtt, és úgy nézett rá, mintha fogalma sem lenne róla, ki ő, hogy került oda.

- Zsombi, kérlek, nyugodj meg! Hallod, van nálam nyugtató, vedd be!
- Miit... nyugtatóót? Oké, de csak ha egy marékkal adsz belőle.

- Figyelj rám! Bemegyek a főnökhöz, kiveszem ezt a napot, és elmegyünk valahova nyugodt helyre sétálni. Hallgass rám, és gyere velem! Ilyen állapotban úgysem tudsz dolgozni.

- Munkaidőben nem mehetek sétálgatni.

- Értsd meg, nyugalomra lenne szükséged! - emelte meg a hangját.

- Lehet, nem tudom. Én már semmit nem tudok. Oké, hallgatok rád, intézkedem én is.

Negyedórán belül a kettős metrón ültek. A Moszkva téren átszálltak az ötvenhatos villamosra, és kimentek a Hűvösvölgybe. A Nagyréten kivételesen csend és nyugalom honolt. Leültek a föbe. Zsombor, mintha akkor fogná fel, hol van, értetlenkedve nézte Ikat.

- Miért foglalkozol ennyit velem?

- Mert a barátod vagyok, mert magadra maradtál a gondjaiddal, bánatoddal, és segíteni szeretnék.

- Ika, fogalmad nincs, milyen hálás vagyok én ezért neked.

- Nem a háládért vagyok melletted. Zsombi, beszéljük meg, hogyan tovább!

- Őrjítő az egész. Édesék betétkönyvéhez nem akarok nyúlni, nekem nem sok megtakarított pénzem van, de amíg tudom, fizetem a további nyomozást. A bőrdőrdért el kell mennem, nem akarok azért is fizetni.

- A bőrdőrdért elmegyek veled. A nyomozást jobban átgondolnám a helyedben. Szerintem fölösleges pénzkidobás lenne. Gondolj bele: ha értelme lenne, hivatalból sem hagyhatnák abba, hiszen valóban emberéletéről van szó.

- Valamit mégis csak tennem kell!

- Annál okosabb, mint amit ajánlottam, nem jut eszembe. Bár az is pénzbe kerül, én mégis azt tartanám értelmesebbnek.

- Tényleg velem jönnél Dubajba?

- Ez nem lehet köztünk kérdés.

- Aranyos vagy! Képtelen vagyok gondolkodni. Felhívjuk a kórházat, mire lehet számítani, és ha Édest tovább altatják, intézem a repülőjegyeket.

- Rendben. Örülök, hogy ilyen jó hatással van rád a környék.

- Szerintem a te sziklaszilárd nyugalmad, határozottságod van rám jó hatással.

- Annál jobb. Akkor lépünk a cselekvés mezejére!

HARMADIK FEJEZET RETTEGÉS

1.

Ács Kolos az ébren töltött éjszaka után alig várta, hogy kivilágosodjon. Rettentő lassan teltek az órák. Eldöntötte, amint teheti, sétálni megy, hogy a Lírától hallottak miatt zaklatott idegrendszere megnyugodjon. Az este járt a fejében folyamatosan. Érthetetlen volt neki, előző nap Lírán kívül semmiféle mozgást nem észlelt, de tény, vacsora után élénk lett a folyosó, jöttek-mentek, szinte állandóan. Kik lakhatják az emeletet? Hol lehetnek napközben? Töprengése közben csak felkelt a nap. Líra hozta a reggelit. Nem fordított rá energiát, mit hoz, ha tudja, megeszi, ha nem, hát éhes marad. Amit most kapott, sikerült magába burkolni. Reggeli után terve szerint sétálni ment. A lépcsősorhoz érve meglepetten nézett le. Amikor felhozták, észre sem vette, milyen töredezett csigalépcsőn kell majd közlekednie.

A főépülettel ellentétes irányba indult. Furcsállotta, bármerre néz, ugyanaz az ábra, mint a folyosón, sehol egy lélek. Létezhet, hogy rajta kívül mindenki szabályszerű? A szomszédos épülethez közeledve szeme megakadt a ház tetejének két oldalán lévő tornyon. Feltűnés nélkül próbálta kitalálni, mik lehetnek. A ház közelébe érve ablakot látott rajtuk. Tehát kémlelő toronyszobák. Visszafelé meg kell néznie, az ő lakóépületén is vannak ilyenek?

Kissé kóválygott még, lassan ballagott. Amerre nézett, beláthatatlan síkság terült eléje. A több emeletes házak akkora távolságra voltak egymástól, hosszú percekig kellett gyalogolni egyiktől a másikig. Minél távolabb került a főépülettől, a táj annál zordabbá, kietlenebbé vált. A talajt borzas gyom fedte. Fűnyírónak nyoma sem volt rajta. Egyetlen fával nem találkozott. Saját elképzelése és a házak árnyékából ítélve, észak felé tart. Jobbra a láthatár szélén egy sötét csík alapján, mintha erdő lenne, de inkább csak sejtí, mint látja.

Jó ideje gyalogolt, eddig négy épületet hagyott el, most közelít az ötödikhez, de nincs köztük két egyforma. Ha csak az nem, hogy mindegyik oldalán óraszerű szerkezet van üres számlappal. Amint odaért, megtorpant, kettőt villant. Ijedten gondolta végig, mi lehet ez? Talán máris tilosban jár, és lefényképezték? Mellkasa összeszűkül a szorongástól.

Kik lakhatják ezeket a hatalmas épületeket? Ijesztő, hogy némelyiken ablak sincs. Hirtelen fájdalmas üvöltés törte meg a csendet. Megtorpant, figyelt. Egy idő múlva mintha másik irányból hallotta volna a jajgatást. Csak nem kínzás folyik itt? - gondolta elrettenve. Egyre rémisztőbb félelem lett úrrá rajta. Jobbnak látta visszafordulni. Okos gondolatnak tűnt, mert a nap korongja majdnem merőlegesen sütött le rá. Az kéne még, hogy első alkalommal vétsen a szabályzat ellen. Jól ki kellett lépnie, nehogy lekésse az ebédet. Rohanás közben megfeledkezett a toronyszobákról.

Eldöntötte, nem fecsérelni el az idejét, addig kell alaposan felmérnie a terepet, amíg szabad mozgása van. Meg kell találnia a módját, hogy szabadulhat ki innen addig, amíg életére nem törnek. Végre elérte szálláshelyét. Épp, hogy belépett szobájába, amikor megjelent Líra.

- Csókolom a kezét - üdvözölte tőle telhető kedvességgel.
- Látom, jól kisétálta magát, egész szép színt kapott az arca.

Mivel nem válaszolt, ő folytatta:

- Kezdtem aggódni önért, itt az ebédidő.
- Ezentúl jobban figyelek a nap állására.

- Örülnék, ha komolyan venné a szabályzatot. Eddig senkinek nem sikerült.

- Nekem sikerülni fog - hunyorított.

- Rohanok az ebédjéért, nehogy elkéssek.

A nyitott ablakban állt, az egyetlen látnivalót - a szomszéd épületet nézte. Miután hozzá-
szokott a szeme a távolsághoz, azt is meg tudta állapítani pontosan, öt emelete van. Hallotta,
nyílik az ajtó. Megfordult, Líra érkezett az ebéddel.

- Ma nem lesz boldog, csak vege menüből választhattam - tette a tálcát az asztalra.

- Köszönöm.

- Jó étvágyat! A tálcát tegye majd ki a folyosói asztalra.

- Köszönöm, viszont kívánom! Ki fogom tenni.

Amikor magára maradt, becsukta az ablakot, járkált pár percig. Megborzongott az idegen
szagtól. Leült, az ételeket nézte. Belekóstolt mindkettőbe, nem találta ehetetlennek, elfogyasz-
totta. Amint összerakta a tányérokat, látta meg az egyik alá helyezett cédulát. Ez állt rajta:

„Fürdés után nyitva lesz a raktárhelyiség, ott várom.”

Izgalom fogta el. Járkált a szobájában. Fürdés után... Ennek nem örült. Elzárkózni továbbra
sem akart, de vigyáznia kell, mert biztos benne, csapdát állítottak neki. Egyértelmű, a nőn
keresztül akarnak információhoz jutni róla. Líra viselkedése is erre utal. Gondterhelten sóhaj-
tozott. Keserűségét ismét sétába fojtotta.

Ezúttal a ház folytatásában, keresztirányba indult. Jó sokat gyalogolt, mire kis házszerű
kunyhók tűntek fel. Végignézett a soron. Felőle ablakok helyett paletták, a másik oldalon
szűnyoghálók voltak. A legtávolabbi kunyhóból lefátyolozott fiatal nőalak jött ki. Nézte őt
egy ideig, majd hevesen integetett a távolba. Megértette, tilos helyen jár. Mint a villám, for-
dult meg és rohant visszafelé, ahogy bírta. Elment a kedve a további járkálástól, felment a
szobájába, és vacsoráig ott maradt. Líra aznap jóízű ételeket hozott, kevésnek is bizonyult.

Nyugtalan türelmetlenséggel járkált, amíg el nem csendesedett minden és mehetett zuhanyoz-
ni. Frissnek érezte magát, amikor halkán végigment a folyosón a raktárhelyiséghez. Líra izga-
tottan vezette nappalijába.

- Ön magyar fizikus? - kérdezte minden átmenet nélkül.

Kolos, hogy időt nyerjen, úgy tett, mint aki nem érti a kérdést. Közben eldöntötte, marad a
memóriakiesés effektusnál, ez eddig jól bevált.

- Erőltetem a memóriámat, de fogalmam nincs, mivel foglalkozhattam. Arra éjszaka jöttem rá,
valóban magyar vagyok, álomban önnel magyarul beszéltem.

- Velem? - csóválta meg a fejét. - Érdekes. Na szóval, ők odaát úgy tudják, fizikus és egy
világkongresszusra igyekezett, amikor elrabolták. Nekik arra az anyagra van szükségük, ami
az ön birtokában van.

Kolos meglepetést színlelve nézett Lírára, majd a szőnyegre tapasztotta tekintetét. Közben az
járt a fejében, jó a megérzése, információkat adagolnak Lírán keresztül, hogy szóra bírják. Ez
nem fog bejönni nekik, de próbára teszi a nőt, ha módjában áll, beszélgetésbe elegyedik vele -
határozta el. Tekintetét lassan Lírára emelte:

- Nem értem... az én birtokomban nincs semmi. Még a ruháimat is önnek adtam.

- Jó-jó, ne beszéljünk mellé, ők arra kíváncsiak, ami a fejében van.
  - A fejemben az erős nyomáson és fülzúgáson kívül nincs semmi. Amint gondolkodni próbálok, éles hasogatás kínoz.
  - Kérem, vigyázzon magára, ezek nem tréfálnak.
  - Tréfálkozni nekem sincs kedvem.
  - Beszélni akart velem, mondja, mi a gondja?
  - Mondanám, de elbizonytalanodtam, szabad-e kíváncsiskodó kérdéseket feltennem.
  - Mint említettem már, kizárólag ebben a helyiségben, igen.
  - Az izgat egyfolytában, mikor és hogy kerültem ide. Hol vagyok tulajdonképpen?
  - Hogy mikor, azt nem tudom. Engem előtte hívtak be a rendelőbe, amikor ébresztgetni kezdtek. Szerintem ugyanúgy lesötétített autóban hozták ide, mint annak idején engem. Bár én jószántamból csatlakoztam hozzájuk. Arról pedig végképp nincs fogalmam, hol lehetünk. Velem majd egy napig autóztak, mire ideértünk.
  - Miért vállalkozott ilyen veszélyes száműzetésre?
  - Két szerelmi csalódás miatt akartam elvonulni a világból. A szervezetről újságban olvastam. Jelentkeztem a megadott e-mail címen. A műveltségemnek köszönhetően megfeleltem nekik. Közölték velem, addig lehetek kivételezett személy, amíg megbízhatónak tartanak.
- Kolos hitetlenkedve hallgatta a túlzottan kitárulkozó nőt. Nem, ez nem lehet természetes - intette magát óvatosságra. Valahogy mégis meg kell győződnie róla, milyen játszmának lett áldozata. Eszébe jutottak az üres óralapok. Felcsigázott kíváncsisággal szólalt meg:
- Sétám alkalmával láttam, a házak oldalán üres számlapú órák vannak. Az egyik épp akkor villant kettőt, amikor odaértem. Érteni szeretném a jelenséget.
  - A felügyelőknek az jelzi az időt. Egy villanás negyedóra, az aktuális időt piros villanás jelzi. Idegenfi, féltem önt. Bajba kerülhet a kíváncsisága miatt.
  - Nincs miért, féltem az életem, nem fogok okot adni rá, hogy ellenem forduljanak, de ön bátorított, hogy kérdezzek, ha valamit nem értek.
  - Amit fent is tartok. Merre szokott sétálni?
  - Mivel nem tudok róla, hogy lenne tilos terület, csak úgy céltalanul.
  - Nincs. Tilos helyekre nem juthat be - állt fel, jelezve, hogy Kolosnak vissza kell mennie a szobájába.

Elővigyázatosan kinézett a folyosóra, mielőtt kiengedte. Kolos előtt egyre világosabb lett, a memóriakiesése kezd hitelenné válni. Lehet, hogy rájöttek, nem ő a keresett magyar fizikus? Rettegve tette fel magának a kérdést: hány napig engedik még élni?

Lefeküdt, de egy szemhunyást nem tudott aludni. Eszébe jutottak a szomszéd épületen látott toronyszobák. Ha ezen is lenne ilyen, kipuhatólna Lírától, hogy juthatna fel oda. Holnap - amennyire teheti - feltérképezi a házat belülről. A gondolattól megnyugodott, álomba szenderült.

2.

Amikor felébredt, már világos volt. Épphogy felöltözött, megjelent Lóra.

- Jó reggelt, uram! Itt mentem el a szobája előtt, gondoltam, benézek. Hogy aludt?

- Jó reggelt kívánok! Köszönöm, a körülményekhez képest jól.

- Hozhatom a reggelijét?

- Igen. Ha nem tilos, ivóvizet kérnék. Állandóan szomjazom.

Reggelijéhez majdnem megitta az egész kancsó vizet. Kipakolta az edényeket és sétálni indult. Már a folyosó közepén feltűnt neki, a lépcsőházszerűségben egy ajtó nyitva van. Izgalom fogta el, az ilyesmi itt szabályellenes. Szíve egyre hevesebben dobogott. Egészen lassan ment végig, hogy ideje legyen megfigyelni, hova nyílhat. Közelebb érve úgy tűnt, a sötétben lépcsősor visz felfelé. A toronyszoba jutott eszébe. Fel kell vetnie Lórának, hogy juthat fel oda? Veszítenivalója nincs, de ezzel egyértelműen meggyőződhet Lóra megbízhatóságáról. Délben jelez neki, a vacsoránál tudni fogja, este fogadja-e ismét. Sőhajtva indult le a töredezett lépcsőfokokon.

Ezúttal a főépület felé vette az irányt. Vele párhuzamosan beszédfoszlányokat hallott valamelyik emeletről. Lassított, mintha nézelődne. Tekintetét a kőfal tetején egymással játszadó madárpárra szegezte. Elmosolyodott kedves bohóckodásukon. Közben hegyezte füleit. Érdekes társalgásnak lett fültanúja, amit franciául folytattak. Egy érces hang állította, rossz gépre szálltak embereik és nem a keresett személyt hozták magukkal. Többen lehurrogták, és azt ajánlották, tegyék az új foglyot próbára, vigyék be a fejlesztő szobába. Legyen bekapcsolva a gép és a legújabb anyag legyen a képernyőn. Ha ő a fizikus, viselkedésével el kell, hogy árulja magát.

Kolos felgyorsította lépteit, beleborzongott a hallottakba. Ott ki kell derülnie, hogy nem ő kell nekik, de akkor mi lesz a sorsa? Minden biztonnal végeznek vele. Innen élve ki nem juthat senki, ebben egyre biztosabb. Meg kell tudnia, hova visz a sötét lépcső, fel kell jutnia mielőbb valamelyik toronyszobába, addig, amíg módjában áll. Vajon mennyi ideje lehet még? Jó messze jutott erre is. A kőfalat nem hagyta még el és a végét sem látta. Biztosan ezen belül vannak azok a létesítmények, amiket használnak - gondolta. Felnézett az égre, a nap korongja már majdnem fölöttük volt. Visszafordult. Ismét jól kirohanta magát, mire a szálláshelyére ért. A folyosón Lórával találta szemben magát.

- Jó napot, Idegenfi! Látom, jól kiizzadt.

- Igen, nagyok itt a távolságok - hunyorított.

- Nyitva van a fürdő, ha gondolja. Megyek az ebédjéért.

- Köszönöm a kedvességét! Sietek lezuhanyozni.

Többet kellett várnia, mint máskor, pedig izgatott volt, vajon kap-e Lóráról cédulát.

- Elnézést, várnom kellett a fogásra - tette az asztalra a tálcát. - Jó étvágyat!

- Köszönöm, önnek is viszont.

Amikor magára maradt, óvatosan körülnézett, mintha figyelnék. Megemelte a tányérokat. A savanyúság alatt volt a hön őhajtott cédula. Ennyi állt rajta:

„Amint kinyílik a szemközti ház tetején a bal oldali toronyszoba ablaka, várom!”

Elgondolkodott, mit jelenthet ez? Nem felelőtlenység napközben találkozniuk? Végül eldöntötte, neki is ez a jobb, a szabályokat nem neki kell ismernie. Ebéd után átnézett az épületre, a

jelzett toronyszobát kémlelte. Ekkor fedezte fel a feltűnő fehér foltot. Annak kell az ablaknak lennie - gondolta. Ledőlt az ágyára, ezt onnan is jól láthatta. Rettenetesen lassan telt az idő. Amint nyílt az ablak, felkelt, kinézett a folyosóra, teljes volt a csend, mehetett nyugodtan.

- Jöjjön, jöjjön, nyugtalan vagyok ön miatt! Látom, nem nyugszik.

- Kíváncsi természet vagyok valóban, de tudok magamra vigyázni.

Hadarva érdeklődött a látott lépcsősor felől. Líra szemében ijedt félelmet látott.

- Tudtam, hogy újabb szabálytalanságra akar rávenni. A kulcs mindig nálam van, de csak akkor szabad felmennünk, ha nem találunk valakit. Mit akar ott?

- Csupán körülnézni, vajon hol lehetek?

- Négy után a főnökség átautózik a park túloldalára kaszinózni, strandolni. Kinyitom önnek az ajtót, de legyen nagyon óvatos.

- Bízson bennem, az leszek - mosolyodott el önkénytelenül.

- Fürdés után várom, és mesélnie kell!

- Természetesen, jövök és mesélek. Azt honnan tudhatom meg, mikor van négy óra?

- Amikor a jelzett ablak becsukódik - intett neki, hogy kövesse.

Kolos a szobájába ment, ledőlt az ágyra, tekintetét ismét a jelzett ablakra szegezte. Közben hangokat hallott a folyosón. Összerezzent. Csak nem érte jönnek? Óhh, ne! Nem mehet fuccsba a terve - sóhajtott. De a léptek könyörtelenül közeledtek, és az ajtója előtt állt meg az illető. Nem tévovázott, kopogás nélkül benyitott. Oda sem mert nézni.

- Jó napot! - hallotta az érces hangot.

- Jó napot kívánok! - ült fel.

- Csak nem beteg?

- A fejemben érzett nyomáson és fülzúgásomon kívül más bajom nincs, csupán délelőtt túl hosszú sétát tettem, jólesik a pihenés.

- A gondja megszűnéséhez állítólag kell pár nap, türelem. Jöjjön velem!

Kolosban meghűlt a vér. Hát itt a vég - gondolta. Felállt, kóvályogva követte a férfit. Közben az járt a fejében, Líra felelőtlenül kockáztatott. Ha fél órával előbb jön a fickó, lebuknak.

Átmentek a főépületbe, lifttel mentek fel a legfelső emeletre. Maga elé engedte a neonnal megvilágított terembe. A férfi barátságosan beszélt vele, de minden mozdulatát figyelte. Igyekezett közömbösen viselkedni.

- Foglaljon helyet - kínálta székkal a nyitott laptop előtt.

Közben arcára szegezte tekintetét. Kolos leült, várakozóan nézett rá.

- A maga előtt lévő programmal kéne valamit kezdenie, mert ezt a programnyelvet egyikünk sem ismeri, még megnyitni sem tudjuk.

Kolos nézte a megfejthetetlennek tűnő program címet. Biztosan valami fizikai találmány vagy kísérlet lehet - találgatott magában.

- Csak nem azt jelenti az értetlenkedő tekintete, hogy ön sem ért hozzá?

- A cím semmit nem mond nekem, de a számítástechnika nem ismeretlen fogalom előttem.

- Szóval a foglalkozása kötődik a számítástechnikához?

Kolos úgy tett, mintha erősen gondolkodna, majd a homlokát dörzsölgette.

- Bocsánat, amint gondolkodni próbálok, éles nyílallás áll a fejembe. Nem tudom eldönteni, a munkámhoz kötődött, vagy csak hobbi szinten foglalkoztam vele.

- A munkájával kapcsolatban mi jut eszébe?

- Hhmm... munkám... mi a csudával foglalkozhattam? Csak annyi rémlik, külön irodám volt.

- Netán igazgató lehetett gyárban vagy másutt?

- Igazgató... Nem, nem hiszem, ez nem mond nekem semmit - nézett ismét maga elé.

- Szóval nem próbálkozik a programmal?

- De igen. Izgat engem is, tudok-e vele kezdeni valamit.

- Adok önnek egy órát, addig magára hagyom - ment ki a helyiségből.

Kolos magába zuhant. Egy óra múlva. Tehát meg van pecsételve a sorsa. Lára hiába nyitja ki az ajtót, ő nem mehet fel körülnézni. Szökési esélye negatívba fordult. Nagyot sóhajtva próbálta megnyitni a programot, de jelszót kér, így végképp semmit nem tud vele kezdeni. Valamit cselekednie kell, mert biztosan árgus szemekkel figyelik, mit művel. Jelszó-kombinációkat próbálgatott, amiket feljegyzett az ott hagyott jegyzetömbbe. Eleinte csak szórakozottan írkált be betűket, számokat. Később egyfajta logika szerint csoportosította a betű-szám kombinációit. Jó játéknak bizonyult, mind nagyobb élvezetet nyújtott, vajon jut valamilyen eredményre? Annyira belemélyedt elfoglaltságába, észre sem vette, hogy a férfi visszajött, és percek óta állt mellette, figyelte, mit csinál.

- Elárulná, mit bűvészkedik?

Kolos összerezett, a férfire nézett:

- Elnézést, nem vettem észre, mikor jött be. A programot nem lehet megnyitni, jelszót kér. Próbálkoztam pár saját kreációval, de sajnos eredménytelenül.

- Jelszót kér?

- Igen. Nézze csak, rányomok a program nevére, és mindig ugyanazt írja ki.

- Ez azt jelenti, csak az tudja megnyitni, aki írta?

- Rajta kívül olyan személy, aki ért a programfeltörésekhez. Egy jó szakembert kéne keríteniük.

- Értem. Sajnálom, hogy igazam lett és nekünk nem önre van szükségünk.

- Ezt én is, de akkor mi lesz velem?

- Még nem döntöttünk. Egyelőre visszakísérem a szálláshelyére.

- Értsem úgy, részemre vége a nagy sétáknak?

- Amíg másképp nem döntünk, sétálgasson nyugodtan - indult az ajtóhoz.

Amikor magára maradt szobájában, a csukott toronyablakot nézte. Hát persze, rég elmúlt négy óra - sóhajtott fel. Az ablakba könyökölt, és erősen figyelt, meghallja-e, mikor hagyja el a házat az érces hangú. Szerencséje volt, valaki ráköszönt, amikor leért, így hallhatta, mint távolodnak onnan. Nyugtalan érzés fogta el, mintha valami arra ösztönözné, ne mondjon le a tervezett kirándulásról. A telefonhoz ment, kétszer megemelte, de Lára nem jelentkezett. Aggódott érte, de saját dolgával kellett foglalkoznia, elvégre az életéről van szó.

Kiment a folyosóra. Nézte kis ideig a raktár ajtaját, majd elsétált a lépcsőhöz. Teljes volt a csend mindenféle. Óvatosan nyomta le az ajtókilincset. Nagy boldogságára nyitva volt még. Besurrant, és mint a nyúl, futott fel a maga sem tudta, hány emeletnyi lépcsősoron. Fölérve látta: szemközt újabb lépcsősoron feljuthat a tetőre. Pillanatok alatt ott termett. Izgatottan nézett körül. Alaposan szemügyre vett minden apróságot. A nap állásáról, a házak árnyékáról tájolta be az égtájakat. Onnan pontosan látta, a birtok észak-keleti oldala egy részén sűrű erdő húzódik. A nagy távolság miatt nem tudta felmérni, az erdőnél körvonalazódó ház még vajon a birtokhoz tartozik-e. Északon végeláthatatlan sík területnek tűnik a táj. Nyugaton sem látott semmi biztatót. Dél felé maga az öngyilkosság, hiszen arra vannak az urak létesítményei. Még egyszer körülnézett és indult le. A szobájához ért, amikor Líra kinézett a raktárból. Úgy tett, mintha nem vette volna észre, de megkönnyebbülést érzett, hogy előkerült. Vacsoráig a szobájában maradt.

Fürdés után izgatottan ment végig a folyosón.

- Meséljen, mi történt, csak nem vétett valamiben? - fogta meg a kezét Líra, és vonszolta maga után.

- Nem, de sokkal óvatosabbaknak kell lennünk, majdnem lebuktunk.

A fent látottakon kívül mindenről beszámolt részletesen. Líra ideges volt.

- A megállapításában igaza van. Raportra hívtak. A keresztkérdések áradatát kellett állnom önnel kapcsolatban, de úgy láttam, nem fogtak gyanút. Köztünk hivatalos társalgáson kívül semmiféle kapcsolat nincs.

- Ha nem is szó szerint, de erre tettem esküt önnek.

- Ugye, mondanom sem kell, ezentúl csak rendkívüli esetben találkozhatunk. Biztos vagyok benne, ránk állítanak valakit.

- Ebben én is, és egyetértek önnel.

- Rettegve félttem önt. Nagyon kérem, vigyázzon magára!

- A sorsom a kezükben van, de amennyire tehetem, vigyázni fogok. Bocsásson meg, visszamegyek a szobámba, nem érzem itt magamat biztonságban.

NEGYEDIK FEJEZET DRÁMAI FORDULAT

1.

Kolos kezdte lelkileg rosszul érezni magát. Másnap reggeli után sétálni indult, hátha utoljára teheti. Ismét a főépület felé, arrafelé sikerülhet információhoz jutnia. Ezúttal valahol a parkból hallotta a hangokat, bár ne hallotta volna. Arról értesült, elfogták a fizikust. Rémület fogta el, nem mert tovább hallgatózni, felgyorsította lépteit. Még elrejtőzni sem tud ezen a kietlen birtokon.

Autózúgást hallott maga mögött. Meglepődött, ilyet eddig nem tapasztalt még. Egy lesötétített kocsikerülő ki. Megfordult, megállt mellette. A sofőr kinyitotta a hátsó ajtót, majd egy durva, érdes hang ráparancsolt: „Szálljon be!” Mit tehetett egyebet, engedelmeskedett. Csapódott az ajtó, ott ült teljes sötétségben. Erőt vett magán, udvariasan megkérdezte: „Tilos helyen sétáltam?” Semmi válasz. Lassabban ismételte meg a kérdést. A durva hang egy szót üvöltött rá. Saját értelmezésében azt jelentette: „Kuss!” Jobb lesz, ha hallgat - állapította meg magában. Rettegve kezdett számolni, vajon hány percig mennek. Legalább tizenöt lehetett, amikor megállt. Nyílt a hátsó ajtó, a hang ráparancsolt: „Szálljon ki!”

A kocsikerülő hátsó ajtaja közvetlenül nyitott ajtó előtt tárult ki. Nem is tehetett mást, belépett a közepes nagyságú terembe. Az ajtó csapódott mögötte, sötét lett. Bénultan állt percekig, mire felfogta, most lett igazán fogoly. Na igen, fölöslegessé vált, nincs szükségük cserefogolyra. Bezárták, hogy beleőrüljön a sötétségbe, halálfélelmébe, hogy aztán nyugodt lelkiismerettel végezzenek vele, mint hasznavehetetlen, tehetetlen alakkal. Egyetlen szerencséje, hogy semmi vétkes, így legalább a kínzástól megmenekülhetett. Ez van, így megy ez terroristáéknál - szegezte le magában keserűen.

Sóhajtozva fohászkozott: bárcsak abban a távoli házban lenne, amit a toronyszoba tetején látott. Az esetben, ha sikerülne kijutnia onnan, az erdő védelmet nyújtana a szökéshez. Koncentrálnia kell, ha bemegy hozzá valaki, alaposan körül kell néznie. Addig is fel kell térképeznie a szobát.

Kitapogatta az ajtót, onnan indult el a fal mellett, egészen lassan csúsztatva előrébb a lábait. Pár lépés után - ha ugyan lehet azokat a gyámoltalan mozdulatokat lépésnek nevezni - egy asztalra botlott. Megfogta a szélét, annak mentén ment tovább. A túoldalán volt egy szék, majd az ágy. Tovább haladva falnak ütközött. Innen akadálytalanul ért vissza az ajtóhoz. Megkerülte az asztalt, leült a székre. Körbetapogatva megállapította, vasból van még az ülőkéje is.

Tétlenségre ítélve érezte magát. Nem akarta elveszíteni az időérzékét. A reggeli séta közben hozták ide, a következő étkezés az ebéd lesz, ha egyáltalán adnak neki enni - gondolta némi keserűséggel, majd fennhangon biztatta magát: csak semmi pánik! Nem szerzi meg nekik azt az örömet, hogy idő előtt kikészíti magát idegileg. Nem, csak azért sem fog begolyózni! Túl kell járnia az eszükön, számon kell tartania, mikor milyen napszak van, mert szökésre csak éjszaka gondolhat.

Töprengés közben autózúgásra lett figyelmes. Csikorogva fékezett. Világosság lett a szobában. Elvakította a hirtelen fény, pedig körül akart nézni a helyiségben. Nyílt az ajtó. Egy magas, szélesvállú, amolyan háromajtós szekrényi fickó lépett be. Szó nélkül tett az asztalra egy nagyobb és egy kisebb csajkát, majd csapódott az ajtó, sötét lett. Felbőgött az autó motorja, de pillanatok alatt csend lett.

Sötétben még soha nem evett. Úgy tűnik, itt az ideje, hogy ezt is megtanulja. Tapogatózva kereste meg a csajkákat. A magasabban lehet a leves. Akkor biztosan abban kell lennie evő-eszköznek. Két kézzel kell megkeresnie, nehogy végül az ételben kelljen matatnia érte - gondolta. Egyik kezével a csajka szélét tapogatta körben, miközben a másik kezével kicsit beljebb követte, ha meglökné, meg tudja fogni. Közben majdnem lelökte a másik csajkát. Óvatosságra intette magát. Nem akart éhes maradni, márpedig korgott a gyomra a kevés reggeli után. Végül csak megtalálta a kanalat. Fogalma nem volt, mit evett, de nem volt rossz íze. Szorgalmasan magába lapátolta mind a két csajka tartalmát. Fogta a kisebbet, belerakta a nagyobbba. Nyújtózott, majd elhatározta, sétálni fog, nehogy elálmosodjon.

Eleinte nem ment zökkenőmentesen, mert hol a székbe rúgott bele, hol az asztalra hasalt lendületében, hol pedig a falba fejelt. Elmosolyodott kínjában. Sebaj, legalább a koccanásoktól nő az ébersége - állapította meg kesernyésen. Pár körséta után egész bátran gyalogolt. Érezte, ezzel nem mozgathatja át az izmait. Bemérte a fal és az asztal közötti távolságot, a kettő között fekvőtámaszokat csinált. Majd alaposan kirázta izmait. Jólesett az erőpróba, csak a fáradság két méter vízszintbe húzta volna, ha hagyja. Leült a székre, matematika feladatokkal serkentette agytekervényeit munkára. Majd iskoláskorabeli verseket idézett fel magában. Egész meg volt elégedve memóriájával, csak úgy jöttek elő egymás után a pár évtizede be-biflázott versszövegek. Eszébe jutottak a kisiskolás korából a szavalóversenyek, ahol mindig az első három között volt.

Egész meglepődött, amikor motorzúgást hallott. Ezúttal egy barátságosabb fickó hozta a vacsoráját, és vitte ki a déli csajkákat. Még köszönt is neki és a villanyt sem kapcsolta le. Az ajtót is csak behajtott, ami annyit jelentett, megvárja, amíg elfogyasztja vacsoráját.

Végre körülnézhetett alaposan a helyiségben. Nem volt szívmengető látvány a szürkésbarna fal, a penészes padló, a börtönre emlékeztető bútorzat. Ekkor látta meg a priccs alá tolt küglit. Megborzongott a gondolattól, ott kell végeznie a dolgát, ahol eszik, alszik. Azért sem kesereg, ezt is meg lehet szokni. Tekintete a mennyezetet pásztázta végig. Azt is csak úgy, mint a falakat, vastag pókhálófűggöny borította. Ám amint jobban szemügyre vette, izgalmas felfedezést tett. A terem közepén egy fél négyzetméternyi területen vékonyabbnak tűnt, mint máshol. Szíve hevesen dobogott. Lehet, hogy a szabadulás kulcsára talált rá?

Közben, hogy a fickó is hallhassa, jó hangosan kanalazta a főzelékszerű ételt. Hirtelen ötlettel a vacsorához kapott kenyérből egy darabkát a kinézett helyre dobott. Még épp időben, mert benyitott a fickó. Amint nyílt az ajtó, látta, jól besötétedett odakint. A férfi az ajtófélfának támaszkodott, kérdezett tőle valamit, de nem értette meg. Visszakérdezett, azt pedig ő nem értette. „Hát mi aztán jól elbeszélgetünk” - gondolta. De a fickónak tetszett, mert jót nevetett. Amikor befejezte az evést, fogta a csajkákat és rázárta az ajtót.

Magára maradva eldöntötte, vár egy ideig, nehogy lebukjon. Végiggondolta, hogy keresheti meg a kenyérdarabot úgy, hogy el ne lökje. Az ajtóhoz ment, hosszan fülelt. Úgy ítélte, kint néma csend van, nekiláthat a műveletsornak. Irányba állította a széket, négykézlábra ereszkedett előtte, lábát beleakasztotta az egyik lábába és lassan, hogy zajt ne csapjon, húzta maga után, miközben tapogatózva haladt előre. Időbe telt, de megtalálta a jelzést, amitől az élete függhet. A széket hátrahagyva ismét az ajtóhoz ment hallgatózni, kint továbbra is nagy volt a nyugalom. Fogta az asztalt, meg akarta emelni, de olyan súlya volt, alig bírta el. Beleizzadt, mire megtette vele a két, két és fél méter távolságot. A székről lépett fel rá. Magastartásba emelte karjait, de csak a levegőben kapálózott. Arra gondolt, ha ilyen magas a helyiség, talán tényleg a szabadulás édes lehetősége vár rá odafent. Csak azért sem adja fel!

Óvatosan felhúzta maga mellé a széket. Félve lépett fel rá, mert szédült kapaszkodás nélkül, a nyakát kitörni pedig semmi kedve nem volt. Lassú mozdulattal emelte ismét magastartásba karjait. „Heuréka! Megvan!” - örvendezett. Finoman, egy ujjal bökdösve próbálta kipuhatolni, mi okozza a pókhálószojevény elvékonyodását, nehogy nagy pusztítást végezzen rajta.

Beletelt kis időbe, mire ujjával valami kiemelkedő részt érzékelt. Annak mentén haladva úgy gondolta, padlásfeljáróra találhatott rá. Most már bátrabban tapogatta körbe. Keze sarokvasba ütközött. Zárat keresett, de hiába. Némi töprengés után arra a következtetésre jutott, a padlástér felől lehet körbeszegezve. Kezdt reményvesztett lenni. Majd a gondolat, hogy padlás lehet fölötte, lelket öntött bele. Ha fel tud jutni, a háztetőről talán átjuthat az erdőbe. Töprengés közben erősen fülelt, de semmi zavarót nem hallott. Sürgetően nógatta magát. Cselekednie kell! Veszítenivalója nincs. Csak saját kreatívására számíthat. Nem tévóvázhathat, ki kell találnia valamit, ha kedves az élete.

Némi töprengés után eltökélte, addig nyomja felfelé, amíg meg nem lazítja vagy ketté nem tör. Középtájon gyürkőzött neki. Erőfeszítése ellenére sem moccant. Más módszerhez kell folyamodnia - törte a fejét. Majd úgy döntött, beosztva erejét, először a sarokvassal szemközti oldalnak, ezt követően az egyik, utána a másik oldalnak feszült neki. Háromszor ért körbe, mire lazult az ajtó.

Ijedtség fogta el, amikor friss levegő csapta meg az arcát. Óvatosan leengedte karjait, az ajtó felé fordult. Erősen kémlelte a sötétséget, fülelt, de semmi zajt nem hallott arról. Márpedig ha felfedezték volna ügyködését, biztosan lelövik, de hogy villanyt kapcsolnak, az tuti - nyugtatta magát végiggondolva.

Kis pihenés után óvatosan lökdöste felfelé az ajtót. Egész felvidult: pár nekirugaszkodás, és megnyílik előtte a szabadulás édes lehetősége - biztatta magát újabb erőfeszítésre. Közben csitította magában az örömmámor keltette ujjongást, nehogy most kövessen el hibát. Újult erővel lendült neki az ajtónak. Meglepődött, amikor az ajtó hirtelen felemelkedett.

Zihálva vette a levegőt. Szusszanásnyi pihenésre volt szüksége, mert a keretet épp csak elérte, átfogni nem tudta. Ha felállna a szék támlájára, felhúzhatná magát, de ettől még jobban félt, mint amikor a székre kellett fellépnie. Ha nem tartja meg, felborul, mielőtt ő a félfában megkapaszkodik, részben nagy zajt csap, de rossz esetben összetörheti magát.

Nézte a tetőszerkezet rései között besütő holdat, abból akart bátorságot meríteni. Nem adhatja fel, a cél előtt nem! - nógatta magát. Végül eltökélten mozdult meg. Amennyire tudott, ujjával megkapaszkodott a keret szélébe, lábát óvatosan tette a szék támlájára. Kis nekirugaszkodással sikerült átfognia a keretet. Most már nem félt felhúzódkodni a másik lábával is. Egy ügyes csuklófordítással, nekirugaszkodással lendületet vett és végre felhúzta magát a padlástérbe.

Amint feljutott, puha léptekkel járt körbe. Érezte, a szoba mennyezete fémből van. Te jó ég! Valójában egy vasdobozba zárták. „Hát ezért merik ennyire magára hagyni ezen a kietlen területen” - villant át agyán. Töprengés közben magyarázatot kapott arra is, miért koppant olyan kongón a feje, amikor egy-egy ütközéskor a falnak ütődött. Gondolkodásra serkentette agyát, nehogy ébersége lankadjon. Itt is fémelemekkel van dolga - állapította meg. Szerencséjére a testmagassága segítségére volt. Kényelmesen hozzáfért. Eleinte ujjai erejével próbálta megmozdítani a középső elemet. Nehezen, de sikerült. Amint befértek a résbe ujjai, könnyedén tolta félre annyira, hogy kiférhessen rajta. Szinte nappali fény árasztotta el a padlástérbe. Ragyogtak fölötte a csillagok. Majd esztét veszítette a szabadulás édes mámorától.

Munkára serkentette magát. Körülnézett, talál-e valamit, ami hasznára lehet a későbbiekben. Megörült a szigetelt drótkötegeknek. Nadrágjához erősítette. Kutakodása eredményeként talált még kétféle reszelőt, egy árszerűt, de legjobban a drótnak és csípőfogónak örült. Bár ez utóbbi eléggé gyatra volt, de mégiscsak csípőfogó volt.

Eszébe jutott, a padlásajtót vissza kell csuknia, ha még ma megszökhet, időt nyerhessen, amíg utána erednek. Minden késlekedő perc aranyat ér. Visszaengedte hát. Kicsit járkált rajta, hogy a szögek beszoruljanak a keretbe. Ha mégis el kell halasztania a szökést, segítségére lesz majd az ajtókapaszkodó.

Szerzett zsákmányával a nyíláshoz ment. Rutinosan húzta fel magát a tetőre. Nézte az erdőt, ami, ha sikerül átjutnia, jótékony búvóhelyet nyújt üldözőivel szemben. Érzése szerint két méterre lehet tőle, nem leküzdhetetlen távolság. Persze óvatosnak kell lennie, hiszen a birtokon látta a kiírást: magas feszültség. Ha semmibe, a kerítésbe biztosan belevezették, ahhoz véletlenül sem érhet hozzá.

Kinézett egy jó vastag ágat, majd nekilátott megfelelő hosszúságú és vastagságú kötelet fenni a drótból. Ennek végére szerkesztett a csípőfogóból jó erős kampót. Leült a tetőre. Minden ügyességét összeszedve megcélozta az ágat. Elsőre sikerült biztonságosan beakasztania. Egyik kezével kapaszkodva óvatosan húzta maga felé. Amikor kellő távolságra volt tőle, felállt. Igyekezett minél lejjebb átkulcsolni, nehogy letörjön alatta. Elmormolva egy „Istenkém segíts meg”-et, elrugaszkodott a tetőről.

2.

Amint elhagyta lába a tetőt, amennyire tudta, maga alá húzta. Szörnyű halálfélelem fogta el. Agyában a pillanat töredéke alatt pergett végig az ötven éve. Lehet, hogy ennyi jutott neki? Csodás élete volt imádott neje és szeretett fia mellett. „Ó, mennyire szeretné őket viszontlátni! Zsóka, a drága Zsóka, hogy fog boldogulni nélküle? Hogy, amikor olyan nélkülözhetetlenek voltak ők egymásnak, mint a levegővétel. Milyen boldogok voltak, amikor Zsombor, az egyetlen fiúk megfogant. Imádnivaló kisbaba... kölyök volt. Kapcsolatuk elején legalább három babát akartak, de a kis gézengúz Zsombi úgy megkínózta anyukáját, hogy ő hallani sem akart több babáról.”

A faág akkora lendülettel csapódott vissza, hogy Kolos lába erősen nekivágódott a fa törzsének. A hirtelen fájdalom térítette észhez: „Sikerült a manőver! Borzalmasan fáj a lába, de oda se neki, végre szabad!” - ujjongott magában.

Az ág tövére ült megpihenni. Vérző lábát nézte. Levette pulóvere alól a pólóját, jó szorosan átkötötte, hogy tovább tudjon menni, és árujelző ne hagyjon maga után. Érezte, ha azonnal nem megy tovább, elgyengül és vége a veszélyes próbálkozásnak, az életének. A veszélyérzete, a szabadság örömmámora vitte tovább fáról fára. Figyelnie kellett közben a háztetőt, amíg a lombkoronák el nem zárták előle, hogy mind messzebb juthasson, mire kivilágosodik. Miután szem elől veszítette, a vele szemközti Göncölszekér lett a vezérlője. Fogalma nem volt, kifelé vagy befelé halad az erdőben, amikor erőt vett rajta kimerültsége. Kénytelen volt lent a földön folytatni útját. Nem lett könnyebb dolga, mert ott meg a bozontos aljnövényzettel gyűlt meg a baja. Ráadásul az összefonódó fák koronáitól alig-alig látott valamit.

Autózúgás ütötte meg a fülét. Megrémült, mozdulatlaná vált. „Nem létezik, még hajnal sincs, máris felfedezték volna szökésemet?” - gondolta elkeseredetten. Lélegzetvisszafojtva figyelt.

Némi megkönnyebbülést érzett, amikor alig tíz méterre meglátta az elsuhanó autót. Amíg várt, arra gondolt, ha az út túloldalán erdő van, oda veszi be magát. Amint teljes lett a csend, kilopakodott a sűrűből, egy vastag fa mögül fürkészte a szemközti oldalt. Erdő volt ott is, de úgy tűnt neki, sokkal átláthatóbb, mint ahol van. Közben újabb autózúgás törte meg az éjszaka nyugalalmát. Szíve hevesen dobogott, de megnyugodott, nem az előző jön vissza, hiszen ugyanabból az irányból közeledett. Így talán reménykedhet, a forgalommal, nem az üldözőivel van dolga, ami pedig arra figyelmezteti, közeledik a hajnal, cselekednie kell. El innen, minél messzebbre el! Nem érheti itt a reggel! ez a felismerés adott bátorságot további cselekvésre. Kiállt az út közepére, két kézzel integetett a közeledő járművezetőnek.

*

Bernardo alig várta, hogy átérjen a veszélyes zónán. Évek óta hajt itt keresztül baj nélkül, most mégis a halál hideg leheletét érezte nyakában. Sietnie kell, mindjárt kivilágosodik. Olyankor megsokszorozódik a veszélyhelyzet. Állítólag gyakran lövöldöznek errefelé, és nem egy golyó kap gellert, amikor is aztán nem oda fúródik be, ahova szánták.

Mi az ördög az ott? - hajolt előre hunyorogva, szellemet lát, vagy ennyire elfáradt volna? Nem - állapította meg, minden kétséget kizáróan - egy fura alak áll az út közepén. Egyik kezével magastartásban, másikkal előre tartva integet. Mit tegyen? Kerülje ki? Nem, támadó biztosan nem lehet, az bevárná valamelyik fa mögött és kellő távolságból lőne. Ennek az embernek biztosan segítségre lenne szüksége. Vajon merjen megállni? Tudna rajta segíteni?

Micsoda vakmerőség, mozdulatlanul áll és integet. Hogy bízhat meg ennyire benne? És ha egyszerűen áthajtana rajta? - borzongott bele szörnyű gondolatába. Órútság, de mi vihet rá egy embert ekkora elszántságra? - taposott bele óvatosan a fékbe. Talán felelőtlenség, amit tesz, de nem tehet mást, meg kell tudnia, hogy került ide? Megállt hát, ajtót nyitott.

Az idegen kétségbeesése egyértelmű volt Bernardónak, de angolul nem sokra mennek egymással, fogalma nincs, mit akarhat tőle. Nézte a zaklatott vonásait, az elgyötört, fáradt mozdulatait, amint gesztikulált a kezével. Áhh, barátom, németül még reménytelenebb a dolog. Türelmetlenkedni kezdett, amikor oroszul próbálkozott Kolos megértetni magát. Idegesen figyelte a sűrűt a visszapillantó-tükörben, nehogy meglepje őket valaki. A francnak állt meg? Még a végén tényleg bajba kerül, vele együtt - dühöngött, mégsem tudta rászáni magát, hogy cserbenhagyja az izgalmaiban egyre hevesebben ziháló férfit. Végre franciára váltott. Ezt megértette, de megszállta a rossz szellem vagy mi, mert cselekvés helyett arra volt kíváncsi, van-e még más nyelv a tarsolyában. Meglepett örömmel csillant fel a tekintete, amikor spanyolul, az anyanyelvén fogta könyörgőre Kolos. „Oké, bajban vagy, de mit kezdjek veled?” - töprengett magában. Döntenie kell, mert így mindketten itt hagyhatják a fogukat. Segíteni fog, hiszen nem lehet akárki, ha ennyi nyelvet beszél.

Intett neki, üljön be. Abban a pillanatban távoli lövés dördült, az idegen egyetlen jajjal rázuhant a hátsó ülésre. Bernardo rémülten csapta be a kocsiját és továbbhajtott. Szerencsére a lövés ellenkező irányból jött, mint ahol a kórház jelzőtáblát látni szokta. Nem messze lehet a kitérőtől, csak eljusson addig. Nem tévedett, fel sem gyorsíthatott, máris ott volt a tábla.

Tisztában volt vele, utánuk jön a lövöldöző. Erősen figyelte mindkét oldalt, hol tudna letérni és szem elől eltűnni. Balra adódott lehetőség rá. Óvatosan fordult le, és hálás volt az ide-oda kanyargó útnak. Úgy döntött, behúzódik egy bozontos bokor mögé, hátha sikerül láthatatlanná válnia. Leállította a motort, hallgatózott, közben a sebesültet figyelte. Csak meg ne haljon közben! - fohászkozott magában. Ő csak kibírja, amíg eljuthat vele a kórházig! Ott már nem az ő felelőssége lesz az élete.

Amint várta, elrobogott mellette a vélhetően lövöldöző, egy nagy fekete autóban. Alig fért el a nem túl széles úton. Kocsija oldalát imitt-amott súrolták az útszéli bokrok ágai. Még hallótávolságban volt, amikor leállította a motort. Lehúzta az ablakot, kidugta a fejét, úgy fülelt, hátha hallhat valamit. Jó pár percig nem történt semmi. Egyszer csak beszédfoszlányokat hallott, majd az egyik fél - minden valószínűség szerint a lövöldöző - igencsak megemelte a hangját. A durranás, amit hallott, biztosan a kapu volt. Pár perc csönd után beült a gazfickó a kocsijába, indított és továbbment. Ágak recsegték, majd csend lett.

Próbálta kitalálni, mihez kezd, merre üldözi tovább. Épp végiggondolta, tesz egy kört és visszamegy arra, amerről a lövést leadta. Ebben sem tévedett, kisvártatva erős motorzúgást hallott az erdei útról, amin ő is át akart hajtani a zónán. Megnyugodott, amikor végre távolodni hallotta a kocsik motorjának zúgását.

Nézte a sebesültet, úgy látta, nem lélegzik. Ijedten szállt ki az autóból. A küszöbre térdelt, nehogy beszennyezze nadrágját a sebesült tarkójából folyamatosan folyó vérével. Ütögette az arcát, a szemhéját próbálta felhúzni, majd a pulzusát tapogatta. Megnyugodva mormogta: „jól van, van még benned élet... csak el ne vérezz itt nekem!” Beült, óvatosan kikecmergett búvóhelyéről, a kórházhoz hajtott. A hátsó kapu nyílt arra, az épületek igencsak távol voltak. Megnyomta a csengő gombját, de nem hallotta, szólt-e. Egy örökkévalóságnak tűnő idő múlva, talán az ötödik próbálkozás után, jelent meg egy tagbaszakadt férfi. Dühös ábrázattal közeledett, de amint meglátta őt, barátságossá vált.

Bernardo franciául próbálta megértetni magát. A férfi sűrűn bólogatott, érti, beszéljen. Elmondta neki a történetüket. A férfi kitérte a kaput, és kezével mutatta az irányt, merre menjen. Beült a kocsiba és lassan ment a mutatott irányba. Mire elérte az épületeket, egy csoport orvos fogadta. Magyarázkodás helyett a sebesültet mutatta meg. Óvatosan kiemelték, hordágyra tették és eltűntek vele valamelyik épületben, még azt sem látta, melyikben.

Közben visszaért a tagbaszakadt, valamit magyarázott, talán arabul, mutogatott, mire az orvosok eltávoztak. Ekkor Bernardóhoz fordult. Mondta neki, ha igényt tart rá, rendbe teszi a kocsiját a rengeteg vértől. Bernardo hálásan köszöngötte. Bevitték az autót egy garázsnak kinéző épületbe. Bernardónak széket hozott valahonnan, és otthagya őt a szerelőkkel.

Nehezen boldogultak a sok vérrel, de pár óra elteltével ragyogó tisztán álltak ki vele a garázból. Addigra ismét előkerült a tagbaszakadt, jegyzetfüzettel, tollal. Bernardónak újból el kellett mondania mindent, ami történt, hogy írásban rögzíthesse. Miután végzett, alá kellett írnia. Épp azon gondolkodott, megadja-e a címét, ha kéri tőle, amikor a tagbaszakadt vállon veregette és közölte vele, távozhat. Beült mellé, és elnavigálta a főkapuhoz, ahol a sztráda közelében került ki az utcára. Jól megnézte magának a környéket, hogy visszataláljon oda kis idő múlva, a sebesült idegen hógyléte felől érdeklődni. A sztrádára érve megfogadta, soha többé nem megy a rövidebb úton, inkább megteszi a hatvan kilométer kerülőt.

ÖTÖDIK FEJEZET HÁROM ÉVVEL KÉSŐBB

1.

Zsóka a három évvel azelőtti hosszú altatás után idegileg rendbe jött, de egyetlen pillanatra nem fogadta el férje halálát. Biztos volt benne, él és csak azért nem tud hozzájuk visszatérni, mert fogságban van valahol. Eltűnése évfordulóján neki is terítéket tett az asztalra.

Ez az április végi nap a harmadik évforduló volt. Különös izgalomban tartott meg két órát hallgatóinak. Utána rohant bevásárolni, hogy főzés után legyen még ideje meghallgatni a pár napja talált kazettát, milyen titka lehetett Kolosnak. Miután elkészült, egy adag kávéval beült a szobájába. Bekapcsolta a magnót.

„- Ráérsz, fiam?” - hallgatta könnyes szemmel a férje kellemesen bűgő basszusát.

„- Igen apa, azonnal, csak kikapcsolom a gépet. Közben mondjad, szomjas vagy? Éhes netán?

- Nem, nem vagyok olyan nagy beteg, hogy ne tudnék kimenni, ha valamire szükségem van. Veled akarok beszélni, mint férfi a férfivel, amíg kettesben vagyunk.

- Már itt is vagyok, hallgatlak!

- Pár éve feltettem neked egy kérdést, amit akkor is, azóta is hárátsz egyenes válasz helyett.

- Azaz, én elmondom az álláspontomat, amit te hárátsz vélsz.

- Annak, mert egy egészséges, huszonöt éves srác nem konditermekbe jár, hanem párkapcsolatban él.

- Hhmm... Rossz lenne a neveltetésem? Hetente hangzott el részedről kamasz koromban, amíg csak alkalmi kapcsolatokat teremtek lányokkal, ne menjek el velük a szexualitásig, mert annak komoly veszélyei vannak. Akkoriban még csak az intelmeid tartottak vissza. Ma már komolyan gondolom, amit mondani szoktam neked.

- Kamaszkorodban persze, hogy próbáltalak védeni a nemi betegségektől, esetleges gyermekáldástól, de azóta felnőtté váltál, tudsz magadra vigyázni.

- Apa, jobb lesz a témát dobni, mert ebben úgysem fogunk egyetérteni. Fogadd el, amit az imént mondtál, felnőtt vagyok, el tudom dönteni, hogyan akarom élni az életemet.

- Amihez nekem, mint apádnak, semmi közöm - ugyebár?

- Nem erről van szó, csupán arról, vegyél komolyan. Na jó, még egyszer, de utoljára próbálom veled elfogadtatni: egyetlen nőt nem tudnék alkalmi szexpartnernek tekinteni. Az állandónak nem lennék ellene, de a baráti körömben az a tapasztalatom, a nőknél nem működik ez a verzió, ők férjet keresnek maguknak.

- Ettől miért ódzkodsz? Az én generációm a te korodban már családapa volt.

- Akkor fogadd el azt, a szerelem eddig elkerült, kivárom, amíg rám talál. Amint így lesz, nem fogok hezitálni. Két éve kezdtem dolgozni, élvezem a függetlenségem, a hivatásom pozitívumait: utazatok, csavargok erre-arra a barátaimmal. Imádom, hogy szabadon rendelkezhetek az időmmel.

- Csak tudod, ezzel az a baj, az életformádnak veszélyei vannak. Megszokod a kötetlenséget, és mire rájössz, eljárt fölötted az idő, jó lenne meghitt családi környezetben élni, csökkennek, korlátozódnak a családalapítási esélyeid, mert a korodbeli nők foglaltak vagy mélységesen kiábrándultak.

- Na és tudod, miért? Mert nem engedték meg maguknak, hogy élvezzék az életet. Férj és gyerekek mellé betonozták be magukat. Köszönöm, ebből az életformából nem kérek.

- Jól van, ne kapd fel az agyvizet, csak arra szerettelek volna figyelmeztetni, legyen előtted intő példa Ferkó nagybátyád, aki harmincöt évesen döbbent rá, értelmetlen az élete. Azóta megpróbálta jóval fiatalabbal, idősebbel, de nem jött be neki egyik sem. Így lett belőle az, aki, egy megkeseredett agglegény. Látom én, hogy még vígan éled az életed, de ne felejtsd el azt sem, mi sem élünk örökké.

- Ugyan, apukám, miket beszélsz?! Anyu negyvenhét, te ötven éves vagy. Kérlek, hagyjuk abba, ennek a parttalan vitának semmi értelme!

- Azt áruld el legalább, kire vársz, milyennek képzeled el a jövőbelidet?

- Egy Édeshez hasonló esetében nem fontolgatnám a dolgot, feleségül venném.

- Sejtettem, hogy innen fúj a szél. De elárulom neked, ő is mellettünk vált ilyenné.

- Lehet, de csak azért, mert megérte neki. Ti megtaláltatok egymásban mindent, amire vágytatok.

- Igazad van, de nekem nem ő volt az első. Ha nem szerzel tapasztalatot a nők terén, hogy választasz közülük?

- Jelenleg sem hiányzik a nő az életemből, akkor sem, ha csak a szó nemes értelmében barátnőként van jelen. Ikával, akit két hete mutattam be nektek, remekül megvagyunk.

- Azt mondtátok, egy éve lógtok együtt. Vele mi a baj, miért nem tudsz beleszeretni?

- Mert nem feleségnek való, de kedvelem őt, kedves, közvetlen, intelligens lány. Hasonló az érdeklődési körünk, jókat lehet vele kulturáltan vitatkozni.

- Mit értesz azon, hogy nem feleségnek való? Mit hiányolsz benne?

- A mondottakon kívül mindent. Azt feltétlenül, amihez anyu hozzászoktatott: frissen vasalt ingre... pólóra, a reggelenként közösen elfogyasztott reggelikre, meleg vacsorákra mellette biztosan nem számíthatnék. Megkérdeztem tőle, hogy képzeled el a jövőjét. Válasza: dolgozik és szórakozik. Belőle egy férfi sem csinálhat rabszolgát! Arra a kérdésemre, a családi életről mi a véleménye, azt válaszolta: imádja a gyerekeket, de amíg másnak van, neki nem kell saját. Nem tudna lemondani értük a karrierjéről. Ettől függetlenül, barátoknak nélkülözhetetlen, jól kijövünk egymással. Én veletek kapcsolatban sem aszerint képzelem a jövőnket, amivel ő befejezte a témát: szereti a szüleit, de ő önálló életet akar élni.

- Hogyhogy, albérletbe költözött inkább?

- Nem, oda nem engedte az apukája. Közösen összedobtak egy garzonravalót. Egy házban, de nem egy lépcsőházban laknak.

- Jártál nála?

- Fent a lakásában nem. Többször hazakísérem, amikor belefutunk beszélgetéseink, kávézgatásaink során az estébe, de csak a kapuig. De mielőtt ismét más vizekre eveznél, kérlek, itt hagyjuk abba!

- Semmilyen vizekre nem akarok evezni... Hallod? Ne rohanj ki!

- Most jobb, ha járok egyet. Megbántani nem akarlak, de elegendem van a témából. Majd jövök.”
Ennél a mondatnál nézett fel Zsóka. Meglepett ijedtséggel kapcsolta le a magnót.
- Szia, Zsombikám, te mióta állsz ott?
- Szia, anyukám! Jó pár perce. Ilyen korán elengedtek a művészpálántáid?
- Végeztünk a kiállítás anyagával, szélnek eresztettem őket, hadd pihenjék ki magukat a kemény munka után.
- Mivel foglaltad le magadat annyira, hogy észre sem vetted, mikor jöttem haza?
Odament, megpuszilta.
- Ne foglalkozz velem, édesem, hiszen tudod, a múlt... Mindig az a komisz múlt. Gyere, vadast készítettem, úgy, ahogy szereted, zsömlegombóccal.
- Ejha! Mit ünnepelünk?
- Arra ma különösen nincs okunk, de apukádnak is ez volt a kedvence.
- Sejtettem, hogy valamivel emlékezni fogsz rá, de ugye nem sokat sírtál?
- Magamhoz képest nem. Sőt, külön terítéket sem tettem neki az asztalra.
- Honnan van ez a magnófelvétel?
- Nem olyan régen vettem rá magamat, hogy apukád holmijai között körülnézzek, rendet csináljak. Az íróasztal fiókja alján volt borítékba zárva.
- Érthetetlen. Nem vettem észre, hogy rögzítette volna apu a beszélgetésünket - borult el a tekintete.
- Sok felvétele van, amit tudtunk nélkül készített. Egyet-kettőt megmutatott annak idején. Azt mondta, jó természetes film- és hangfelvételeket csak észrevétlenül lehet csinálni.
- Igaza volt. Különben csak pózolás, megjátszás az egész. Azért ütött szíven, mert egy héttel az eltűnése előtt zajlott köztünk a barátságosnak éppen nem nevezhető párbeszéd. Sokszor jut eszembe, és bánt, mert nem tudtam megnyugtatni magammal kapcsolatban.
- Szerintem akkor meg tudtad, de eltelt azóta három év és semmi változás az életedben.
- Szépen kérlek, Édes, ne hogy most meg te kezd... nyugodj meg, nem vagyok meleg. Különben miért lenne? Remekül érzem magamat, semmiben nincs hiányom. Egyébként pedig apu eltűnése óta változás állt be a családbeli státuszomban. Egyedüli támaszod vagyok, nem tudnálak és nem foglak magadra hagyni! Hh... Ezt ígértem meg apának, igaz, az csak a konferencia-körút idejére szólt, de az élet más sorskönyvet írt azóta számomra. Kár, hogy nem tudtad lebeszélni az útról.
- Pedig keményen hangot adtam ellenvéleményemnek... hh... de ismertük őt, soha nem tudott nemet mondani. Ezúttal jó ürügy lehetett volna az influenzája, de szükség volt rá az intézetnek, a főnökének és ezzel szemben nem volt megfelelő érvem.
- Na persze, a család, az intézet volt a mindene. Fhhúú, csuda ínycsiklandozó illata van a vadásznak.
- Beleadtam apait-anyait - mosolygott a fiára Zsóka.
- Miért nézel ilyen áthatóan rám?
- Mert tudom, kisfiam, a pokolba kívánsz a fantáziálásommal, de nem tudok szabadulni a gondolattól, apukád nem halt meg.

- Két évig belém tudtad ültetni a kételyt, de gondoldj arra, apu annyira szeretett bennünket, olyan családcentrikus volt, nem lenne képes távol élni tőlünk.
- Ebben biztos vagyok, de milyen logikus magyarázatot tudsz arra, hogy ígérete ellenére - amit soha nem szegett meg - nem hívott a dubaj-i csomagellenőrzés előtt?
- Ha három éve nem jutottunk nyomára, mi történhetett, akkor nem tudom, miben reménykedhetnénk még.
- Nincs magyarázatom rá, mégis biztosan érzem, nem halt meg.
- Elkészerítő a tehetetlenség, de annál többet, hogy megveszünk minden újságot, amiben eltűnt személyek hozzátartozóit keresik, nem tehetünk. Anyukám édes, magadnak ártasz, ha illúziókba ringatod magadat.
- Nem, kisfiam. Engem pontosan az illúzió éltet. Az segít, hogy bele ne örüljek apukád elvesztésébe. Térjünk vissza rád. Komolyan aggaszt, hogy fiatalember létedre nekem szenteled az életedet.
- Amíg jól érzem magamat melletted, ne aggasszon.
- Akkor úgy fogalmazok, elgondolkodtat Ika viselkedése. Mivel magyarázod a hűséges kitarását mellettünk? Miért utasít vissza mindenkit, aki a közelébe akar férkőzni? Csinos, intelligens, jó feleség lenne belőle. Miért nem akar férjhez menni?
- Ezt tőle kéne megkérdezned. Én úgy gondolom, jól érzi magát a bőrében. Ha nem így lenne, változtathatna az életmódján. Elegen legyeskednek körülötte. Őszintén szólva, én örülök, amiért hozzánk ragaszkodik. Csak nem panaszkodott neked?
- Nem. Látszólag úgy van, amint mondd, nekem mégsem tetszik a dolog.
- Én úgy látom, neki sem lehet hiányérzete. Nem sokat lehet egyedül, hiszen sok a közös programunk. Na, és ott vannak a szülei is.
- Hát éppen erről van szó. Sok a közös programunk. Na jó, nem kerülgetem a forró kását, kimondom végre, amit gondolok, az a lány szerelmes beléd.
- Vagy csak kedveli a társaságomat, mint ahogy én is az övét.
- Igaza volt apukádnak, ezeket a kérdéseket szereted távol tartani magadtól.
- Igen, mert a természetesség híve vagyok. Ha igazad van, alakuljanak a dolgok a maguk természetességében, nem kell az eseményeket sürgetni. Szereztem három színházjegyet, felhívod, ráér-e?
- Köszönöm, kis védőbástyám! Na, fogd szépen a telefont, és hívd fel te Ikát.
- Hello-bello, kolléganők gyöngye!
- Szia, Zsombi! Ugye nem élcelődésnek szántad az üdvözlésedet?
- Nem, de szánhattam volna. Miért adsz mindig kosarat szegény csóró Andornak, amikor úgy odavan érted?
- Mert még nem teljesült a vágya. Megígértem neki, amint úgy érzek iránta, mint ő, magasba emelem karomat, és zöld utat kap tőlem - nevette el magát.
- Na jó, Andor-kérdés rövidre zárva! Egyébként sem ezért hívtalak. Temérdek elfoglaltságotól meg tudsz szabadulni ma estére?
- Meg, te ronda csúfolódó! Melyik múzeumba kíváncsozik Zsóka?

- Ezúttal engem kell szidnod, én igyekszem rendelkezni az estéddel. Szereztem a Kaktusz virágára három jegyet. Ugye nem juttatsz Andor sorsára?
- A mai produkciódért bőven rászolgáltál, de Zsókára való tekintettel megkegyelmezek - mondta kacagva.
- Na, kislány, akkor kapd magad, mert színház előtt meg kell kóstolnod a vadast zsömle-gombóccal. Én már lemeóztam, isteni!
- Oké, rendezem soraimat, és megyek.
- Mit jelent ez nálad időben?
- O... óó... várj csak? Fél öt... mondjuk, fél hatra ott vagyok.
- Remek, várunk! - tette le, sejtelmesen anyukájára mosolyogva. - Meglepem a kiscsajt, érte megyek.

2.

Kocsiba ült, a lépcsőház előtt újságot vett elő. Fél szemmel azt, féllel a kaput figyelte, mikor jelenik meg Ika. Egyszer csak papírgalacsin koppant a kocsi hátsó szélvédőjének. Felnézett, Ika integetett vadul. Kiszállt.

- Szia, csakhogy észreveszel! Gyere fel a harmadikra, a nyitott ajtó az enyém.
- Oké - zárta le a kocsi.

Gyalog ment fel. Időt akart nyerni. Nem értette, mi történt Ikával? Négy éve ismeri, számtalanszor kísérte haza, nem egyszer hívhatta volna fel. Hiszen volt, hogy kocsi nélkül voltak, és akkor kezdett esni az eső, amikor a házukhoz értek. Vagy épp egy komoly téma maradt félben. Miért épp most hívja fel, amikor váratlanul jött érte?

Felérve körülnézett. Az utolsó lakás lehet - gondolta. Lassan ment végig a szállodaszerű, hosszú folyosón. Közeledve hallotta, halk zene szűrődik ki a nyitott lakásból. Kopogott, mielőtt belépett.

- Szia, Zsombi! - fogadta kedves mosollyal Ika. - Bocsáss meg, nem merem itt hagyni a forró vasalót, csukd be, légy szíves, az ajtót! Örülök neked! De mondd, mi szállt meg?
- A hirtelen támadt ötletem, nehogy lekésd a vadast - ment oda hozzá, hogy megpuszilja.
- Köszí, klassz ötlet volt! Csücsülj le, mindjárt végzek a blúzzommal és indulhatunk. Vacsizás után öltözöm át, nehogy magammal vigyem az étlapot - nevetett.
- Nem rossz gondolat. Schubertet hallgatsz? - nézett közben körül.

Meglepte a tisztaság, a rend. Miféle változáson ment át időközben Ika? - töprengett. Átvillant agyán, hogy jellemezte valamikor a szavaival élve „lakásnak csúfolt kócerájt”, ahol szennyes ruha- és edényhegyek tornyosulnak hétről hétre.

- Szép, hangulatos lakásod van - nézett ismét körül. - Egészen tágasnak tűnik a világos bútorokkal - ült le vele szembe.
- Nekem is tetszik, isteni innen a környék panorámája.

Zsombor kinézett az ablakon. Tetszett neki is a parkosított környék, távolabb a háttérben emelkedő Budai-hegyekkel. Majd a lány gyakorlott mozdulatait figyelte, mint bújtatja be a vasaló orrát a fodrok finom ráncai közé.

- Ezt vettétek anyuval?
  - Igen, ezt, meg azt a kétrészes ruhát, ami ott lóg mögötted.
  - Csuda csini leszel benne - nézte az enciánkék, finom szövet anyagú, kétrészes ruhát.
  - Naná! Csak nem hozok rád szégyent! - fordította a blúzt nevetve a vasalódeszkán.
  - Milyen programod mondtál le vagy halasztottál el?
  - Ó, rendkívül fontosat. Meg akartam magamat lepni egy jó adag csirkepaprikással, de sebaj, a húsit visszaraktam a hűtőbe, ráér holnap lábosba bújni.
  - Hmm... Ika, úgy látom, hatalmas életvitel-változáson mentél át. Vajon miért?
  - Nem pontosan értelek, de ha a vasalásra célszól, valóban, és tudod, ki szoktatott rá?
  - Azt nem, de hogy akkor folyamodnak ilyesmikhez a hölgyek, amikor ráunnak a szingliségre, azt igen.
  - Ejha, ráuntam volna? Nem is rossz. Mit szólnál hozzá, ha emiatt kényszeríteném magamat házitündérkedésre?
  - Hmm... mit is? Semmit, de hogy megnézném magamnak a fickót, az biztos.
  - Ne viccelj! No, és miért is?
  - Mert nem közömbös számomra, kihez kötöd le az életedet, milyen jövő vár rád.
  - Miből gondolod, hogy elfogadnám magam fölött az apáskodásodat, és miből tudnád megítélni az illetőt? - kacagott fel.
  - Apáskodásról szó nincs. A négy év alatt nem volt köztünk tabu téma, nem tekinteném ezt sem annak. Mérget mernék rá venni, gondolkodóba ejtene a negatív véleményem. Miből ítélném meg a srácot? Tudja fene. Szerintem elég lenne, ha együtt látnálak benneteket.
  - Ejha, de magabiztos vagy! Mit tennél, ha nem értenél egyet a választásommal?
  - Azon túl, hogy elmondanám a rosszalló véleményemet, semmit. Tudod, megbeszéljük már, mindenki a maga élete kovácsa. Arra nem válaszoltál még, ki szoktatott rá a vasalásra?
  - Pedig egyszerű a válaszom: te.
  - Én? Mikor láttál engem vasalni?
  - Semmikor. De megirigyeltem a kellemes, tiszta illatot, ami a frissen vasalt cuccaidból árad.
  - Köszönhetően a drága anyukámnak. Na, de mondd csak, miért kerülgeted a forró kását? Úgy tűnik, nem voltam elég figyelmes, melyik hódolóid kedvéért is mondtál le a bevált életformádról?
  - Hagyjuk a butaságokat, szó nincs hódolóiról! Az időmilliomosságom készítetett rá, hogy otthonossá varázsoljam a lakásomat. Közben ráébredtem, ha ízlésemnek megfelelőt akarok enni, jobb, ha megcsinálom én. Körbevettem hát magamat szakácskönyvekkel, fakanalat fogtam a kezembe és megtanultam ebédet, vacsorát alkotni. Kész vagyok, indulhatunk! - emelte karjára a frissen vasalt ruháit.
  - Ha rám mered bízni, leviszem őket, hozd a táskádat!
  - Rád merem - adta át neki.
- Fogta a táskáját és egy szatyor holmit.
- Abban mik vannak?
  - Női kellékek, amik a ridikülömbe nem fértek be - zárta be a lakást.
- Miközben leindultak a kocsihoz, megkérdezte:

- Elmondanád, mi ez a nagy felhajtás nálatok? Te színházjegyeket szerzel, Zsóka vadast főz hétköznap.

- Ma három éve indult apu a nemzetközi konferencia-körútra - nyitotta a jobb oldali ajtót Ikának.

- Ó, ti szegények! Nagyon maga alatt van anyukád? - segítette elrendezni a ruháit.

- Szerencsére nem annyira, mint szokott. Figyelemelterelőnek szánom a vidám darabot.

- Rossz hallgatnom, amikor arról ábrándozik, egyszer csak betoppan apukád, vagy hírt kaptok, hova mehettek érte.

- Nem tudom ettől eltántorítani. Ma is beszélgettünk a témáról. Talán emlékszel rá, két évig teljes bedobással mozgattunk meg mindent, de nem derült ki, mi történhetett Dubajban.

- Igen emlékszem. Jómagam is árgus szemekkel, fülekkel figyeltem akkoriban minden híradást, híradót.

- Amivel teljes elkötelezetteddé váltam - mosolyodott el. - Eddig harcoltam a démonjai ellen. Ma szembesültem vele, nem volt szép elvenni tőle a reményt. Ki kell várnom, amíg magától törődik bele a visszavonhatatlanba.

- Nehéz ügy. Egyikőtöknek sem tudnám azt mondani, tévúton jár. Részben annyi minden előfordul az életben. Másrészt ott van előttem anyukám nővérenek példája, aki a második világháború óta nem fogadja el férje halálhírét. A mai napig visszavárja őt. Gondolj bele, milyen butaság, amiben hisz. Ha igaza lenne, hogy él valahol, szerintem sokkal rosszabb a szitu számára, mert ez annyit jelentene: megcsalta, elhagyta őt.

- Hmm... cudar helyzet. Még a végén elbizonytalanítasz.

- Nem szeretnék. Nézd, anyukád nagyon vár bennünket - intett fel az erkélyen ácsorgó Zsókanak mosolyogva.

Fél hét után a színházban voltak. Zsombor számítása bejött, Zsóka jókat nevetett a vidám jeleneteken. Kettőjük között ült, így szóval tarthatta őket. A szünetben megbeszélték, vasárnap kiruccannak kicsit a Budai-hegyekbe.

Éjszaka Zsombor arra ébredt, Zsóka kint matat a konyhában. Kiment hozzá:

- Nem tudsz aludni, édes?

- Arra riadtam fel, minden csupa víz rajtam. Keresek valami lázcsillapítót.

Odament, kezét a homlokára tette, aggodalomtól rekedt hangon mondta:

- Feküdj le, főzök neked teát és keresek gyógyszert.

- Köszönöm, kisleány. Olyan jó, hogy melletted biztonságban érezhetem magamat.

- Csak úgy, mint én melletted. Látod, minden évben ismétlődik a történet. Évforduló környékén előveszed apu valamelyik magnófelvételét, aminek hallgatásától belázasodsz.

- Igazad van, és hidd el, tavaly elhatároztam, több ilyen nem lesz. Ha nem találom meg a fiók mélyén ezt az ismeretlen kazettát, be tudtam volna tartani - mondta már az ágyból.

- Csak Kalmopyrint találtam, de talán hat, amíg bemehetek valamelyik ügyeletes gyógyszer-tárba - itta a forró teát a pirulával.

- Amíg bejutsz a belvárosba meg vissza, az legalább egy óra. Kérdezd meg reggel Ikától, hátha ki tud segíteni.

- Oké, úgyis le kell mondani a holnapi programot.

HATODIK FEJEZET A FORDULAT SZELE

1.

Ika feldobottnak érezte magát a színházi előadás után. Most még az sem szegte kedvét, hogy magányos szombat várt rá. Örült, amiért Zsóka hatására rá tudta magát szánni a konyhatündérkedésre. Két legyet üthet vele egy csapásra: értelmesen telnek az üres órái, estéi... na és talán megváltoztathatja Zsombi véleményét magával kapcsolatban.

Hogy is kezdődött ez az egyoldalú szerelem? - idézte vissza magában. Négy éve ment a kutatóintézetbe külkeresnek. Első napokban közvetlen kollégáival ment ebédelni. Az állandó ízetlen tréfáikból elege lett, inkább lemondta a közös étkezéseket. Egyik nap Zsombor állította meg a folyosón. Bemutatkozott, beszélgetésbe elegyedtek. Közben megkérdezte, átmege-e vele ebédelni. Átment. Innentől számítja a barátságuk kezdetét, mert ettől kezdve minden nap együtt ebédeltek. Majd egyik nap munka végén épp akkor indult haza, amikor Zsombor. Gyönyörű napsütéses délután volt, sétálni hívta. Ezt követően hetente, két hetente ajánlott közös programot. Jó idő esetén a szabadban voltak, ha az időjárás közbeszólt, presszóba mentek. Estébe nyúlóan beszélgettek. Nem volt köztük tabutéma. Élvezte ezeket a délutánokat. Mégis meglepetésként érte, amikor egyik alkalommal Zsombor azt mondta, be szeretné mutatni őt a szüleinek, hogy tudják, kivel tölti a délutánjait, amikor vele van. Úgy tűnt, elnyerte a szülei, különösen az édesanyja szimpátiáját.

Akkoriban Zsóka a lakótelepükre járt varrónőhöz. Így, amikor lent volt Ika a parkban olvasni vagy kézimunkázni, többször odament hozzá, leült mellé beszélgetni. Jó társaságnak bizonyultak egymásnak, hamar összebarátkoztak. Miután Zsombor édesapja felült arra a nyomorult repülőre, ő tartotta - főleg Zsókéban, de - Zsomborban is a lelket. Zsókéval eleinte telefonon beszélgettek, majd egyre többször áthívta magukhoz. Együtt jártak múzeumba. Ide Zsombor is elkísérte őket.

Zsóka az egyetemi diplomája mellett kitűnő háziasszony. Mivel sokat volt náluk, sok fortélyt tanult meg, lesett el tőle. Ennek köszönhetően változott meg a szemlélete. Belátta, diplomás nőnek sem kell, hogy zseni legyen a házi munka. Kezdte rosszul érezni magát a saját lakásában. Ez ösztönözte rá, tegye otthonossá. Csinosította. Majd kezdte kényelmetlenül érezni magát a mosott ruháiban, amiken az alapos rázás után is marad itt-ott gyűrődés. Vasalót vett és nem vette fel addig (főként a blúzait), amíg át nem vasalta. Ezt követte a főzés elsajátítása. Büszke rá, hogy ma már ő is sok mindent el tud készíteni ízlésének megfelelően.

Ennyi minden kellett hozzá, hogy Zsókékkal elmélyülhessen a barátságuk. Közben észrevétlenül, akarata ellenére szeretett bele Zsomborba. Akarata ellenére, mert eleinte taszító volt neki a férfiatlannak tartott viselkedése, hogy legtöbbször a szüleivel lógott erre-arra. Miután egyre többen forgolódtak körülötte, be kellett látnia, Zsombor mindegyiküknél külön. Ő soha nem volt tolakodó, nem kellett neki magyarázkodnia, ha akkor ajánlott közös programot, amikor ő éppen nem ért rá. De tulajdonságai közül legvonzóbb volt Ikának, hogy együttléteik alkalmával mindig a lépcsőház kapujáig kísérte. Nem úgy, mint mások, akik a késő estébe nyúló programok végén elköszöntek, és botorkálhatott egyedül haza, mert maximum azt ajánlották fel neki, hogy töltsék együtt az éjszakát.

Majd nagyot sóhajtva a szüleire gondolt, akiket szeret, napi rendszerességgel látogatja meg őket, de hosszú távon nem tudja elviselni az állandó civakodásukat. Ezért döntött a különélés mellett. Nem érzi jól magát, nehezen szokott hozzá, de csak így lehet gyerek-szülő kapcsolat köztük. Hiányoznak neki, ha egy nap nem tud felmenni hozzájuk, de nyugalma van tőlük.

Amikor Zsomboréknál van, szinte irigyli a náluk uralkodó meghitt légkört. Ők soha nem vitatkoznak. Igyekeznek mindig egymás kedvébe járni. Zsombort biztosan ez láncolja ma Zsókához, régebben a szüleikhez. Ha egyszer rászánná magát, hogy férjhez menjen, ilyen életet szeretne élni. Azért az klassz, hogy már nem csak neki kell ügyeskednie a közös programokért, Zsombor is egyre gyakrabban szervez hármásban töltött együttléteket, mint ez a színház, a vasárnapi kiruccanás is. Érti, hogy szívesen van vele. Nagy kár, hogy érzelmileg nem tudja felkelteni az érdeklődését. Sokat töpreng rajta, vajon mi taszíthatja vele kapcsolatban, de nem találja az okot.

Reggel a Török induló dallamára ébredt. Kóvályogva ment a táskájához elővadászni a mobilját. Örömmel látta, Zsombor hívja.

- Szia, Zsombi, itt a mormota!

- Szia, mormota - mosolyodott el. - Csak nem felébresztettelek?

- Sebaj, ideje elkezdenem a napot. Csak nem valami baj van?

- Sajnos van. Anyu éjszaka belázasodott és Kalmopyrinen kívül nincs itthon más gyógyszerünk. Meg tudnál menteni egy belvárosi bumlizástól?

- Talán. Kétfajta lázcsillapítóm van. Megfázott?

- Nem. Azt hiszem, idegláz, vagy mi a csuda. Mindig kiborul, ha apu valamelyik felvételét hallgatja.

- Ó, istenkém! Van nyugtatóm, ha gondolod.

- Ehhez sajnos nem értek, de csak nem nyugtatókon élsz?

- Nem, kérlek szépen, nem azt szoktam ebédre, vacsorára magamhoz venni - nevetett -, de időnként az álmatlanságomat üzöm vele. Nem erős, de ha nincs hozzászokva az effajta ínycsiklásokhoz, hatásos.

- Oké, oké, mikor ugorhatok át hozzád értük?

- Máris. Várlak!

Miután elköszöntek egymástól, Ika a fürdőszobába viharzott. Fél óra múlva, a leválasztott hálófülke kivételével, rendben volt a lakás. Erősen dobogó szívvel ment ajtót nyitni, amikor Zsombor csengetett.

- Szia, csüccs le a nappaliba, mert arra még nem volt időm, hogy előhalásszam őket - indult a szekrényisorhoz.

Bár pontosan tudta, hol találhatja meg, egymás után húzogatta ki a fiókokat. Jó volt az időt húzni, Zsombor tekintetét magán érezni, aki valóban őt nézte. Közben azon töprengett, Ika csinos, ápolt, jó alakú, vajon miért nincs komoly kapcsolata? Köhintve szólalt meg:

- Rendkívül sajnáljuk anyuval, de úgy néz ki, a holnapi kiruccanásunkat el kell halasztani.

- Hát még én mennyire sajnálom! Na jó, igyekszem átprogramozni magamat.

Zsombor némán nézte kis ideig, majd csak kibuggyant belőle a benne motoszkáló kíváncsisága:

- Mindig fel vagy rá készülve, nehogy program nélkül maradj?

- Ó, igen. Vannak bevált formuláim. Kedvelek a parkban olvasni, kézimunkázni. Szívesen sétálok a belvárosban, közben kirakatokat nézek.

- Pedzettem nem egyszer a témát, de nem hagy békén a gondolat, miért mindig magányosan, amikor annyian legyeskednek körülöttem?
- Talán azért, mert utálok a legyeket - nevette el magát.
- Bocs, nem akartam tolakodó lenni.
- Nem voltál az, de ennél frappánsabb válaszom annyi, megválogatom a társaságomat. Még nem volt kedvemre való partner, akivel szívesen megosztanám a magányomat.
- Vegyem úgy, a mi társaságunk kivétel?
- Igen. Sőt, sokszor játszodom a gondolattal, milyen jó lenne, ha tesók lehetnének.

Zsombor hangosan felnevetett.

- Na, nézd csak, közben előkerültek a bujkálók - nyújtotta a három gyógyszeres dobozt.
- Köszönöm, fogadott tesókám - állt fel és lazán magához ölelve puszlta meg. - A testvéreknek ugye szabad? - simította meg a hátát.
- Igen, nekik szabad - felágaskodva vállára tette kezét, hogy viszonzhassa. - Mit fogtok ebédelni?
- Fogalmam sincs. Reggelre kotyvasztottam valami rántottafélét, remélem ebédre jobban megy majd. A puszdiból szabad repetáznom?

Ika mosolyogva ágaskodott fel ismét. Zsombor átkarolta a derekát, úgy puszlta meg egymást.

Miután kikísérte, gyerekes vidámsággal szaladt a konyhába. Közben az járt a fejében, milyen kevés elég a boldogsághoz. Bizsergető jó érzés volt karját magán éreznie. Eldöntötte, rákapcsol és komplett ebédet főz. Ha Zsomborék elfogadják meghívását, áthívja, segítsen áthurcolkodni hozzájuk.

Ilyen jókedvűen még nem állt neki a főzésnek. Égett keze alatt a munka. Odarakta a levest. Az előkészített csirkepaprikással nem sok gondja volt, csak a tűzhelyre kellett tennie. Mire minden megpuhult, elkészült a nokedlivel. Savanyúságként uborkasalátát csinált, desszertnek babapiskótás csokipudingot. Készülődés közben egyik táncdalt énekelte a másik után.

2.

Még nem volt dél, amikor felhívta Zsombort:

- Szia, Zsóka hogy van, használt neki a lázcsillapító?
- Szia, Ika! Épp az imént kérdeztem tőle, azt mondja, jobban van, de felkelni nem engedtem.
- Elkészült az ominózus csirkepaprikás. Ha átjönneél értem, elfogyaszthatnánk együtt.
- Ejha, mi ez a száznyolcvan fokos fordulat, kislány! De tudod, mit, mindkettőnk nevében örömmel fogadom! Épp azon törtem a fejemet, mit tudnék ebédre az asztalra varázsolni. Kösz, aranyos vagy, amiért megmentesz a hókusz-pókusztól - nevette el magát. - Mondd, mikorra álljon elő a házhozszállító?
- Fél kettőre útrakész vagyok.
- Rendicsek, pontos leszek!

Utolsó tálat fóliázta, amikor Zsombor csengetett. Mosolyogva fogadta.

- Hú a mindenit, isteni illatok terjengenek itt!

- Reménykedem benne, az ízek sem maradnak el tőlük. Én igyekeztem. A tálakat tehetjük a csomagtartóba, azokban nincs folyós.

Zsombor nézte pár pillanatig, majd elmosolyodva mondta:

- Ha nincs hiányérzeted, máris viszem őket.

- Van, de... Oké-oké, nincs „de” - puszilta meg ágaskodva.

Zsombor átkarolta, a szemébe nézett. Összepuszilkodtak, közben Ika egy pillanatra hozzásimult, majd belepirulva hátrált. Zsombor megfogta a karját, gyengéd hangon mondta:

- Jólesett a közvetlenséged, ne szégyelld ennyire magadat.

- Ó, nem... nem is... csak megszédültem - fordult az asztal felé.

Zsombor szó nélkül pakolta karjára a tálakat és vitte le a kocsiba. Ika ez idő alatt igyekezett visszanyerni addigi magabiztosságát. Kulccsal a kezében várta, hogy visszajöjjön a levesért. Szeme sarkából látta, Zsombor tetőtől talpig végigméri. Amikor indult le, bezárta az ajtót, utána sietett, beült mellé. Zsombor a tükörben figyelte. Majd, hogy oldja a hangulatot, megszólalt:

- Remélem, nem adósunknak érzed magadat a színházjegyért, azért...

- Nem - vágott közbe. - Ne butáskodj! Zsóka a barátnőm, a legkevesebb a meleg ebéd, amit tehetek érte.

- Oké... oké, egyetértek veled, de akkor is jólesik.

Zsóka a konyhában várta őket.

- Szia, Zsóka, hogy érzed magadat, segített valamit a lázcsillapító? - puszilta meg a bágyadt asszonyt.

- Igen. A gyógyszert nem szabad megköszönni, de nagyon aranyos voltál! A nyugtatótól sokkal jobban érzem magamat.

- Örülök neki.

- Te jó isten! Mi ez a rengeteg tál, edény?

- Semmiség. Megünnepeljük az első alkalmat, amikor én láthatlak benneteket vendégül.

- Amiért hálás vagyok neked.

- Nana, ne ámhogy! Két kezemen nem tudnám megszámolni, hányszor ebédeltem nálatok. Nemrég készültem el, de azért át kéne melegíteni mindent.

- Szakácsnak nem vagyok megfelelő, de a kuktai szolgálatot szívesen vállalom - tette az utolsó tálát az asztalra Zsombor.

- Rendben, kisfiam, akkor én megteríték odabent - indult a szobába Zsóka.

Ika a fóliáktól igyekezett megszabadítani a leveses tálát, a paprikást.

- A mikroba nem fér így be, átöntjük kisebbbe, jó, fogadott hugicám? - nézett a hallgatag lányra Zsombor.

- Épp javasolni akartam - mondta félszegen.

- Nem értelek, Ika. Megegyeztünk, a tesóknak szabad puszilkodni, átölelni egymást, akkor mondd, mi a baj? - fogta meg a kezét.

- Semmi. Mi lenne? Amíg átmelegszik a cucc, adagoljuk tálkákba a desszertet.

Zsóka minden fogástól el volt ragadtatva. Zsombor nem akarta még jobban zavarba hozni, csak jó étvágyával igazolta anyukája dicsérő szavait. Ebéd után kiültek az erkélyre, ott fogyasztották el a pudingot és kávé. Miután a fiatalok bevitték a tálcákat, Zsóka lepihent a kikészített nyugágyra, elszenderedett. Ika betakarta, nehogy meghűljön. Ők a korlátnál álltak, a Dunát nézték egy ideig. Majd Zsombor megszólalt:

- Sikerült megszereznem a filmet, amiről múltkorjában áradoztál. Lenne kedved megnézni velem?

- Szívesen. Klassz, majd meglátod, nem elég egyszer látni - indultak be a szobába.

A film végén együtt tettek rendet a konyhában. Hallgatók voltak mindketten. Végül Ika törte meg a csendet:

- A maradékot tegyük el a hűtőbe, legalább holnap sem kell elővenned a varázspálcádat - mosolygott a férfire.

- Két feltétellel: hármásban ebédelünk, na és egy hugicás puszival tegyünk pontot a mai rossz hangulatra - karolta át.

Amikor este Zsombor magára maradt, értetlenkedve boncolgatta a lány megváltozott viselkedését. Tényleg csak megszédülhetett? A zavartsága nem ezt igazolta, hiszen majdnem elsírta magát szégyenében. Ráadásul egész délután nem tudott feloldódni. A feltételként szabott puszija viszont érzékeny gyengéd volt. Anyukája régóta pedzegeti, Ika többet érez iránta, mint barátság. Most mindenesetre ezt tapasztalta ő is rajta. Ilyen fanatikusak lennének a nők? Képesek évekig várni anélkül, hogy a viszonzásnak fikarcnyi jele érzékelhető lenne?

Bár esetében egy ideje nem erről van szó, mert igenis kedveli őt. Sőt, amit mostanában érez iránta, jócskán átlépi a szimpátia küszöbét. Mind gyakrabban igényelné társaságát, nyugtalanság fogja el, ha időnként nemet mond sétaajánlatára, és olyankor árgus szemekkel figyel, vajon kivel cseréli fel őt, mert sajnós lenne rá módja. Az intézet berkein belül is nem egy jelentkező lenne, de Ika részben egy kedves mosoly kíséretében minden próbálkozásukat hátrítja, másrészt azért sincs oka feltételezni ilyesmit róla, mert ritkán fordul elő, hogy őt visszautasítja.

Akkor is így van, ha a hétvégét fél kudarcnak könyvelheti el. Annak, bár megmozgatott benne valamit a pénteki akciójával, a kedves kacérkodásával, a hugicás puszijaival, amikre azóta vágyik folyamatosan, amióta először kapta tőle. Ó, de bájos tud lenni az édesen kislányos mosolyával! Hogy az úgymond „megszédüléséről” szót se ejtsen, mert... ó, az maga volt a bódító mámor. Nehéz volt közömbösnek maradnia, amikor fülig elpirulva ijedten elfordult tőle. Fogalma nincs, hogyan tovább. Nem fog elkapkodni semmit, nehogy elrontsa a közvetlenségbe hajló kapcsolatukat. Hadd alakuljanak természetesen köztük a dolgok. Intő példának kell lennie, Ika milyen határozottan tudja hátrítani a neki nem tetsző közeledéseket.

Amikor vasárnap délben átment érte, a legnagyobb meglepetésére, Ika a régi magabiztos, sziporkázó lány volt. Azért a hugicás pusziját megkapta, de karját a derekáról a lány fejtette le. Lehet, hogy ezúttal benne dolgozott az ösztöne, és szorosabban karolta át, mint ahogy azt Ika erkölcsössége engedte? Igencsak zavarba hozta a józanító megjegyzésével:

„Nem történt semmi, indulhatunk, ne váraoztassuk Zsókiát.”

Na igen, ez Ika. Ügyesen hátrált ki abból az esetleges helyzetből is, hogy kettesben maradjanak. Látva, hogy Édes jobban van, vársétát ajánlott. Kellemes volt a kanyargós ódon utcákban járkálni, a Ruszwurmban megpihenni. Csak a hugicás puszija hiányzott örülten az esti elváláskor. Fájó szívvel nézett utána, amikor a lépcsőház előtt kiszállt a kocsiból. Ezt már félálomban gondolta végig.

Reggel Ika telefonon akart érdeklődni Zsóka egészségi állapota felől, de mobilja muzsikált a világba. Zsomborral próbálkozott, az ő telefonja pedig ki volt kapcsolva. Megijedt, munkába indulása előtt kitérőt tett hozzájuk. Zsombor meglepetten fogadta:

- Szia, csak nem valami baj van?
  - Ezt én kérdezhetném, hívtalak benneteket, de egyikőtök mobilján sem vagytok elérhetőek.
  - Gyere be! Az enyém lemerült, a nyavalyás, várj, beszólok anyunak: Édes, mi van a telefonoddal?
  - Atyám, a telefon! Lenémítottam és... ohh... bocsánat! - nyúlt a mobiljáért.
  - Mi van a vezetékesünkkel, csak nem az is felmondta a szolgálatot?
  - Azt nem próbáltam. Ideges lettem és inkább ide jöttem.
  - Köszí, jól tetted. A pólómat próbálom felvehető állapotba hozni, és indulhatunk együtt, ha megvársz.
  - Megvárlak, ma nem kell rohannom, nincs restanciám. Anyukád hogy van?
  - Szerinte jól, őt visszük előbb a főiskolásaihoz.
  - Ha megengeded, kivasalom neked - nézte a vasalóállványon furán lógó pólót.
  - Lehet, hogy bunkóság tőlem, de szíves-örömezt. Nem akartam anyut terhelni, de ez még nem megy nekem.
  - Ugyan már, Zsombi! Miért lenne bunkóság? - ment az állványhoz.
- Negyedórán belül kocsiba ültek. Zsombor lelkére kötötte Zsókanak, azonnal telefonáljon, ha nem érzi jól magát.

3.

Amikor kettesben maradt a lánnyal, zavarba jött, mert látta, feszeng, mintha mondani akarna valamit, de hiába várja, nem szólal meg. Ráadásul benne is valami hasonló zajlik. Végül ő törte meg a csendet:

- Mi történik köztünk, Ika?
- Nem tudom. Legalább úgy vonz a személyed, mint amennyire taszít.
- Mi van bennem taszító?
- Semmi. Rosszul fogalmaztam. Bennem van valami hülye érzés, amit nem tudok hova tenni. Váratlanul ért a hétvégi kisiklásom, de ne törődj vele, magamnak csináltam.
- Négy éve ismerjük egymást, lehetnél kicsit természetesebb.
- Igazad van. Rösi, hogy nem tudok alkalmazkodni az új helyzethez.
- Szombaton valóban egyfajta érzelmi feszültség uralkodott el rajtunk, ami szerintem ennyi év barátság után természetes, de tegnap úgy tapasztaltam, megbántad, és...
- Nem bántam meg semmit, de bután reagáltam le. A megtörténtekeket nem tekinthetjük meg nem történtekekek... - hallgatott el zavartan.
- Nem tekintem annak.
- Nem te, én próbálkoztam ilyesmivel.

- Ha kényelmetlenül érzed magadat a történetek miatt, mégiscsak vissza kell térnünk a régi, jól bevált távolságtartó, baráti kapcsolatunkhoz. Ha ez az óhajod, alkalmazkodni fogok hozzá.

- Ó, igen. Így kell! A problémákból ki kell hátrálni - sírta el magát.

Zsombor befordult a Városligeti körútra. Megfogta Ika kezét:

- Végképp nem tudok kiigazodni a viselkedéseden. Mondd, te mit javasolsz a kialakult helyzetre?

- Semmit. Menjünk az intézetbe!

- Oké, de a sírástól kicsit elmaszatolódott az arcod.

Ika elővette a kis tükrét, kínjában elnevette magát:

- Ó igen, valóban csak egy icipicit - törölgette arcáról a szétfolyt sminket.

Zsombor a gázra lépett. Ika a parkolóban kipattant a kocsiból, szinte futólépésben ment be az épületbe. A férfi rosszkedvűen követte.

Következő hétvége, május elseje lévén, három napos. Zsombor elhatározta, keres valami lehetőséget a közeli hegyekben, és ott töltik a hétvégét. Zsókanak szüksége van környezetváltásra. Egész délelőtt a netet bújtta. Börzsönyben talált is megfelelő csendes panziót. Le akarta előlegezni, de csak teljes befizetést fogadtak el. Elmúlt egy óra, mire végzett. Ilyenkor szoktak ebédelni Ikával. Ennyire neheztelne a hétvégéért? Tíz perccel elmúlt egy óra, és nem hívja, nem robban be: „- Farkaséhes vagyok, indulhatunk?” felszólítással. Ezt nem hagyja annyiban. Az intimitástól tartózkodni fog, de a társaságáról nem mond le. Legalább a munkahelyükön nem! - tárcsázta a lányt.

- Szia, kis haragos tesókám, mehetünk ebédelni?

- Szia, Zsombi, köszi, aranyos vagy, de nem vagyok éhes.

Hallgatta a fátyolos hangját, nem tetszett neki a dolog. Átment hozzá. Egyedül volt az irodában. Háttal ült az ajtónak és sírt.

- Elmondod, mi keserít ennyire? - ült le mellé.

- Elmondhatom, de nem leszel tőle boldog. Csalódást okoztál nekem, Zsombi. Én mindig azt hittem, te más vagy, mint a többi srác, de reggel bizonyítottad, tévedtem.

- Mennyiben tévedtél, mit vétettem ellened?

- Leráztál, félredobtál, mint a megunt játékot szokás.

- Ika, miket beszélsz?! - tette kezét a lány asztalon nyugvó kezére. - Hibát követtem el vasárnap, de ösztönös cselekvés volt. Csak a visszautasító reakcióból értettem meg, túllöttem a célon. Igen, megszedültem a közelségedtől, a körülményektől, de a barátságod mindennél többet ér! Egy kis intimitásért nem akarom elveszíteni. Ika, négy éve anyukámon kívül egyedül te vagy az életemben, aki a barátot, a szórakozópartnert jelentet nekem. Vasárnap délben ezeket kockáztattam felelőtlenül, pedig tudom, erkölcsösség terén nem ismersz pardont. Reggel azért reagáltam úgy, ahogy, mert nem tudtam kezelni a kialakult helyzetet.

- Ne folytasd, kérlek! Úgy ciki az egész, ahogy van - szólt közbe szipogva. - Idétlenül viselkedtem. Próbálok megmagyarázni. Jól érzem magamat veled, jólesett a közvetlenséged, de zavarba ejtett, és nem tudtam feloldódni a karodban. Szégyelltem magamat előtted, mert valójában én adtam okot neked a kezdeményezésre, amikor pénteken hirtelen felindulásból felhívtalak. Már csak emiatt sem utasíthatalak volna vissza, de megijedtem a hirtelen meg-

változott körülményektől. Sajnálom a reggeli otromba viselkedésemet. Hidd el, nekem legalább olyan fontos a barátságunk, mint neked - nézett rá könnyes szemmel.

- A hugicás puszijaid viszonzásai is?

- Igen, azok is.

- Na csak azért, mert nagyon jólesnek, fájna, ha le kéne róluk mondanom - simogatta meg az arcát.

- Nem kell, csak... Jól van na...

- Igen kislány, jól van. Bátorság, az érzéseinket fel kell egymás előtt vállalnunk.

- Oké. Nem tudom, mihez kezdtem volna, ha köztünk megszakad a barátság.

- Egy kis félreértés nem teheti ilyen könnyen tönkre. Na szóval, hogy is állsz az ebéd-kérdéssel?

- Hogy is? Azt hiszem, hirtelen farkaséhes lettem - nevette el magát. - De ismét elmaszatóldott kicsit az arcom - mosolygott rá -, így nem jelenhetek meg a nyilvánosság előtt.

- Hát... mit mondjak, sokkal többről árulkodik a szétfolyt sminked, mint ami történt.

- Látod, milyen vagy? - pakolta el a sminkkészletét.

- Őszinte - állt fel, átkarolva a lányt. - Na induljunk, kis szégyenlős, síró-pityogó hugicám!

- Nem is vagyok síró-pityogó!

Amint végimentek a folyosón, Zsombor hallotta, csörög a szobájában a telefon.

- Gyere, nézzük meg, kinek lettem nélkülözhetetlen.

- Oksi, menj csak előre.

- Tessék, Ács Zsombor!

- Szia, Zsombikám, épp le akartam tenni. Mi van a mobiloddal, kisfiam?

- Sietségemben reggel otthon hagytam.

- Képzeld, mekkora öröm ért bennünket. Annyira tetszett a miniszter úrnak a kiállításunk, szervezett nekünk egy európai körutat. Négy országban mutatjuk be a négy hallgató nyertes kompozícióját. Velük és a kollégámmal megyünk. Csütörtökön indulunk. Állítólag két hétig leszünk távol.

- Ejha, ez igen! Gratulálok a tanítványaid mesterének - mondta nevetve.

- Köszönöm, kisfiam! A lényeg, csütörtökre intézd úgy, hogy nyolcra ott lehess velem a Hősök terén!

- El van intézve. A hirtelen ötlete a művelődési miniszterünknek most nem esett jól. Meglepet akartam szerezni neked a hétvégére, erre ő szerez nekem. Mindegy, amint leteszem, vissza-intézkedem - nevette el magát. - Hogy tetszik a megfogalmazásom?

- Nagyon. Gyűjtögetem egy ideje a nyelvújító elszólásaidat, amint lesz hozzá energiám, szabadalmaztatom őket - nevetett Zsóka is.

- Olyan jó téged nevetni hallani. Azért ne hidd, hogy nem örülök a sikereidnek, mert igenis nagyon! Ráadásul hosszabb időre lehetsz környezetváltáson, mint az én akcióim kapcsán lehettél volna.

- Csak az aggaszt, mi lesz az én kisfiammal két teljes hétig?

- Ó, azzal igazán ne foglalkozz, hiszen bizonyítottam neked szombaton reggel, milyen finom félkész rántottát tudok én csinálni - nevetett. - Rám fér egy kis önállóság.
- Na attól nem félek, hogy éhen halsz vagy cérnaszállá zsugorodsz, de a vasalás, takarítás stb.
- Nem lesz rám panaszod. A pólóvasalást reggel jól ellestem Ikától, takarítani pedig szoktam. Koncentrálj nyugodtan az utazásra, én meg majd naponta referálok neked, mi mindent törtem össze.
- Jól van, édesem, akkor megyek és ráncbaszedem a kis üdvöskéimet. Puszillak!
- Én is téged, és nehogy Ika éhen haljon itt mellettem, megyünk ebédelni. Gondold át, miket kell az utazással összefüggésben vásárolnod, intézkedned.
- Hát így jártam, hucigám - mosolygott a lányra, miközben indultak a közeli kisvendéglőbe.
- Nem kellemes, de Zsókcának tényleg jól jön a két hét távollét.
- Főleg a teljes elfoglaltság. A kiállítások szervezése, lebonyolítása leköti majd minden energiáját, de én tényleg cikis helyzetbe kerültem ügybuzgóságom révén. Tudod, ha négy nappal előbb történik, gondolkodás nélkül kérdeztem volna meg tőled, velem tartasz-e. De most meglehetősen inamba szállt a bátorságom.
- Szerinted mit válaszoltam volna akkor?
- Első körben elküldtél volna az ötletemmel a csudába, de biztosan velem jöttél volna.
- Oké, nem fogok neked csalódást okozni. Egy jó huciga mindig a bátyja segítségére van. Én is, ha...
- Szerinted mi értelme van ez esetben a ha feltevésének?
- Mit tudom én. Annyira irigyellek, amiért te képes vagy természetesen venni a dolgokat.
- Szíveskedj próbálkozni, hátha neked is sikerül. Szóval komolyan vehetem a válaszodat, velem jössz, ha nincs mód a visszalépésre?
- Igen, és hogy megerősítem a hozzáállásomat, én a helyedben nem próbálkoznék a vissza-intézkedéssel - mosolyodott el.
- Köszí! Jólesik, hogy te máris szabadalmaztad szótáradban az egyik sajtóságos megfogalmazásomat.
- Csak azért, mert tetszik.
- Ennél intenzívebb próbálkozást várok tőled! Vagy minden bókomat azonnal nullázni fogod?
- Nem, csak hozzá kell még szoknom.
- Nagy lecke vagy agytekervényeimnek, de nem nyugszom, amíg meg nem oldalak - nézte fejcsóválva.
- Hogy értsem ezt?
- Mondhatnám, amit te fél órával előbb, csalódást okoztál nekem Ika. Négy évig hittem, ha külsőleg nem is, belsőleg feltétlenül anyukám klónozott mása vagy. Intézkedsz, rendelkezel, feladatokat osztogatsz. Ez voltál szombat reggelig. Mára azonban egy elbizonytalanodott, érzékeny lelkű, síró babává változtál. Melyik az igazi Ika?
- Melyik tetszik jobban?
- Válaszadásban tiéd az elsőbbség!

- Jól van na, ne veszekedj velem. Szombat óta ismered az igazi énemet. Azért lásd be, mégsem engedhetek mindenkit a lelkem mélyén kotorászni - nevette el magát.
- Kotorászásról szó sincs, de igyekszem ezt az új Ikát is minél jobban megismerni. Nem engedem meg, hogy rejtőzködj előlem.
- Nem akarok, de néha muszáj, mert olyan zavarba ejtő tudsz lenni.
- Ezentúl nem csak néha leszek az, hogy könnyebben hozzászokj - nevetett.
- Ne cikizz, légy szíves!

HETEDIK FEJEZET „NEHÉZ A BÁNYÁSZÉLET”

1.

Hétfő délutántól csütörtök reggelig csak a munkahelyen láthatta egymást a két fiatal. Ez idő alatt Zsombor Zsóka óhaját leste és teljesítette. Együtt intéztek a vásárlástól kezdve mindent. Szerda este Zsóka fia számára kellemetlen beszélgetést kezdeményezett:

- Csak nem szabadulni akarsz tőlem, hogy ennyi szép holmit vásároltattál velem és ragaszkodsz a fiatalos megjelenésemhez?

- Nem, Édes, ilyen veszély nem fenyeget. Első számú személy vagy és leszel az életemben. Nem tartok a te hűtlenségedtől sem, mert neked a családod a szent! Ezt pedig jelen esetben egy személyben én testesítem meg, aki büszke az ő gyönyörű anyukájára, és azt szeretné, ha mindig csillogna-villogna - ölelte át mosolyogva.

- Rég volt, kisfiam, hogy tetszelegni akartam. Fiatalabb koromban persze mindenkinek, később csak nektek. Jó-jó, nem hanyagolhatom el magamat, hiszen fiatalok között vagyok egész nap, de rég nem volt ennyi divatos holmim, mint amiket most a bőröndbe igyekszel tuszakolni. Ráadásul az anyukáknak számolnia kell vele, hamar válik másodlagossá a felnőtt gyereke számára. Panaszra nincs okom, te egy imádnivaló, szerető, nekem fiú, de valójában érett férfi vagy. Az élet rendje ránk is vonatkozik, előbb-utóbb háttérbe szorít majd egy gyönyörű arc, kedves, intelligens lány.

- Na, engem az élet rendje érdekel a legkevésbé. Nincs az az angyali személy, aki kizoríthatna téged a szívemből. Hallhattad a magnón, mit mondtam ezzel kapcsolatban apunak.

- Hallottam, de nem lehetsz áldozat, csak azért, mert az én életem ilyen szerencsétlenül alakult.

- Én nem áldozat, hanem a gyereked vagyok, akit kicsikoromban te óvtál, féltettél mindentől, felnőttkoromban én akarlak szeretetemmel körülvenni téged. Sokszor gondoltam át, mellém csak olyan valaki csatlakozhat, akinek veled együtt kellek.

- Hálás vagyok a sorsnak, amiért így érzel és gondolkodsz. De nem szeretném, ha a leendő menyemnek azzal kéne szembesülnie, mint nekem apukád mellett, aki időnként rettenetesen féltékeny volt rád. Helyére kell magunkban tenni a dolgokat, Zsombikám, mert az ilyesmi megméltatja a legnagyobb szerelmet is.

- Ettől nem kell tartanod, nem fogok ilyen helyzetet teremteni. Csak olyan hölgybe tudnék beleszeretni, akivel kezdettől fogva baráti kapcsolatod van. Miért ne adódhatna még egy olyan valaki, mint Ika, akivel barátnők vagytok, tőlem függetlenül?

- Akkor gyorsan visszakerdezek, miért kellene duplázni őt?

- Mert Ika az a személy az életemben, akire nagy szükségem van, akihez szívbeli barátság fűz négy éve. Félttem a tiszta, őszinte érzést egy esetleges rossz szerelmi kapcsolattól.

- Te édes óriásbébi, mikor nősz végre fel? Hogy képzeled el: magad köré gyűjthetsz mellém egy szívbeli barátnőt, plusz találsz olyan lányt, aki velünk együtt tud szeretni, elfogadni téged? - csóválta mosolyogva a fejét.

- Lehet, hogy elképzelhetetlen, nem tudom. Mindegy, hozzátok ragaszkodom tűzön-vízen át. Különbösen számárság, nekem jól van így, ahogy van. Te nem juthatsz az elhanyagolt anyukák sorsára, Ika nélkülözhetetlen számomra! Szépen kérlek, a témát itt fejezzük be, rossz irányba haladunk.

- Ha a múltra gondolsz, megnyugtatlak, a busz műszaki állapota kiváló, a sofőrünk első osztályú, nincs okod aggódni az utazásunk miatt.

Zsombor hangulatoldónak Mozart CD-t tett a lejátszóba, és tovább pakolt a bőröndbe.

Reggel Zsóka jókedvűen ébredt, lázasan készülődött. Fél nyolcra a Hősök terén voltak. Zsombor megvárta, amíg kikanyarodik a busz a térről. Rosszkedvűen ment be a munkahelyére.

Ika az ablakban könyökölve várta. Amint felindult a helyére, átment hozzá:

- Meg tudnálak vizsgálni? - nézett rá mosolyogva.

- Ha nagyon akarsz, talán igen.

- Szeretnék, hiszen nem örökre ment el anyukád.

- Nem ezzel van bajom, hanem a tegnapi esti beszélgetésünkkel.

Hellyel kínálta, közben részletezte a témát.

- Nehogy már babonás legyél?!

- Én babonás? Ugyan kérlek, miket beszélsz? - mosolyodott el.

- Ha nem, hát nem. Ne felejtse el, én figyelmeztetlek - huncutkodott.

- Mesélj, kivel töltötte a csaknem két és fél napodat?

- Ennyire nem lehetsz feledékeny. Veled.

- Ó, igen, naponta egy órát. Na de a többit?

- Csak nem féltékeny vagy? Különben, találj ki!

- Azt hiszem, féltékeny nem vagyok, de féltelek és vigyázni akarok rád, nehogy elrontsd az életedet. Jelöltek pedig vannak szép számban.

- Ha az utolsó mondatodat nem vonod azonnal vissza, én úgy, de úgy bedobom a durcát, hogy ki sem látszom majd belőle.

- Rajta, hadd lássam, milyen vagy olyankor! Szívesen keresnék meg a durcáid között, mögött, vagy ahova bújssz előlem - fogta meg a kezét. - Nem válaszoltál még, szóval: kivel?

- Kivel-kivel, Mosonyi Rózsikával. Rajtad kívül vele állok legszívesebben szóba - mosolyodott el kesernyésen.

- Na és felkészültél lelkileg a velem töltendő napokra?

- Nem csak lelkileg, szellemileg is. Rengeteget böngészem a neten a panzió környékét. Csodálatos helyen van a Börzsöny nyugati lejtőjének sűrű erdejébe bújtatva. Ezenkívül is vannak gyönyörű helyek, mint például a börzsönyzugi Dunakanyar. De lenne mit nézni a környező településeken is.

- Naná, csakis rendkívüli természeti adottságokkal bővelkedő helyet választottam Édesnek. Remek hely lesz arra is, hogy ne engedjelek mellébeszélni. Ott egyenes válaszokat csikarok majd ki belőled.

- Fenyegetsz?

- A legmesszebb menőkig. Még meggondolhatod.

- Azt szeretnéd?

- Az apartmannak tetőterasza van, ahol éjszakába nyúlóan lehet a csillagokat nézni.
  - Hé-kás, kérdeztem valamit.
  - Válaszoltam: igen, fenyegetlek.
  - De arra nem, azt szeretnéd, ha meggondolnám magamat?
  - Buta kérdésekre nincs válasz.
  - Jól van, de olyan fura srác vagy. Az jár a fejemben, vajon születethet olyan személy a világra, akit te annyira tudnál szeretni, mint amennyire Zsó-kicát?
  - Hmm... Szerintem megszületett, és nem kell érte messze mennem, mert itt ül mellettem. Ika, téged semmi áron nem tudnák elveszíteni!
  - Oké, oké, de ugye nem azt akarod nekem bebizonyítani, szerelem nélkül éled le az életedet?
  - Ó, ti nők, ti nők! Szerinted akkora jelentősége van a szerelemnek?
  - Igen, de nem csak annak.
  - Figyelj rám, kislány! A célzásodat kerülgette apukám utolsó beszélgetésünkkor, de tegnap este anyukám is. Nem akarom a biológiai szükséglet hiányát ledegradálni, de olyan életet választottam magamnak, amibe nem fér bele, vagyis én nem tudom beleilleszteni. Tudom, tudom, mert eleget hallom a srácoktól, nem kell ahhoz valakit feleségül venni, hogy... de én képtelen lennék bárkit eszköznek tekinteni. Ettől függetlenül komoly figyelmeztetés számomra a hétvége. Láthattad, mit eredményezett köztünk az az ártatlan intimitás. Nem akarom a kapcsolatunkat mételezni.
  - Oké, meggyőztél, a barátságunkat félttem én is.
  - Délután számíthatok rád, vagy más programod van?
  - Hétfő estig feltétlenül te vagy a programom. De ha igényt tartasz a társaságomra, egészen addig, amíg Zsó-kica haza nem jön.
  - Nana, kislány, nem tudod mire vállalkozol.
  - De igenis, tudom! A bátyuskámat akarom pátyolgatni, szórakoztatni.
  - Oké, akkor találd ki, hol töltsük a délutánt!
  - Mégis, mit szeretnél csinálni? Sétálni, netán moziba menni?
  - Moziba semmi szín alatt. A séta nem rossz, sőt, egy finom vacsora zenei aláfestéssel is vonzó számomra.
  - Oksi, legyen akaratod szerint - állt fel mosolyogva. - Most pedig a távozás hímes mezejére lépek, amíg nem az én lábamra lép rá a főnököm a szerinte „lógásom” miatt.
- Zsombor az ajtóhoz kísérte. Ika felágaskodott, a két vállára tette a kezét, megpuszilta.
- A hugicás puszi azért nem marad el - kacérkodott.
  - Olyan finom, muszáj belőle repetáznom.
  - Nana, még a végén valaki rajtakap bennünket - fenyegette meg nevetve, és indult a helyére.
- Zsombor csalódottan ült az íróasztalhoz. Nagy sóhajjal állt neki a munkának.

2.

Szombaton reggel nagy izgalommal ment fel a lányért. Meglepetésére terített asztal várta.

- Gondolom, nem reggeliztél még - mosolygott rá.
- Nem, de mondtam neked, megrendeltem a reggelit.
- De nem olyan finomat, mint amelyet én készítettem neked. Gyere csak, kukkants bele a lábosba!
- Hú a mindenit! Tojásos gombapörkölt, de gusztá! Ez a kedvencem, honnan tudtad? - emelte meg a fedőt.
- Hát azért vagyok én négy éve a barátnőd, hogy még ennyit se tudjak rólad?
- Van még olyasmi, amiről nem tudok, de meg tudsz vele lepni? - karolta át ösztönösen.
- Van. Most például a hucicás puszim hiányzik neked - fordult vele szembe.
- Igen, mert két napja nem érezhettem - vont a kicsit magához.

Asztalhoz ültek. Miután bereggeliztek, Zsombor lehordta a négy csomagot.

- Semmi kifogásom a felkészültséged ellen - ült be mellé a kocsiba -, de magunkkal visszük az egész ruhásszekrényed tartalmát?
- Igen, meg a konyhaszekrényét, a spejzét - kacagott. - Tisztában vagyok veled, Zsombi úrfi el-kényeztetett gyermeke anyucikájának. Biztosra veszem, vannak hiányosságok a legszükségesebbekben is nálad. A ruházatodon kívül ezt igyekszem pótolni.
- Istenem-istenem, de jó dolga lesz a jövőbelidnek!
- Hogy kimnek? Szerinted lesz nekem olyanom?
- Efelől semmi kétségem. Jelen pillanatban is fel tudnék sorolni legalább négyet, akik mindent elkövetnek, hogy a közeledbe férközhessenek.
- Az ő bajuk, ha önző módon figyelmen kívül hagyják az én érdeklődéshiányomat irányukban.
- Meséld, hol tanultál meg ilyen gondoskodónak lenni?
- Volt kitől, és mint a jelen ábra mutatja, van kiért. Egy igaz barátnő nem veheti lelkére a barátja nélkülözését. Kötelessége segítségére lenni, ha az anyukája messze távol van tőle.
- Köszönöm! - fogta meg egy pillanatra a térdén nyugvó kezét.

Ika beleborzongott a forró keze gyengéd szorításába. Látta a visszapillantó tükörben, fülig pirult. A tájat nézve igyekezett visszanyerni nyugalmát. Közben arra gondolt lehangoltan, egynek tudna azonnal igent mondani, de neki nincs szüksége az ő igenjére. Jó, hogy nem érez rá, tele van szorongással a három nap miatt. Tart tőle, képtelen lesz érzelmeit leplezni Zsombor közvetlen közelében a napnak huszonnégy órájában. Persze, külön szobában alszanak, ha alszanak egyáltalán. Csütörtökön éjfélig ültek halk zene mellett a nappaliban és még akkor sem akarózott Zsombinak hazamenni, aminek ő örült a legjobban, de... hh... Kezdeményezni nem akar, de fél, egy-két hucicás puszitól elveszíti önuralmát. Egyetért Zsombival, de nem tehet róla, ő szerelemmel szereti. Vajon itt ülne most mellette akkor is, ha csütörtökön mert volna érzése szerint válaszolni a kérdésére: „Felkészültél lelkileg a velem töltendő napokra?” „Hh... Sőt... testileg is, te óvatoskodó szívbéli barát!” - pillantott rá fél szemmel. Meglepetten látta, őt nézi.

- Zsombi, ugye nem akarsz kocsistól a zöldövezetben landolni?

- Nem tudom, de most azt szeretném, ha őszinte lennél, és megmondanád, miért sóhajtozol.
  - Még hogy én? Szerinted sóhajtoznék? - mosolygott kényszeredetten.
  - Ika, várom a válaszodat. Nos?
  - Egy barátnőnek mindig őszintének kell lennie?
  - Csak úgy, mint eddig. De ha annyira személyes, nem erőltetlek. Úgy érzem, megbántad, hogy velem jöttél - sóhajtott most ő lehangoltan.
  - Nem én, te fogod megbánni.
  - Ugyan mit, amikor én hívtalak?
  - Azt feltétlenül, hogy képletesen mondjam, nem tudod még, kit melengetsz a kebleden.
- Zsombor a visszapillantó tükrön keresztül nézte kis ideig, majd elmosolyodott:
- Akkor épp ideje megtudnom, elvégre mégiscsak a saját keblemről van szó - fogta meg a kezét.
  - Jól van, komolytalankodj csak, az nevet, aki utoljára nevet.
  - Tudsz még ilyeneket?
  - Nem árulom el.
  - Ika kedves, ha semmire, arra biztosan jó lesz a három nap, hogy tisztázódjanak köztünk a dolgok - mondta elkomolyodva.
  - Mire gondolsz pontosan?
  - Mondhatnám, mindenre. A kisiklott hétvégére, az egymáshoz való viszonyulásunkra... sorolhatnám tovább, de kell ennél több?
  - Nem, ennyi épp elég, még sok is.
  - Ez meglehetősen kétértelműen hangzik. Konkretizálnád?
  - Csak arra gondoltam, sajnós ismerem magamat. Na, és téged is valamelyest.
  - Látod, ezért van szükségünk erre a hétvégére. A valamelyestnek ennyi év után illene tisztázódnia.
  - Elismerem, igazad van, de miért van ehhez arra szükség, hogy elutazzunk otthonról?
  - Mert a megszokott helyen megszokottak a reakciók. Mert meghitt, romantikus környezetben sokkal izgalmasabb. Mert vannak dolgok, amikhez nélkülözhetetlen a hely varázsa.
  - Aha, mert azok simán maguk alá gyűrik a problémákat, ugye?
  - Ahol vannak ilyenek, ott biztosan. Nekem meggyőződésem, köztünk nem problémák vannak, csupán elnyomott érzések, elhallgatott fontos mondatok feszülnek egy ideje. Ha nem élném meg olyan rosszul a kudarokat, mint ahogy igen, már tettem volna javaslatot ehhez hasonló akcióra. Meglátod, a környezetváltozás mindkettőnkben felszabadítja a gátlásainkat.
  - Jól van, te filozófus lélek, jól van. Csak azt nem értem, hogy fér össze a filozófia a romantikával?
  - Bennem, amint látod, remekül - kacsintott rá.
  - Igazad van, ki kell próbálnunk, mit bír el a barátságunk. Ó, csak nem megérkeztünk? - lélegzett fel magában.
  - De bizony. Mit szólsz az isteni ózondús levegőhöz? - nyújtotta kezét Ikának.

- Isteni! Bűn ide kilélegezni a magunkkal hozott szmogot.

A tulajdonos kulcsot adott nekik, megmutatta, merre menjenek. Végigmentek a folyosón, lifttel mentek fel. Meglepetésükre egy függőfolyosón szálltak ki, ahonnan máris varázslatos táj terült eléjük. Az apartmanhoz át kellett sétálniuk a parkszerű udvaron, ahol köröskörül a védőfalon virágládákban szín- és illatorgia kísérté őket. Zsombor kinyitotta az ajtót, maga elé engedte a megilletődött lányt. A földszinten kiszolgáló helyiségek voltak, csigalépcső vitt fel az emeletre.

- Nézz körül, amíg felhordok mindent a kocsiból.

- Ne butáskodj, megyek segíteni. Még ellopnak, mire visszaérsz - mosolygott rá.

- Szeretném, ha maradnál, egyedül gyorsabban fordulok a cuccokkal.

Amikor Zsombor elsietett, benézett minden szekrénybe, kinyitott minden ajtót. Meglepődött, mert fölöslegesen hozott egy csomó dolgot. Közben járt az agya. Ha előre tudja, hogy az apartman ennyire elzárt mindentől, lehet, hogy nem mert volna idejönni ezzel a kedves, imádnivaló sráccal. Na, nem tőle, sokkal inkább magától tart. Igazat ad neki, nem akarja ő sem barátságukat kockáztatni, de az állandó együttlét, a hugicás puszik... Fhhúú, lélekpróbálóan nehéz lesz visszafogni magát. Elsüllyedne szégyenében, ha azzal kéne szembesülnie, Zsombor megbánhat bármit, ami történik köztük. A kudarctól való félelme talán segít majd - sóhajtott. Épp indult az emeletre, amikor Zsombor lihegve belépett a két bőrönddel, nagy válltáskával, hátizsákkal.

- Jesszusom, megszakadsz, te... te aranyos, te - mondta zavartan.

- Még egy forduló és üres a kocsi.

- Látom, beálltál az udvarra. A többit nem kell felhoznod, körülnéztem, van itt minden.

Zsombor lepakolt a konyhába. Ikához ment, átkarolta:

- Az emeletre indultál, ugye?

- Igen - nézett a szemébe zavartan.

- Arra ráérünk reggeli után. Nos, tudod-e, mire várok?

- Tudom, csak az idegen hely, a hely szelleme... meg minden más... Fhhúú, Zsombi - ágaszkodott fel, vállára téve a kezét.

Kissé magához vonva, hosszan nézett a szemébe, majd suttogva megkérdezte:

- Ugye most repetázhatok is?

- Hát persze, csak mi lesz, ha kifogy a hugicás puszizsák?

- Akarod, hogy megmutassam?

Ika igent bólintott bátortalanul.

Megpuszították egymást. Zsombor beleremegett a lány érzéki szája érintésébe. Karja meg-rándult, egészen magához vonta a már reszkető lányt, ajkát ajkára tapasztotta, kifulladásig csókolóztak.

„Ika most légy erős!” - próbált gyengéden szabadulni Zsombor öleléséből.

- Zsombi... Zsombikám... hova visz ez? Olyan jó... olyan nagyon jó veled, de nem akarom megismételni a múlt hétvégét.

- Ika, drága Ika! Olyan régen vágyom a csókodra. Kérlek, engedd el magad! Viszonzod - csókolta ismét.

Két karját nyaka köré fonta, átadta magát szenvedélyének, viszonzta érzelmi kitörését.

- Ohh, Zsombi... válaszolj, hova vezet ez?

- Nem tudom, de szeretném, ha olyan kíváncsi lennél rá, mint én. Drága, félnék baba, olyan sok minden köt bennünket egymáshoz, meglátod, minden szép lesz, csak légy bátor, adjuk kezünket a sors kezébe, hadd vezessen bennünket az ismeretlenbe.

- Ezt akarod? Igazán ezt?

- Igen, ezt. Te édes síróbaba. A felszabadult közvetlenségedre vágyom. Mennünk kell, drága, a tulajdonos megterített nekünk a reggelihez, csak még egy csókot! - szorította magához.

Alig tudtak felállni az asztaltól, úgy belaktak. Elhatározták, felmennek körülnézni az emeleten, de pakolás helyett feltérképezik a környéket, hogy lejárják a két lakomának beillő reggelit.

Az emeleten mindkét szobában széles franciaágy volt. Zsombor vágyakozva nézett a lányra.

- Úgy tűnik, ide házaspárok szoktak jönni - jegyezte meg halkán Ika.

- Igen, vagy szerelmespárok - fűzte hozzá Zsombor.

- Ne rosszalkodj! A szerelmespárok nem szoktak együtt aludni.

- A múlt században, édesem - ölelte át.

- De mi csak... oké, oké, már nem csak barátok vagyunk.

- Mert a csókolózás nem fér bele szerinted?

- Nem.

- Igazad van. Hiszen a nóta is azt mondja, egy csóknál nem lehet megállni - hajolt hozzá, hogy tiltakozását blokkolja. - Nemrég mondtad, ha nem is szó szerint: butaság tagadni a megtörténteiket. Vagy rosszul emlékeznek?

- Nem, csak... áhh... mindegy.

- Nem mindegy, de haladékot kapsz a tisztázásra. Melyik szobát választod?

- Nem is tudom. Nekünk nappal kéne aludnunk, mert éjszaka biztosan félni fogok.

- Nincs mitől, drága. Bezárunk minden ajtót, a lifttel csak a függőfolyosóra jöhetnének fel, de pillanatnyilag rajtunk kívül nincsenek vendégek.

- Oké, akkor ott alszom, ahova a bőröndömet viszed. Induljunk, mert nem érünk vissza ebédre.

NYOLCADIK FEJEZET FENT A SZIKLACSÚCSON

1.

Körbesétálták a panziót. Tájékozódni próbáltak, de nem tudták eldönteni, vajon a terület még a völgyben lapuló faluhoz tartozhat? Bár autóút visz fel az épülethez, de ennél több indokot nem találtak. Morfondírozás közben egy meredeken emelkedő erdei ösvényre bukkantak. Ezen indultak felfelé.

- Azt mondtad, kutakodtál a neten, szerinted hova juthatunk fel?

- Ha jól sejtem, egy várrom-féléhez, ami Petőfi Sándort versre ihlette. Várj csak, megtanultam:

„Fölmentem a hegy sziklatetejére
S letelepedtem a romok fölött.
Verőfényes nap volt, tekintetem,
Nem lelve gátot, mérföldekre szállt,
Mint börtönéből megszökött madár,
S vigan köszönté a kék messzeséget.”

Negyedórányi felfelé kapaszkodás után jó félméteres lépcsőszerű emelkedő állta útjukat. Zsombor átkarolva Ikát, lépett fel. Kiléptek az erdő sűrűjéből. Megálltak, áhítattal néztek körül a várrom fennsíkján.

- Amint elnézem a környéket, valóban költői.

- Ó, de varázslatosan szép! Vajon melyik sziklán ülhetett Petőfi?

- Ezernyolcszázazas évek derekán... hmm, nehéz lenne megtippelni. Én a legmagasabbra voksolok.

Ika nekivágott a romoknak. Kissé nehéz volt megközelíteni a valószínűsíthető sziklát. Felkapaszkodott rá, de a csúcsára nem mert felmenni. Zsombor a romok másik oldaláról közelítette meg. Feltornázta magát, győztesen mosolygott le Ikára.

- Ronda csúfolódó. Ezért ma nem kapsz több hugicás puszit.

- Nem? Pedig épp javasolni akartam, felsegítelek.

- Hova, hiszen te is épp csak elférsz rajta.

- A sziklánál sokkal puhább helyet javasolnék - nyújtotta le a kezét, miközben a másikkal erősen kapaszkodott maga mögött.

Ika némi gondolkodás után megfogta a kezét, másik kezével a bokáját. Óvatosan lépkedett felfelé. Amikor Zsombor térde magasságához ért, a férfi segítségével felhúzta magát az ölébe.

- Légy üdvözölve, hercegnóm - ölelte magához fél karral.

- Ne ilyen hevesen, még lezuhanunk innen! - fonta karjait nyaka köré.

- Ha így ölelsz, nem érhet bennünket baj.

- Úristen, micsoda szédítő! A várrom az ismertető szerint hétszázötvenöt méterrel van a tengerszint fölött. Mi legalább hétszázhatvannal.

- Amint körülnézek, meredek hegyoldalakat látok, ami jó védelmet nyújt egy vár számára, mégis évszázadok óta hanyagolják az újjáépítését. Vajon miért?
- Azt olvastam, távol van minden településtől, útvonaltól.
- Hű, de izgalmas! Mit szólsz ehhez a madárlátta tájhoz, ahol állításod szerint rajtunk kívül nincs, nem lehet senki?
- Valóban csodás innen a kilátás. Ne rosszalkodj, drága, mert még a végén tényleg lepotyogunk innen.
- Nagyon félsz?
- Háát, nem tudom. Nekem kényelmes helyem van, de amint téged elnézlek, nem ülsz valami kellemes pozitúrában.
- Mégis elülnék itt akár reggelig, ha itt tudhatlak téged.
- Azért ne próbáljuk ki. Nézz körül és kászálódjunk le valahogy.
- Nézek, nézek, de Petőfihez méltóan szeretnék elmerülni a táj, az ölemben fészkelődő, édes angyal szépségében, az idillben. Csodáld velem!
- Jó, de...
- Pszt! Csöndben. Simulj hozzám, bízz bennem, úgy baj nem érhet - suttogta, magához vonva a reszkető lányt.

Ika majdnem elsírta magát. Persze, félt kicsit, hiszen szédítő volt a magasság, de ijesztőbb volt Zsombor mámorító közelsége, meghitt viszonyulása, amint forró leheletét, puszijait nyakában érezte. Meddig lesz képes visszafogni vágyait, érzéseit, amikor remegve vágyik intimitásaira? Közel van hozzá, hogy feladja büszkeségét, félelmét, mert örülten akarja, hogy minden megtörténjen köztük, aminek ilyen körülmények között meg kell történnie. Le kell innen menniük, le, minél előbb. Nem akarja elveszíteni a fejét. Itt nem, hiszen egyetlen óvatlan mozdulat és a mélybe zuhannak. Majdnem felsikított, amikor Zsombor gyengéd simogatását mellein érezte.

- Tényleg komolyan gondoltad a puszi megvonását? - kérdezte alig hallhatóan Zsombor.
- Itt igen. Zsombi, édeske, segíts le! Félek, baj lesz belőle - kérlelte a vágytól reszketve.
- Oké, fogd meg a kezemet és próbálj óvatosan lekúszni!

Zsombornak hatalmas önuralomra volt szüksége, nehogy visszarántsa magához, amint forró tenyere combjára tapadt, izgalmasan kemény domborulatai végigsiklottak térdén. Fogvacogva tartotta, amíg biztonságos helyen meg tudott állni. Láta, erősen kapaszkodva nyújtja felé a kezét. Megfogta, nehogy kiessen egyensúlyából. Lendületet vett, mellé lépett. Amikor leértek, elnyúlt a fűben.

- Ugye mondtam, kifáradsz a kényelmetlen pozitúrától - ült mellé.
- Mondtad, de én csak most érzem, hogy nem érzem a bal karomat - nevette el magát. - Gyere csak ide hozzám, meglátod, innen csodákat lehet látni! - húzta gyengéden maga mellé. - Nos, mit szólsz hozzá?
- Valóban. Megmasszírozom a karodat, jó?
- Na nee! Nem engedlek el. Vagy menekülni akarsz?
- Nem.
- Bizonyítsd be, bújj ide hozzám! - ölelte át.

Szembe fordultak egymással, Ika átkarolta a nyakát, Zsombor egészen magához vonta.

- Szóval, hogy is állunk azzal a hugicás puszival? - fogta gyengéden ajka közé ajkait.

Ika lecsukta szemét, átadta magát a férfi szenvedélyének. Minden porcikája őt kívánta. Úgy érezte, ködfátyol ereszkedik agyára, nem érzel más, csak Zsombor hozzá simuló testét, csókját. Remegő teste belerándult érzéki simogatásába. Ijesztően hatott rá, amikor forró ágyékánál férfiassága egyre keményebben furakodott közéjük, és fenekét, hátát egyre hevesebben szorította magához. Próbált lazítani ölelésén, de hiába. Le kell állítania - gondolta. Le, még hozzá most! Jó ég, még egy mozdulat és neki vége. Amikor Zsombor légzése felgyorsult, homlokába hulló hajtincseit hátrasimítva, halk, gyengéd hangon szólítottatta:

- Zsombi... Zsombikám... édeske... hallasz engem?

- Nem... érezni akarlak... hallod, kicsi Ika, annyira jó veled!

- Nekem is veled, de figyelj kicsit rám!

- Nem tudok. Beléd bújni akarok, vagy magamba olvasztani téged. Hát nem érzed, mennyire igaz, egy csóknál nem lehet megállni?

- Édeske, ez nem olyan egyszerű. Hallod? Tudni szeretném, nem fogod megbánni, ha megtörténik köztünk, amire most annyira vágysz?

- Azt akarom, amit te. Érzem, most mindketten ugyanazt akarjuk. Azt soha nem bánom meg.

- Szeretném, ha felülnék és kicsit józanabban beszélnék meg, hogyan tovább! Hallod, édeske, próbálj józanodni!

- Oké, oké, azonnal, csak tudjak - ült fel nagy sóhajjal. - Megint túllöttem a célon? Úgy érzed, visszaélek a helyzettel? - kérdezte rosszkedvűen.

- Nem, édeske, nem erről van szó. Zsombi, holnapután este hazamegyünk innen. Véget ér a varázs. Hallod?

- Ó igen, értelek, téged csak a környék varázsolt el.

- Nem rólam, rólad van szó. Te mondtad nekem, anyukád számodra mindenekfölött, senkiért nem hanyagolnád el őt. Pontosan nem tudom, mit értesz ez alatt, de azzal tisztában vagyok, a párkapcsolat nem fér bele az életedbe.

- Én ilyet csak nyelvből mondottam, amit azonnal korrigáltam. Csupán úgy gondolom, olyan személlyel tudnék komoly kapcsolatot elképzelni, aki elfogad anyukámmal együtt - feküdt hasra, két karjára támasztotta fejét.

Ika csalódottan nézte. Rosszulesett neki merev elzárkózása.

2.

Zsombor önvizsgálatot tartott. Rosszul érezte magát a bőrében, amiért majdnem elveszítette érzései fölött az önkontrollt. Ha zárt helyen lettek volna, egy csapásra vetett volna véget barátságuknak. Most nem lett volna képes visszafogni magát. Most biztosan nem. Persze, ehhez kellett a sziklán történetek. Kutyanéhez ezzel az önérzetes, büszke lánnyal - sóhajtott. Kétségbeejtő számára, miért nem tud kiigazodni Ika érzésein. Menetrend szerint történnek köztük a dolgok. Kezdeményez, beleviszi a legcikisebb helyzetekbe, aztán hirtelen kihátrál az egészből. Nem, ez nem mehet így tovább! Nem játszadózhat vele kénye-kedve szerint! Férfiből van, aki időről-időre esik ki a neki szánt szerepből. Figyelmeztetnie kell őt, vegye

komolyan kezdeményezéseit, mert legközelebb nem ad módot a megfutamodásra. Véget vet ennek az értelmetlen macska-egér játéknak. A játszmat végig kell játszani, legyen bármilyen „nehéz a bányászélet”, csak úgy fair a dolog. Nagyot sóhajtott, vesszen, aminek vesznie kell - határozta el magát. Érzett magában annyi higgadtságot, hogy csatarendbe tudja állítani érveit.

Felült. Ijedten nézett körül. Hova tűnt, hogy nem vette észre, mikor ment el? Felugrott, körüljárta a romokat. Majd ösvényt keresett, merre mehetett el. Három irányban talált. Kettőn látott lábnyomokat. Az egyik biztosan az övé, mert a panzióhoz visz. Tüzetesen vizsgálta a másikat. Egyre idegesebb lett, mert szerinte Ika picike lábnyomai visznek lefelé. Ezen indult el. Elég messze jutott, amikor a nyomok eltűntek. Visszafordult, a két oldalt böngészte végig, nem eshetett-e szakadékba? Közben nevéen szólította, de válaszként az erdő zsongásán kívül mást nem hallott. Visszaért a romokhoz. Újból körbejárt, maga sem tudta, miben reménykedett. Végül eldöntötte, a panzióban kér segítséget. Amint benyitott, a tulajdonos eléje sietett:

- Nyugtalan voltam ön miatt. A kisasszony egy órája ment fel az apartmanba, azt hittem, elveszítették egymást és ön eltévedt.
- Valahogy úgy. Virágot szedtünk és mire észbe kaptam, nem láttam őt sehol. De jó, hogy nem lett semmi baja.
- Mikor szándékoznak vacsorázni?
- Megbeszéljük és leszólok telefonon.
- Rendben van.

Felrohan az apartmanba. Egyik szobában sem látta. Felsietett a tetőteraszra. Ott ült egy fonott fotelban. Zokogva temette kezébe arcát. Zsombor mellé ült:

- Miért hagytál ott?
- Mert nem törődtem velem - hüppögte.
- El vagyok keseredve, de milyen butaság az, hogy nem törődtem veled? Majd az eszemet vesztettem, amikor sehol nem találtalak. A te lábnyomaidat láttam a másik ösvényen?
- Igen, rossz irányba indultam.
- Látod, milyen felelőtlen vagy? Mondd, hogy tudtál kétszer is magamra hagyni szó nélkül?
- Nem mentem vissza a romokhoz, mert megláttam a panziót és toronyiránt vágtam át a sűrűben.
- Szentséges ég, és ha szakadékba zuhansz közben?
- Óvatos voltam. Mielőtt léptem, széthúztam a bozótot.
- Édesem, egyedül nem szabad ennyire vakmerőnek lenni! Figyelj rám! Komolyan szeretnék veled kettőnkéről beszélni. Próbállak megérteni, de nem megy.
- Nem csoda. Én sem értem magamat. Igazad volt, ugyanarra vágytam, amire te, de... amikor kábulni kezdek a szenvedélyedtől, mindig pánikba esek. Rettegve félek tőle, ha csalódást okozok neked, végleg elveszítelek. Nem tudom, hogy küzdhetném le a félelmemet.
- Pontosan értem, miről beszélsz. Magam is átmentem ilyesmin, azért gondoltam úgy mind a mai napig, ha kizárom kapcsolatunkból az intimitást, mehet minden a megszokott mederben. Már nem így ítélem. Biztos vagyok benne, ez csupán önámítás, önmagunk becsapása, amitől meggyőződés, mindketten ugyanúgy szenvedünk. Mire jó ez?

- Erre nem tudok válaszolni. Én ma csak tisztán szerettem volna látni, hogy gondolod a kettőnk kapcsolatát. Kétségbeestem, amikor mereven elzárkóztál tőlem. Nem bírtam ott maradni, mert a zokogás környékezett.

- Az elutasító viszonyulásod készlet meghátrálásra. Most is tanácstalan vagyok, nem tudom eldönteni, mit akarsz. De ha rosszul érzed magadat velem, jobb lenne hazamenni.

- Azt csinálsz, amit akarsz. Ha haza akarsz menni, menjünk csomagolni - állt fel.

- Látod, most is a könnyebb utat választod, az elutasításomhoz folyamodsz, ahelyett, hogy egyszer végre őszintén válaszolnál. Nos, innen addig el nem mész, amíg nem tisztázzuk a kérdést - fogta meg a kezét, miközben a szemébe igyekezett nézni. - Mondd, miért forgatod ki a szavaimat? Hmm?

- Nem tudom. Kéérlek, ne kínozz... nem akarom kiforgatni.

- Miért nem érted meg, szeretlek. Szerelmemmel szeretlek! - húzta ösztönösen magához.

- Mert még soha nem mondtad - huppant az ölébe, kiesve az egyensúlyából. Fel akart állni.

- Felejtsd el, hogy most menekülni hagylak! Nézz a szemembe, egyszer végre tisztáznunk kell, mi zajlik köztünk! Ha úgy érzel irántam, mint én, miért nem mered felvállalni?

Ika összehúzta magát és mindennél jobban kívánta, most ne ő legyen a győztes. Biztosan elmenekülne, amiért aztán ostorozná magát.

- Válaszolj, mert esküszöm, összetörlek! - rázta meg gyengéden.

- Oké, törj össze - sírta el magát.

- Na és mit kezdek a darabjaidra hullott veled? Tudni szeretném, miért potyogtatod krokodilkönnyeidet. Hogyan tovább? Mit akarsz?

- Nem tudok mást akarni, mint te, és most már nem is akarok - temette arcát mellkasára zokogva.

- Akkor vállald fel előttem! Érezned kell, nem viszonzatlan a szerelmed.

- Az nem elég. Az érzéseinkről beszélni kell. Amíg nem tudjuk kimondani, bizonytalanok vagyunk, addig az nem szerelem.

- Hát mi az ördög? Mondd, mi, te drága síróbaba? Szerinted az a szerelem, ha én epedezve hajtogatom, te pedig menekülsz előlem? Árudd el, te hányszor mondtad már ki nekem?

- Egyszer sem, mert te vagy a férfi. Neked kell kezdeményezned - hüppögte.

- Igazán? Melyik tankönyvben olvastál ilyesmit?

- Zsombi, ne légy velem ilyen ronda, olyan ciki az egész!

- Ebben, látod, egyetértünk. Ha szeretsz, ne húzd össze magadat az ölemben, ölelj át, add az édes szád. Egy csók többet mond száz szónál. Nos, mire vársz?

- Semmire - mondta durcásan és nyaka köré fonta karjait.

Zsombor karjába döntötte, föléje hajolt, felhevült szenvedéllyel csókolta, simogatta.

- Ó, Zsombikám... édesem... soha ne engedj el!

- Soha többé nem engedlek, az enyém leszel, senki másé!

- Nézd, milyen ragyogó csillagfényes este van.
  - Mit gondolsz, kell nekem ragyogóbb csillag a szemeidnél? Dehogya kell, te rakoncátlan síró-pityogó! Majd megtanulod te mellettem, hogy a játszmát végig kell játszani, amit most sajnos nem lehet, mert a tulaj a hívásunkra vár, mikor megyünk vacsorázni, de hogy utána nem hagyjuk félben, afelől ne legyenek kételyeid, csak jöjjünk vissza.
  - Ennyire biztos vagy benne? - ült fel kábultan.
  - Bár pokoli nehéz volt dűlőre vinnem, hogy érzel irántam, de végre sikerült, többé nem engedlek menekülni tőlem! - állt fel, ölelésében tartva.
- Hosszan nézett a szemébe. Megcsókolta, majd gyengéd hangon kérdezte:
- Örülsz a könnyű győzelmednek, te ronda menekülő angyal?
  - Nem. Vesztes akarok lenni a karjaidban, mert szeretlek!
  - Csakhogy végre ki merted mondani! Biztos lehetsz benne, az leszel, ha menekülőre akarod venni a dolgot - szorította magához mosolyogva.
- Lementek a nappaliba. Ika a fürdőszobába ment, Zsombor a telefonhoz. Abban egyeztek meg a tulajdonossal, fél órán belül mehetnek. Letéve a kézibeszélőt, a lány kecses mozdulatait nézte, majd mögé ment, gyengéden magához vonta:
- Tetszik a diszkrét sminked, pedig utálok, ha egy nő kifesti magát.
  - Igazán nincs rá szükségem, nem nagy áldozat lemondanom róla, ha ellene vagy.
  - Ha meg kell jelenni valahol, nem leszek ellene, de magunk között...
  - Oké, meg van beszélve. Lemossam?
  - Csak miután visszajöttünk. A könnyeid látványához nincs szükségem tanúkra.
  - Amíg beléd nem szerettem, soha nem érttettem meg, minek sírnak a nők minden szíre-szóra - lépett ki az apartmanból, hogy Zsombor bezárhassa.
  - Csak nem azzal vádolsz, hogy miattam támad sírhatnékod?
  - A szerelemnek rovom fel, nem neked.
  - Mesélj, milyen alkalmak fakasztottak könnyekre? - állt meg a függőfolyosón, magához ölelve.
  - Amikor egész délutánokat töltöttünk együtt, és elválásunkkor úgy gondoltam, lehet, hogy utolsó alkalom, de ha nem is, ki tudja, mikor adódik újból lehetőségem veled lenni. Ilyenkor nem tudtam elaludni, akaratom ellenére potyogtak a könnyeim.
  - Szóval ezért kellettek a nyugtatók?
  - Igen, ezért.
  - Mióta gyötör a léleknyomorító érzés?
  - Ezt nem tudom pontosan, mert lassan alakult ki bennem, és amint mondtam már, küzdöttem ellene, de legalább két éve.

3.

Lementek az étterembe. Vacsora után egy kis palack édes pezsgőt vittek fel magukkal. Zsombor poharakat vett elő a bárszekrényből, tele töltötte, leült a lány mellé.

- Kárpótolni szeretnék a szenvedésedért! Egészségedre, kicsi bizonytalan szerelmem! - nyújtotta poharát a lány felé.

- Egészségedre! - koccintottak.

- Mihez lenne kedved? Felmenjünk a csillagokat nézni, netán sétáljunk egy jót?

- Nagyon lehűlt a levegő, maradjunk inkább itt. Látom, van lejátszó. Hoztam pár jó filmet, ha gondolod.

- Benne vagyok.

Ika előkereste a DVD-ket, Zsombor üzembe helyezte a lejátszót. Kiválasztották a filmet, Zsombor beindította. Leült Ika mellé. Hozzá hajolt:

- Nem irigyled a délutáni magadat?

- Háát, nem is tudom. Nagyon kényelmes helyem volt, az biztos.

- Akkor mire vársz? Hadd lássam, hogy hajtod végre a székfoglalót - fogta meg a karját.

Ika felállt, Zsombor átkarolva vonta az ölébe.

- Nézd csak, mit csinálnak azok ott a képernyőn. Utánozzuk őket?

- Fhhúú, azok már nagyon gyakorlottak. Oké, utánozzuk!

- Add az édes ajkad! Ó, a csudába, máris fáziskésésben vagyunk! - vonta magához, hogy ajkuk egymásba forrhasson.

Kövezték a film szereplőit. Zsombor kezei felfedező útra indultak Ika forró testén. Amikor a férfi vetkőztetni kezdte a nőt, Ika Zsomborra nézett:

- Ebben is?

- Nos, kisasszony, válaszolj, ebben is? - csókolta meg nevetve.

- Oké, ebben is.

- Na, és abban, ami ezután következik?

- Akarok, de nem tudok nemet mondani. Igen, szeretném, mert a játszmát végig kell játszani, ugye?

- Igen, drága, és most nem hagyjuk félben.

Karjába emelte a ruhátlan lányt, a franciaágyra feküdt vele.

- Innentől improvizálni fogunk, nem hagyjuk magunkat befolyásolni! - hajolt a lány fölé. - Ájulásba kényeztetlek, te... te rakoncátlan, szerelmes angyal!

- Most nem akarok semmit elrontani. Zsombikám, bevallom, olyan rossz butának lenni. Régóta vágyom erre - simogatta érzékien.

Elhallgattak, átadták magukat egymás szenvedélyének.

- Igazad van, réges-rég meg kellett volna történnie, de nem csak te, én is buta voltam.

- Mi tartott vissza, hogy előbb közeledj hozzám?

- Sok minden. A körülötted forgolódó hódolóid, a hihetetlen tartózkodásod, a függetlenségem féltése, és ki tudja még mi minden butaság.
  - Féltél tőle, hogy nem te leszel az első? - simult hozzá mosolyogva.
  - Háát, nem sok okom volt rá, hiszen nem egyszer láttam, mint utasítod vissza némelyik kolléga közeledését, de talán igen, ettől is tartottam.
  - Ezt csak a srácoknak szabad elkövetni büntetlenül?
  - Ilyen igazságtalan az élet, de szeretnék megnyugtani, nekem is te vagy az első.
  - Huszonnyolc évesen... Hogy létezik ez?
  - Talán úgy, hogy nem csak tőled féltettem a függetlenségemet - csókolta meg nevetve. - Ezúttal nem bújhatsz ki a kérdés alól: hogyan tovább? És itt nem a kapcsolatunk folytatására gondolok, mert merem remélni, ezek után egyikünk számára sem kérdés, de abban döntenünk kell, hol folytatjuk?
  - Mivel anyukáddal hármásban képezed a jövőnket, a kérdés nem lehet kérdés. Ketten sem igen férnénk el az én csöppnyi garzonomban, nemhogy hárman - puszilta meg nevetve.
  - Ez övön aluli találat volt. Előbb járt a szám, mint az eszem, de nem csoda, hiszen folyamatosan frusztrálsz az izgalmas testeddel, édes hozzám simulásoddal. Akkor maradjunk annyiban, amíg Édes járja a külföldet, ott alszunk, amelyikünknel ránk esteledik. Miután hazajön, költözől hozzánk.
  - Nem, Zsombikám, nekem ennyi nem elég.
  - De elég, mert kedden munka után első utunk az ékszerüzlet, onnan anyukádékhoz megyünk és megkérem tőlük az imádott kezedet.
  - Na persze, mert el is fogják neked hinni, veled voltam három napot, és csak a kezemre áhítozol! - kuncogott.
  - Na, ez nekem sok! - Szíveskedjél, drága menyasszonyjelölt, nyilatkozni, de ezennel életed legőszintébb válaszára várok, hogy érzed magadat?
  - Hiányosnak. Még nem fájdalommentesen tudlak magamba fogadni, de afelől ne legyenek kételyeid, örülten kívánlak! A babát pedig nem csak hevületemben akarom tőled. Dolgozzunk rá, te anyaimádó!
  - Erősen kéne vizsgálódnom magamban, anya- vagy menyasszonyjelölt-imádó jobban, de nincs szabad kapacitásom, mert a karomban remegő angyal bitorolja minden porcikámat, sejtemet - csókolta, simogatta, ahol érte.
- Mivel az éjszakát majdnem végigszeretkezték, másnap a reggeli maradt ki az életükből. Tizenegy órakor ébredtek, szinte egyszerre.
- Úristen, Zsombi! Ha tegnap reggel valaki nekem azt mondja, ma délelőtt teljes öltözék nélkül ébredünk egymás mellett, esküszöm, hülyének nézem - bújt hozzá hízelegve.
  - Én is furcsán néztem volna rá, pedig nincs annál izgalmasabb a világon, mint a jelenünk. Drága kincsem, éjszaka arra gondoltam, ma kímélő napot tartunk neked, de ha nem tartod be köztünk a gombostűnyi távolságot, fogadalom-tagadóvá válok.
  - Naná, azzá válsz, és megtiltom, hogy nélkülem hozz kardinális kérdésekben döntést! - tette combját Zsomboréra, utat engedve erősen merevedő férfitagjának. - Elég volt a hiányos életből! Nincs annál izgalmasabb, mint amikor bennem ficáncol a kiegyesítőm.

- Akkor nem tehetek mást, teljesítem a parancsot. Azt Édesnek sem tagadtam meg soha - játszadozott felélénkülve Ika érzéki testével.

Nehezen, de csak rászánták magukat a napkezdésre. Amíg Ika zuhanyozott, Zsombor leszólt a tulajdonosnak némi energiapótlás érdekében.

Miután jól beebédeltek, Ika javaslatára a legkönnyebb túraútvonalon átsétáltak Börzsöny-zugba, ahol legélvezetesebb a Dunakanyar. Körbesétáltak a nem túl nagy, de annál több látnivalót nyújtó településen, majd áthajóztak a túlpartra. Csodálatos volt a lemenő napban a Pilis lábainál gyönyörködniük a Börzsöny zezugos völgyeiben, emelkedőiben, csúcsaiban. Körbejárták a kis települést. Az utolsó hajóval tértek vissza a túlpartra. Éjfél volt, amikor a panzióba beléptek. Meglepődtek, hogy az addig kihalt, csendes épületben felpeszduilt élet fogadta őket. A liftben megállapították, milyen jó nekik távol lenni mindentől, mindenkitől.

Hétfőn reggel felmentek a várromokhoz, körbesétáltak, búcsút vettek minden falmaradványtól, az intimitásuk első színhelyétől, a sziklától, ami Petőfinek talán a legvarázslatosabb kilátást, nekik összetartozásuk kezdetét jelentette. Bár maradtak volna még szívesen, de amint meglátták az első pár közeledését, távozásra buzdították magukat. Összepakoltak és a tulajdonos megkönnyebülésére ebéd után átadták szerelmi fészüket egy újabb párnak. Hazafelé több helyen megálltak, nagyot sétáltak, fagyaltoztak. Pestre érve Zsombor Ikára nézett:

- Itt és most kijelentem, ma éjszaka aludni fogsz. Nézz a tükörbe, életem megfűszerezője.

- Oksi, piszok ronda vagyok, de az rosszulesik, hogy máris kifogásod van ellenem.

- Ellened soha! A megviseltséged ellen is csak azért, mert fáradtságodról árulkodnak vonásaid. Különben én sem vagyok maga a férfi ideál, amint elnézem karikás szememet, megnyúlt ábrázatomat. Ne nézz ilyen rondán rám, nem ijedek meg, fel vagyok készülve durcáskodásod ellen.

- Nem azt állítom csatarendbe ellened, sokkal hatásosabb ellenszert adtál tegnapelőtt este megtorlásként ármánykodásaiddal szemben. Addig kényszerítelek szeretkezésre, amíg mozogni tudsz - kuncogott jókedvűen.

- Kinek csatarend, neked?

- Aha, majd meglátjuk te nagyszájú vőlegényjelölt.

- Attól egy icipicit sem tartasz, hogy a megbosszulnivalók hadseregét vonultatom fel hadakozhatnékod ellen?

- Nem. Legfeljebb elátkozod a pillanatot, amikor megmutattad nekem, milyen csodától fosztottam meg magamat eddig.

- Akkor spuri ajtót nyitni, imádott szerelmem, rég háborúztunk egymással! - nyújtotta nevetve kezét házuk parkolójában.

KILENCEDIK FEJEZET NŐI MEGÉRZÉS

1.

A keddi nap türelmetlen várakozással telt mindkettőjüknek. Ika megbeszélte szüleivel, este Zsomborral meglátogatják őket. Nem akart a dolgok elébe vágni, annyit közölt édesanyjával, fontos közlendőjük van. Délután egyenesen az ékszerboltba mentek, onnan Ika szüleihez. Zsombor lánykérése nem jelentett meglepetést nekik, naprakész voltak a két fiatal kapcsolatát illetően. Veronika, Ika édesanyja, kitörő örömmel fogadta, végre révbe jut a lánya, vége az Ika szerinti egyoldalú szerelemnek, kesergésnek. Édesapja csak átölelte őket, bajsza alatt mosolyogva. Zsombor zavarban volt, nem értette, mit jelent viszonyulása: egyetértést? Beletörődést? Hazafelé a kocsiban Ika megnyugtatta:

- Apu ilyen. Soha nem mutatja ki az érzéseit. Nekem elhiheted, viszonyulása a legmesszebbmenőkig egyetértést jelent. Számomra legmeggyőzőbb a bajsza alatti mosolya. Ugyanígy fogadta annak idején a kitűnő bizonyítványaimat, a jeles érettségimet és a kitüntetéssel átvett színötös diplomámat.

- Nehezen éltem volna meg az effajta viszonyulást - ölelte egy pillanatra magához Zsombor.

- Úgy éltem meg én is. Apuval soha nem tudtam felszabadultan beszélgetni. Ha kérésem vagy komolyabb bejelentésem volt, anyu volt a közvetítőm. Amikor ketten jelentünk meg a szobájában, anyura nézett, fejszóválva mondta: „Halljam, ékesszószó, mi mondanivalója lenne a kiskorúnak?” A mai napig annak tart, amiben vele kapcsolatban igaza van, csak azt nem fogadná el soha, ennek ő az előidézője.

- Mindenesetre furcsa tekintélytartás - fordult be Zsombor a parkolójukba.

Mielőtt felmentek, megnézték a postaládát. Egy levél volt benne. Zsombor meglepetten nézte az angol címzést, majd Ika felé fordította a borítékot:

- Te el tudod olvasni a feladó nevét?

- Nem, de szép cirkalmas betűkkel íródott, az biztos - mosolyodott el. - Mindenesetre Londonból küldte a titokzatos úr.

Felmentek, Zsombor a nappaliban ölébe vonta a lányt. Izgatottan bontotta fel a levelet.

*

Tisztelt uram!

Kényes természetű ügyben fordulok önhöz. Kérem, addig ne bízson pozitívumban, amíg ki nem derítjük a valóságot.

Ha önnek van olyan hozzátartozója, aki évekkal ezelőtt eltűnt, nagy valószínűséggel potenciális illetékes, amiért levelemmel felkeresem. Azért vagyok ennyire óvatos, mert ön a második Ács Zsombor, akivel felveszem a kapcsolatot. Mindenekelőtt a hiányos történetbe avatom be.

Két és fél éve felhívott Róma egyik jeles klinikájának professzora, akit barátomnak tudhatok. Elmondta, van náluk egy beteg, akit az Arab Emírség egyik vidéki kórházából szállítottak hozzájuk élet-halál között, meglehetősen kalandos úton. A betegnek még saját ruházata sincs. Súlyos fejműtétet hajtottak rajta végre: egy töltényt kellett eltávolítaniuk, ami mélyen befűrődött koponyacsontjába, de szerencséjére fontos idegpályát

nem érintett. A műtét sikerült ugyan, de a beteg az altatásból mélykómába esett. Próbálták ébresztetni, eredménytelenül. Mivel pár éve a mi klinikánk ennek az állapotnak a specialistája, kérte, nézzük meg az ötven év körüli férfit.

Én úgy láttam jobbnak, ha átveszem őt. Azóta nálunk van gyógykezelésen. Rosszabb állapotban volt, mint gondoltam. Mondhatnám, az erős szíve tartotta életben. Első dolgunk volt felerősíteni őt. Egy hónap itt-tartózkodása után kezdhettük meg a tényleges terápiánkat. Egy évünkbe került, mire a mély, majd a féléber kómás állapotából felébresztettük. Ilyen előzmények után sajnos teljes memóriavesztés az eredmény. A járástól kezdve a beszédig mindent előlről kellett megtanulnia. Emlékfoszlányai értékelhetetlenek. Meglepetésemre tökéletes angolsággal beszél, mégis az volt az érzésem, nem anyanyelve.

Igazam volt. Egy éve került a klinikámra egy magyar beteg. Amikor meghallotta beszélni a magyar származású ápolóval, azonnal magyarul kezdett beszélni velük. Megörültem, izgatottan vártam a fejleményeket. A két beteg összebarátkozott. Mivel az illető budapesti, sokat mesélt, képeket mutatott neki fővárosukról, ami hihetetlen érdeklődést váltott ki belőle. Napról-napra izgatottabb lett. Hogy, hogy nem, erről jutott eszébe a neve. Boldogan jött hozzám azzal: őt Ács Kolosnak hívják, és majdnem biztos benne, van egy Zsombor nevű fia.

Felbuzdultam a hírtől, azonnal akcióba léptem. Három címet kaptam, ebből kettő budapesti. Az első úrral nem volt szerencsém. Mivel jelentkezésemkor külföldön tartózkodott, hónapokba került, mire kiderülhetett, nem őt keresem. Most önt kérem meg, ha érdekelt az elmondottakban, jöjjön el hozzánk a beteget beazonosítani. Amíg nem tisztázódik a személyazonosság, csak láthatja őt, mert amióta emlékezni kezdett, egyre türelmetlenebb, izgatottabb, ami visszavetheti az eddigi eredményeinket.

Remélem, elfogadja utasításaimat és beleegyezik a genetikai vizsgálatba, akkor is, ha felismerni véli betegemben az eltűnt rokonát. Válaszát sürgősen várom a lent feltüntetett telefonszámon.

Tisztelettel:

... professzor

*

- Atya úristen! Még a végén Édesnek lesz igaza! Mit szólsz ehhez?
- Nehéz bármit. Tiszta szívből drukkolok, hogy az apukád legyen a beteg.
- Nagy dilemmában vagyok Édessel kapcsolatban. Hogyan és mikor közöljem vele a professzor levelét. Az eszem azt súgja, menjünk el addig az azonosításra, amíg külföldön van. Félek, hogy sokkolja a hír, hiszen ebben reménykedik, amióta apu eltűnt. De a szívem tiltakozik a halogatás ellen.
- Ennyire nem szabad féltetni őt. Képzeld el, ha valóban apukád, milyen rosszlesne neki, hogy nem vontuk be azonnal ilyen fontos eseménybe.
- Oké, legyen neked és a szívemnek igaza, máris hívom a klinikát, utána Édest.
- Amíg a professzorral beszélsz, készítek valami vacsorát, mert éhen halok. Legalábbis a rosszullet környékez - pördült le Zsombor öléből nevetve.
- Akkor előbb segítek neked. Ne éheztesd a picike életkezdeményt - állt fel magához ölelve Ikát.

- Drága Zsombikám, ne szuggeráld magadba addig, amíg biztosak nem vagyunk benne - puszilgatta a hozzá hajoló völegényét.

- Igazad van, csalódásból volt részünk épp elég, de én annyira szeretném! - simogatta Ika hasát.

- Drága vagy! Nem telefonálsz?

- Nem. Majd vacsora után.

Miután jóllaktak, Zsombor hívta a professzort, aki elsőként exkuzálta magát, amiért olyan titokzatos volt a levélben, de kénytelen volt, mert klinikája nem csak magánklinika, de ténykedése sem nyilvános. Ők ugyanis a kritikus esetekre specializálták magukat, tehát csak megbízható helyről fogadnak betegeket. Ezen kívül újat nem tudott meg tőle, de abban egyeztek meg, beszél az édesanyjával, és ha lehet, szombaton mennének. Csak akkor hívja vissza, ha ő nem tud elszabadulni a munkájától. Amint lenyomta a gombot, hívta Zsókát. Rosszkedvűen szólt bele a telefonba.

- Szia, anyukám, mi a baj?

- Szia, kisfiam! Csupán anyyi, anyukád nagyon el lett kényeztetve, nehezen túri, ha nélkülözni tudják őt - próbált poénkodni.

- Azt nem csak te, mindenki, de mesélj, mi történt?

- Először is fél órával később hívtál, mint szoktál. Másodszor, műsoron kívül utánunk jött Gyuri, az igazgatónk.

- Aha, kezdem érteni. A kollégád és a főnököd nagy vehemenciája háttérbe szorította az én szerénynek nem mondható, de kissé sértődékeny anyukámat - nevetett.

- Na megállj, ezért megvonom tőled egy kedvenc ebédedet! - nevette ő is el magát. - Na jó, ezt nem mondhatnám, mégis fölöslegesnek érzem köztük magamat.

- Miért ment ki, csak nem ellenőrizni benneteket?

- Nem. Eredetiben jött volna velünk, de határidős feladatot kapott a minisztériumból. Miután letudta, nem volt otthon maradása.

- Akkor mit szólnál hozzá, ha azt kérném, gyere haza?

- Ne komolytalankodj, Zsombikám! Hogy mehetnék félidőben?

- Okom van a felvetésre. Ők tudnak nélkülözni téged, itthon viszont olyan dolgok történtek, amikben szükség lenne rád.

- Ne idegesíts, édesem! Valami baj van?

- Baj nincs, de olyan természetű dologról van szó, amit telefonon nem lehet megbeszélni.

- Ez így komolytalan. Mondjam azt Gyurinak, a kisfiam nem tud nélkülem létezni, hazarendelt?

- Ezt talán ne - nevette el magát -, de te olyan találékony vagy, előadhatnád neki, beszélte velem, és a hatodik érzéked azt súgja, itthon valami nincs rendben, ha tudnak nélkülözni, hazaugranál körülnézni.

- Jó-jó, ma tényleg úgy éreztem, hirtelen fölöslegessé váltam, de...

- Nem kéne, hogy lelkiismereti kérdést csinálj belőle, hiszen az út megszervezésébe is már csak akkor vontak be, amikor nem boldogultak.

- Oké, alszom rá egyet, reggel beszélek vele. Hívlak majd az eredménnyel.

- Rendicsek, de kérlek, ne idegeskedj, mert semmi okod rá.
  - Rendben. Mennem kell, mert gyülekeznek vacsorához.
  - Szia, édes, jó étvágyat, jó éjszakát! Reggel várjuk a telcsidet! Puszilunk.
  - Mi ez a fejedelmi többes? Csak nem Ikával vagy?
  - De bizony. Vele kapcsolatban is meglepetés vár. Ölelünk!
  - Jesszusom, ti tényleg felforgattatok otthon mindent?
  - Áá, dehogy! Nyugi, minden rendben van, csak semmi sincs a helyén - nevetett.
  - Na jó, tényleg haza kell mennem szétvágni köztetek - öllelek, puszillak benneteket, drágáim!
- Zsombor szétbontotta a vonalat, hívta az igazgató mobilját.
- Jó estét, igazgató úr! Ács Zsombor vagyok. Elnézését kérem a zavarásért, de fontos ügyben keresem önt.
  - Jó estét, Zsombor! Nem zavar, hallgatom.
  - Kezdem azzal, nagyon megörültem, amikor elmondta anyu, hogy ön is kint van velük, mert rendkívüli dolog történt itthon.
- Részletesen elmondta milyen levelet kapott Londonból, és azt is, amit a professzorral beszélt.
- Ez aztán a hír! Mit tud az egészről Zsóka?
  - Semmit. Így nem mertem neki elmondani, félnék, hogy sokkot kapna. Évek óta ilyesmiben reménykedik. A gondom az, bizonyosat csak a beazonosítás után tudhatunk majd, de abból nem szeretném kihagyni őt. Annyit mondtam neki, olyan dolgok történtek, amihez szükségünk lenne rá.
  - Természetesen, mindenben a segítségükre leszek, hiszen látom, mennyit szenved a férje eltűnése óta. Amint leteszem, intézkedem. Jegyet foglalok a legközelebbi gépre. Legyen nyugodt, minden rendben lesz, holnap otthon lesz az édesanyja.
  - Nagyon köszönöm a kedvességét és közbenjárását!
  - Ugyan már, ez a legkevesebb, amit érte tehetek. Megyek, épp most jött ki a szobájából.
  - Minden jót, további hasonló sikereket, mint amiben eddig részük volt! Viszontlátásra!
  - Köszönjük, viszontlátásra!

2.

Zsóka másnap délben szállt le Ferihegyen a párizsi gépről. Zsombor várta.

- Szia, te csibész! Hát olyan kiskorú vagyok én, akit el kell kérned a főnökétől?
- Így nem kellett neked magyarázkodnod, na és a jegyedet is elintézte egyben.
- Na igen, el, és még a repülőtérre is kikísért. Csak azt tudnám, mivel babonáztad meg olyannyira, hogy még lovagiasságra is bírtad.
- Nem tudod, mert te sohasem hittél az én varázserőmben - ült be mellé nevetve a kocsiba.
- Itthon vagyok, elmondod, mire volt jó ez a nagy hűhó?

- Jobb lenne, ha otthon tudhatnál meg mindent, mert van, ami nálam sokkal többet tud neked mondani.

- Rendben, de akkor miért nem haza megyünk?

- Elmegyünk Ikáért. Szeretett volna ő is kijönni eléd, de belepancsolt az elképzelésünkbe a főnöke.

- Ej-ej, ezek a főnökök, csak ezek ne lennének!

- Akkor neked kellett volna mindent intézned a hazajöveleddel kapcsolatban - kuncgott Zsombor.

Ika épp akkor lépett ki a kapun, amikor az intézethez értek. Boldogan szaladt oda hozzájuk. Össze-vissza puszilta barátját. Majd Zsomborra nézett zavartan.

- Engem nem is üdvözölsz? - kerülte meg a kocsit Zsombor.

Zsóka nagy döbbenetére megcsókolták egymást.

- Szóval kivettem a lábamat itthonról és máris cincogtak az egerek? Ha a szemem nem káprázik, az ujjaitokon karikagyűrűk csillognak - mondta meglepett örömmel.

- Igen anyukám, te cserben hagytál, nem jöttél velem a Börzsönybe. Eljött Ika, és én hálából, amiért megmentett a magánytól, eljegyeztem - puszilta meg a lányt.

Beültek a kocsiba, indultak haza. Zsóka hallgatag lett.

- Valami rosszat tettünk? - nézte Ika megszeppenve.

- Ha tudnád, milyen régen várok én erre, nem kérdeztél volna tőlem ilyet. Csak az örömtől némult el a beszélőkém. Remélem, oda is költöztél hozzánk.

- Ó, nem - nézett Zsomborra.

- Az eljegyzéssel nem vártunk meg, mert azt a romantikát, amiben fönt a hegyoldalban részünk volt, csak így fejezhettük be méltón. De a többi már szigorúan közös ügy.

- Fhhúú, drága gyerekeim, alig vagyok képes szavakat találni. Ha én ezt tudom előre, hogy csak magatokra kell, hogy hagyjalak benneteket, rég megtettem volna.

- Nem olyan egyszerű ez, Zsóka - simogatta meg Ika. - Ismersz engem, ronda tüskés coca tudok én lenni. Örültem szerettem Zsombit már legalább másfél éve, mégsem mertem venni a jelzéseit.

- Anyukádék mit szóltak Zsombi merényletéhez?

- Örültek neki, hogy végre megjött az eszünk - nevetett Ika.

- Elárulhatlak Édesnek? - mosolygott Zsombor Ikára.

- Inkább előttem panaszkodj, mint a hátam mögött.

- Panaszkodni soha nem fogok rád, szerintem a jövőben nem is lesz miért, de ami igaz, az igaz, elég csúnyán kezdődött a mi kis l'amour-unk.

Elmesélte Zsókanak hogy hagyta magára és ijesztett rá, mielőtt összejöttek.

- Legalább nem volt sablonos a lánykérés, és lesz mire emlékezzetek öregkorotokban - homályosodott el a tekintete.

Zsombor beállt a parkolóba. Felmentek.

- Ika gondoskodott róla, hogy meleg vacsora fogadjon.

- Édes kisfiam, egy falat nem megy le a torkomon, amíg meg nem tudom, miért vagyok itthon idő előtt.

- Elég erősnek érzed magadat? Nem fogsz kiborulni a váratlan hírtől?

- Nem, csak mondd már, ne csigázz!

Zsombor bekísérte a nappaliba. Kezébe adta a professzor levelét. Ika a vacsorával foglalatostkodott, de be-bepillantott hozzájuk. Zsóka minden sort kétszer-háromszor olvasott el. Mire a levél végére ért, szeméből patakban folyt a könnye.

- Tudtam... éreztem! Ugye, hogy tudtam... megmondtam! Ó, én édes Istenem! Köszönöm... köszönöm. Nem hiába hittem benne, igazam lett!

- Drága anyukám, amíg nem azonosítottuk be, valóban apu-e az, nem szabad abban ringatni magunkat, hogy megtaláltuk őt.

- Tudom... tudom, de érzem, ő az. Biztosan érzem, nem lehet más. Mit beszéltél meg a professzorral?

- A szombatban egyeztünk meg, abban a reményben, hogy érted megyünk, és velünk tudsz jönni.

- Még két nap.

- Igen. Ha akarod, hívd fel a professzor urat. Szerintem jó hatással lenne rád.

Ika, mintha nem hallott volna semmit, beszólt nekik:

- Ha ráértetek, jöhettek, mert elhül minden.

Vacsora után Zsóka két óra hosszat beszélt a professzorral. Ezer kérdést tett fel neki, és legalább annyi ötlete támadt, hogy tudná telefonon keresztül biztosra beazonosítani Kolost.

- Ez nagy meccs volt - sóhajtott Ika, amikor kettesben maradt Zsomborral.

- Nagy, de örülök, hogy viszonylag zökkenőmentesen vette az akadályt. Nehéz lesz a két nap.

Másnap reggel Zsóka azzal állt elő, hogy könnyebb legyen elviselni a két napot, ne halogassák Ika hozzájuk költözködését, rendezzék le mielőbb. Ő tudja, milyen hontalanná tud válni az ember kétlaki állapotban. Zsombor örült az ötletnek. Ika szülei is örömmel segítettek be mindenbe.

Csütörtökön délután két csapatra oszlottak: Ika, Zsombor, Kázmér, Ika édesapja rendezték át Zsombor lakrészében a bútorokat. Zsóka és Veronika, Ika édesanyja mentek át a lány holmijait bedobozolni. Kázmér meglepetten nézett szét a két összenyitott lakótelepi lakásban.

- Hogy sikerült megoldanotok ezt a bravúrt? - nézett kérdően Zsomborra.

- Keresztanyámék laktak a másik lakásban, ami értelemszerűen a másik lépcsőházra nyílik. Amikor megsokasodtak, el akarták adni. Apunak az ötlete volt, hogy vegyük meg, jó lesz majd nekem annak idején. Megvettük. Anyukám, a család ötletzsákja, fejlesztette tovább apu kezdeményezését, ha megoldható, nyissuk össze a két lakást. Apu elindította a kálváriát. A kerületi tanács műszaki osztályán zöld utat kapott a lehetetlennek tűnő elképzeléshez. Még aznap bement a házgyári elemeket gyártó céghez, ahol azt az örvendetes választ kapta, ha talál rá kivitelezőt, minden további nélkül szétválaszthatóak az elemek egymástól. Ezen felbuzdulva felkutatta a lakótelepet kivitelező építőbrigádöt. A csoportvezető némi gondolkodás után belement. Remek munkát végeztek. A haszonélvezője a történetnek már akkor is én voltam. Nagy-nagy élvezettel közlekedtem, hol az egyik lépcsőházon, hol a másikon keresztül. Tízéves koromra benőtt a fejem lágya, apuék megszüntették az egyik lépcsőházi bejáratot.

- Remek gondolat volt. Nekem is eszembe juthatott volna, eladták a mellettünk lévő lakást is.
- Na de, apukám, hogy költöznénk akkor most Zsombival kétfelé? - nevetett Ika.
- Valahogy csak megegyeznénk. De eddig lehattél volna velünk.

Amikor átrendezték a két szobát, körülnézett:

- Ide nem fér be a csaknem két szobabútorod.
- Nem, de a szekrény sor, amit töletek kaptam, bőven. Én pedig csak ahhoz ragaszkodom.
- Hol fogod meghirdetni a lakást?
- Átmegyek a drága szüleimhez, megköszönöm nekik, hogy ilyen kellemes otthonhoz segítettek jutni. Én bőven lelaktam az anyagi hozzájárulásomat, rendelkezzenek a lakással belátásuk szerint - mosolygott édesapjára.
- Szerintem okos ötlet lenne, ha Kázmér bácsiék nem el-, hanem kiadnák - szólalt meg Zsombor.
- Nem lenne rossz egy kis nyugdíjutánpótlás, de ahhoz nincs kedvem, hogy én futkossak a pénzem után.
- Nem kéne. Van egy kollégám, aki úgy adta ki a lakását, hogy a lakbért közvetlen átutalással kapta az illető munkabéréből. Igaz, most nincs munkahelye a delikvensnek, de ügyvédnél vagy jegyzőnél - pontosan nem ismerem a témát - hitelszámlát nyitottak, ahol hónapról-hónapra gyűlik a lakbéradósság.
- Amit aztán nem lesz miből fedeznie.
- Ne menjünk ilyen messze! De biztosan erre is van megoldás. Gondolom, adósok börtönében le lehet dolgoztatni.
- Mindenesetre érdemes rajta elgondolkodni. Na, majd megbeszélem Veronikával.

Miután végeztek, elmentek Zsókáért. Ők sem tétlenkedtek, minden dobozban volt. Zsombor egy részét lehordta a kocsiba. Másnapra megrendelték a bútorszállítót, és minden a helyére került, már csak a dobozok álltak stócban.

Szombaton nagy izgalommal ültek fel a londoni gépre. Tíz órakor szálltak ki a klinika előtt a taxiból. Zsóka remegett az idegességtől, Zsombor hallgataggá vált. Mindhárman, még Ika is, erősen dobogó szívvel léptek be az igazgató professzorhoz. Miután bemutatkoztak egymásnak, a professzor le sem vette tekintetét Zsomborról.

- Ez igen! Vizsgálat nélkül merném kijelenteni, az édesapját kezeljük nálunk.

Zsóka majdnem felsikított örömeiben. Zsombor átfogta a vállát:

- Nyugodj meg, anyukám - nézte aggódva.
- Adhatok a hölgynek gyenge nyugtatót? - lépett hozzá a professzor.
- Nem, köszönöm, nem lesz semmi baj. Ha eddig a bánatot el tudtam viselni, az örömet nem lesz nehéz - fűzte hozzá halkán.
- Akkor jöjjenek utánam. Éppen alszik, nincs szükség kamerára, megnézhetik őt közletről.

Szoborként álltak a kórterem ajtajában. Zsóka és Zsombor levegőt alig kaptak az izgalomtól. Bár a haja megőszült, más frizurája van, az arca megviselt, de egyikükben sem volt kétely, Kolos fekszik az ágyban. Amint a professzor meglátta szemükben megcsillanni a könnyeket, becsukta az ajtót.

- Látom, önökben sincs kétely. Ennek ellenére a vizsgálatról nem mondhatok le. Az a hivatalos menete a dolgoknak. Évek teltek el az eltűnése óta. Pozitív eredmény esetén lassan adagolva hozom Ács úr tudomására, eredménnyel jártunk az önök felkutatásában. Az idegállapota időnként instabil, nem szeretném, ha az öröm visszafordítaná nála a pozitív folyamatot.

- Fennáll ennek a veszélye?

- Őszintén szólva nem tudom. A reakciókat nehéz előre kiszámítani.

- Értem. Ígérjük, türelmesen fogunk várni. Ugye anyukám, így lesz? - fogta át Zsóka vállát.

- Így, persze, hogy így, de mégis mennyi ideig kell még itt lennie?

- A vizsgálati eredmény elkészülésétől, na és Ács úr emlékezetének biztonságos beindításától függ. Igyekszem felkészíteni őt a találkozásra, utána látogathatják. Reményem szerint ez fogja felgyorsítani a tudatvesztés visszanyerésének folyamatát. Ennek lefutása maximum egy hónap, de lehet a fele is. A múlt visszaidézése otthoni környezetben lesz könnyebb. Igazi eredménynek azt tartanám, ha az eltűnése utáni időszakot visszanyerhetné. Mindig ez a legnehezebb. Van, akinél örökre elvesznek a baleset körüli események. Egyelőre ennyit mondhatok. Ha nincs kérdésük, a fiatalemberrel átmegyünk a laborba.

- Már csak annyi lenne, nem veszi tolakodásnak a professzor úr, ha személyesen önnél érdeklődünk apu egészsége után?

- Sőt, kérni akartam. Egyeztetnünk kell minden felbukkanó emléket.

- Köszönjük - nyújtott kezet előbb Zsóka, majd Ika.

3.

Miután eljöttek a klinikáról, megbeszélték, maradnak vasárnap estig. Zsóka vezényletével elmennek pár helyre, ahol ők fiatalokkorukban jártak. Zsóka hallgatagságát Zsombor eleinte édesapja előkerülésének tudta be, hiszen nem tudott másról beszélni, mint róla, de amikor ingerült nyugtalanságot tapasztalt rajta, eszébe jutott: a csoport ezt a hétvégét tölti Londonban.

- Mit szólnál hozzá, ha a városséta előtt felkeresnénk a kollégáidat, hogy megnyugodhass, nélküled is mennek a dolgok.

- Ó, én drága gondolatolvasóm! - ölelte át örömeiben. - Tudom én, hogy mindenki pótolható, de tényleg kíváncsi vagyok rájuk. Na és szeretném elújságotlani Gyurinak a nagy hírt, ha már olyan rendes volt velem.

Két óra hosszat töltöttek a csoporttal. Gyuri őszinte együttérzéssel fogadta a jó hírt. Ezt követően Zsóka lelkesen magyarázott nekik a múzeumokban, parkokban, hol mire emlékszik. Vasárnap, mielőtt a repülőterre mentek, felhívták a professzort.

- Soha jobbkor! - fogadta szinte köszönés nélkül a professzor. - Lenne két kérdésem. Tegnap délután azt közölte velem Ács úr, neki a fián kívül van egy lánya, akit Ikának hívnak. De eszébe jutott egy Zsóka nevű hölgy is. Vele kapcsolatban csak azt érzi, közel állt hozzá, és fontos volt számára a személye.

- Ika az a hölgy, aki velünk volt, ő a menyasszonyom, Zsóka pedig az édesanyám.

- Érdekes. A feleségére kezdettől fogva emlékszik, de tény, a neve nem jutott eszébe. A menyasszonya végképp rejtély számomra. Hogy emlékezhet rá, ha három éve tűnt el?

- Apu ismerte Ikát, kollégák voltak. Ika és én négy éve vagyunk barátok. Kissé bonyolult a történetünk, de ami igaz, igaz - most lett a menyasszonyom.
- Értem. Különös, hogy édesapja épp most, amikor önök itt jártak, kezd emlékezni családtagjaira.
- Valóban. Nem lehetséges, hogy ébren volt, amikor benéztünk hozzá?
- Bennem is felvetődött, de az édesapja soha nem fekszik, amikor ébren van. Ha bemegyek hozzá, elém jön, és azonnal beszélgetést kezdeményez. Tény azonban, rengeteget gyötri magát az emlékei visszaidézésével.
- Talán, ha majd találkozik velünk, könnyebben megy neki. Még egyszer és sokszor köszönünk mindent! Önnél jobb kezekben nem lehetne apukám.
- Köszönöm az elismerő szavakat! Nagy kő esett le a szívemről, hogy végre önökre találtam.
- Számunkra még feldolgozhatatlan a csoda, ami velünk történt. Bocsásson meg, el kell köszönnöm, mert lekéssük a gépet.
- Kellemes utat, viszontlátásra!
- Reméljük, mielőbb. Viszontlátásra!
- Hát ehhez mit szóltok? Apu emlékszik Ika nevére és lányának hiszi őt.
- Furcsa, mert látásból ismertük egymást, de beszélni akkor az egyszer beszéltem vele, amikor nálatok bemutatattál.
- Na, azért ennél bonyolultabb a dolog, ugye anyukám? - mosolyodott el Zsombor.
- Való igaz - bólogatott Zsóka.
- A neved ott röpködött a családban, mint potenciális lehetőség számomra.
- Hmm... Nem értem. Ha szimpatikus voltam neked, miért voltam csak potenciális?
- Drága feleségjelöltem, szíveskedjél felfrissíteni a memóriádat. Mióta vagyunk mi úgymond szívbeli barátok?
- Elégszer emlegeted hol te, hol én: négy éve. Jól van na, akkor is buta voltál, hogy nem kezdeményeztél szorosabb kapcsolatot velem.
- Te pedig azért, mert amikor akartam, mindig meghátráltál. Egy vallomással azonban tartozom ezzel kapcsolatban. Bár megismerkedésünk pillanatától tetszettél, szimpatikus voltál, de akkoriban még túl bohém voltál hozzám, nem tartottalak alkalmasnak komoly párkapcsolatra. Ezt hallhatod majd az apuval rögzített utolsó beszélgetésünkben, de mielőtt bedobnád a durcát, idézd fel az akkori kapcsolatunkat.
- Pontosan emlékszem mindenre. Nincs okom panaszra ellened, de azt még mindig nem értem, ha így éreztél, miért játszottál a tüzzel, miért ajánlgattál nekem mindig valaki más partnert?
- Hmm... Két okom volt rá. Nem tudhattam előre, hogy egy szép napon oly mértékben robban bennem irántad a szerelem pusztító érzése, amit képtelen leszek legyőzni. Másrészt, szívesen láncoltalak volna magamhoz, ha erkölcsi alapom lett volna hozzá. Különben nincs ennél hitelesebb igazolás a hűségedre, mint ez a négy év. Ez lesz a garanciája a síríg tartó együtt-létünknek. Mondd, én imádott állhatatosságom, meddig tudtál volna kitaró lenni mellettem?
- Nem jó a kérdésed, mert komolyan mondtam, akaratom ellenére szerettem beléd, és többször próbáltam kitörni a léleknyomorító érzésből, de nem sikerült.

- Ezt én igazolhatom leghitelesebben - szólt közbe mosolyogva Zsóka.
  - Bizony-bizony. Arra viszont az elmúlt hetekben kaptad meg a választ, meddig. Hát addig a péntekig, amikor felcsaltalak hozzám.
  - Hmm... mondhatom, nagy meglepetés volt számomra. Sokkal nagyobb örömet jelentettek kezdeményezéseid. Igazán beavathatnál végre, mire voltak jók a buta visszavonulásaid?
  - Mondhatnám, gyáva voltam, de utólag sokkal jobban hangzik: a bátorításodra.
  - Szükségem is volt rájuk, különben nem tudom, mikor érhettem volna célt nálad. Ó, milyen nagy szamarak vagyunk!
  - Te hol hordod a számárfüleidet? - kuncogott Ika.
  - Nem mondom meg - nevette el magát, a lányra kacsintva.
- Közben hazaértek. Zsóka annyira elfáradt, neki már a vacsora sem kellett.

*

A két fiatal legélénkebb tiltakozása ellenére sem ment zökkenőmentesen hármában az élet, mert Zsóka, ha csak tehetett, igyekezett félrevonulni. Zsombor nagy örömeire, ezt elsősorban Ika akadályozta meg.

A hetek lassan teltek. Közben Ika kezdte egyre gyakrabban rosszul érezni magát. Reggelei voltak a legnehezebbek. Zsomborral a neten kutakodtak, milyen jelei vannak a terhességnek. Ötödik héten tesztelték, jók-e a lány előérzetei. Nagy boldogságukra ott büszkélkedett a két vonal a tesztlapon. Ekkor avatták be Zsókát, aki orvoshoz küldte őket. Már nem csak szereték volna, de valóságban növekedett szerelmük gyümölcse Ika szíve alatt. Zsombor majd kiugrott bőréből örömeiben.

Ezt csak tetőzte a Londonból érkezett értesítés, amiben annyi állt: minden kétséget kizáróan megállapítható a genetikai azonosság, jöhetnek Ács Kolost látogatni.

TIZEDIK FEJEZET OTTHON, ÉDES OTTHON

1.

Előző este, mielőtt Koloshoz mentek, Zsóka elkészítette férje kedvencét, a vadast zsömle-gombóccal. Egyedül ténykedett a konyhában, közben énekétől lett hangos a lakás. Zsombor szeme megtelt könnyel.

- Bocsáss meg a gyengeségemért! - ölelte át Ikát. - Három éve nem hallottam anyut énekelni, pedig a régi dalokat mind tőle tudom. Miközben főzött, énekelt. Én pedig a szobámban tervrajzokat rajzoltam. Szinte maguktól másztak fülembe a dallamok, agyamba a szövegek.

- Klassz fortélyokat tanulok el tőletek. Zsókatól a gyerekeink önállóságra nevelését, tőled a fülbemászó tanulást.

- Miféle önállóságról beszélsz?

- Kolos bácsi holmijainak átrendezésekor a zoknis fiókban megtaláltam egy érdekes rajzot. Amikor Zsóka meglátta, elnevette magát, és elmagyarázta a piros és kék fakkokra osztott lap értelmezését. A fakkok a szekrény polcainak beosztásai voltak. Kékkel a nyári, pirossal a téli holmik jelölése. Apukád eszerint találta meg, amit keresett.

- Na persze. Vele kivételezett. Nekem bezzeg már ovis koromban magamnak kellett rendben tartanom a szekrényemet, mert ha nem, hát akkor pillanatok alatt megtanultak a holmijaim repülni. Van róla fogalmad, milyen nehéz egy nagycsoportosnak kiválogatni a különböző ruhaféleségeit? Épphogy csak a kis alsóimat nem akartam zoknival párosítani.

- Ó, szegénykém! Azóta viszont jól elkényeztetett. A kisujjadat sem kell mozdítanod a fincsi ebédekért.

- Na jó-jó, azokért nem, de a rucijaimat magam tartom rendben a mai napig.

- Szomorodj el, én drága vőlegényem, mert ezen én sem fogok változtatni - ölelte át nevetve.

- Kár, hogy belelátsz a lapjaimba. Na, és hogy képzeled el a fülbemászó tanulást?

- Arra gondoltam, amíg te rajzolgatsz, én németet olvasok fel neked. Három legyet üthetnék egy csapásra: elkészülne a tervrajzod, miközben a német belemászna nem csak a te, de az én agyamba is - kacagott.

Amikor végeztek, Zsombor ajánlatot tett a vadassá válására.

*

A klinikán a professzor mindent előkészítve várta őket. Miután megbeszéltek a legfontosabbakat, türelmüket kérte, amíg Kolost felkészíti lelkileg a találkozásra.

- Hogy van, Kolos úr? Kissé sápadtnak tűnik - ment be hozzá.

- Talán az izgatottságomat látja rajtam. Reggeli után az ablakhoz ültem, a naplómba jegyzetelgettem. Közben kinéztem, az udvaron láttam átjönni három személyt: egy korombeli hölgyet és egy fiatal párt. Furcsa izgalom fogott el. Biztosan éreztem, a hölgyhöz és fiatalemberhez közöm kell, hogy legyen, mert azon túl, hogy ismerősnek tüntek, az izgalom oly mértékben nő bennem, majd szétnyomja a mellkasomat. Épp önhöz készültem, hátha tud az ittlétükről.

- Igen, tudok, és nem szeretném izgalmát tovább fokozni, de mielőtt beszélünk róluk, adok önnek egy nyugtató injekciót.

- Nagyon kérem, ne. Nem szeretnék most elaludni. Úgy érzem, közel vagyok hozzá, hogy eszembe jusson, kik lehetnek ők.

- Nem altatót, nyugtatót adok, de higgyen nekem, erre most szüksége lesz.

Kolos megadóan túrta fel pizsamafelsője ujját és ült le karját nyújtva. Amíg hatott az injekció, a professzor próbálta elterelni gondolatait, és megkérdezte:

- Régen beszélt a magyar barátjáról. Mikor kapott tőle levelet?

- Egyet kaptam tőle, arról beszámoltam. Csalódtam benne. Amikor távozott innen, megígérte, rendszeresen levelezünk. Lehet, hogy én hibáztam a türelmetlenségemmel. Kétszer is rákérdeztem, tudott-e tenni valamit a családom felkutatásában. Azóta nem válaszol. El vagyok keseredve, megszakadt az egyetlen szál, ami a hazámhoz köthetne.

- Nincs oka a kesergésre. Mondtam magának, nem adjuk fel a családja megkeresését. Erőfeszítéseink eredménnyel jártak.

- Hogy mondja?! Újabb jelentkezők akarnak beazonosítani?

- Azon már túl vagyunk, megcsináltuk a genetikai vizsgálatot, úgyhogy minden kétséget kizáróan a neje és a fia jött önt meglátogatni a kis menyasszonyával.

- Úristen! Istenkém... Istenkém, hol vannak?! - ugrott fel.

- Nyugodjon meg! - fogta meg a karját.

- Igen... igen, de látni szeretném őket!

- Ezért vagyok itt. Itt vannak kint a folyosón, de ha nem uralkodik magán, oda az eddigi küszködésünk az egészségéért.

- Nem, nincs semmi bajom, és megnyugszom, amint láthatom őket - ment felindultan az ajtóhoz.

Amint kinyitotta, megtorpant a küszöbön. Mereven nézte Zsókát, majd a fiát. Zsóka keze-lába remegett az izgalomtól. Igyekezett betartani a professzor kérését, várják ki, amíg Kolos indul hozzájuk. Nem mozdult, csak mosolygott Kolosra, aki bizonytalan léptekkel indult feléje:

- Bocsáss meg, tudom, hogy a nejem vagy, de a neved sehogy sem jut eszembe.

- Szia, drága Kolsikám! Zsóka vagyok, a te Zsókcukikád!

- Ó, igen! Kolsi... te mindig így szólítottál... drága Zsókcukikám! - ölelte át boldogan. - Én édesem... csakhogy rám találtatok!

- A drága professzor úr segítségével végre sikerült, láthatunk téged.

Megpuszították egymást, majd vállát átölelve, fordult a fiához:

- Szia, Zsombikám, én egyetlen fiam!

- Szia, apa! Alig vagyok képes elhinni, vannak még csodák! - puszilta meg. - Türelmetlenül vártuk a napot, hogy végre beszélhessünk veled, átölelhessünk téged. Ikára emlékszel? - nézett a menyasszonyára.

- Igen, és amióta eszembe jutott a neve, abban a hitben voltam, ő az én kislányom, de amikor ma reggel átjöttetek az udvaron, csak anyukád meg te keltettetek bennem izgatott feszültséget.

- Emlékeidnek azért volt annyira ismerős, mert ha nem is közvetlenül, de a kolléganőd volt - mint ahogy nekem a mai napig az. Azaz sokkal több annál, mert amint hazajöhetsz, családtaggá avanszálom. Szóval ő Mosonyi Rózsika, azaz ahogy mindenki szólítja őt, Ika. Majd

meglátod, milyen tündéri angyal - mosolygott boldogan Ikára. - Látom, egyszerre túl sok mindent zúdítottam rád, bocsáss meg! Ne töprengj, meglátod, otthon minden eszedbe fog jutni.

- Igen-igen... csak azért méltam el, mert nagyon ismerősen csengtek szavaid - majd Ikához fordult:

- Ó, drága kislány! Megengedi, hogy adjak egy puszit?

- Természetesen - mosolygott rá. - Puszi nélkül nem lehet gratulálni.

Kolos hozzá hajolt, hogy megpuszilják egymást.

- Boldog vagyok, hogy ilyen aranyos menyem lesz! Csak otthon lehetnék már! Mikor is lesz lehetséges ez? - nézett a professzorra.

- Amint most elnézem önt, nemsokára.

- De hogy fogom én azt elviselni, hogy nélkülem mennek haza, én meg maradok?

- Úgy, drága Kolsikám - szólalt meg Zsóka -, hogy én úgy készültem, ha a professzor úr engedélyt ad rá, veled maradok, amíg maradnod kell. Csak abban kérem a segítségét, valami olcsó szállást ajánljon nekem.

- Örömmel, hiszen az állandó kapcsolat a legeredményesebb gyógyír - lelkesedett. - Ha ez a kórterem megfelel, itt maradhat, csupán az étkezésért és tiszta ágyneműért kell némi térítéssel számolniuk.

Kolos arca felderült, örömtias, csillogó tekintettel köszönte meg a professzornak.

- A teljes felgyógyulásáért örömmel segítek, amiben tudok.

- Most jut eszembe, amikor bejött hozzám, azt mondta, megvolt a beazonosításom, elkészült a genetikai vizsgálat. De hát hogyan, amikor én erről semmit nem tudok?

- Úgy, kedves Ács úr, hogy így tartottam helyesnek. Emlékszik, milyen feldúlt lett hetekig az első alkalommal?

- Igaz-igaz. Ki sem tudtam heverni igazán.

- Apukám, drága, ne tartsuk fel a professzor urat - szólalt meg Zsombor, látva, hogy az orvos az órájára pillant.

- Elnézést, valóban sietek, egy óra múlva a műtőben kell lennem. Asszonyom, intézkedem az ön ügyében is - nézett Zsókára.

Kezet fogott mindannyiukkal, és elhagyta a kórtermet. Zsombor kezébe vette az irányítást:

- Anyukám, hogyan tovább?

Zsóka, mintha el lett volna varázsolva, csak Kolost nézte. Zsombor megfogta a karját, és megismételte a kérdését.

- Nem tudom, leblokkoltam. Én csak ruhaneműt hoztam magamnak.

- Akkor azt javaslom, apunak hagyd itt a holmijait, hadd öltözzön végre a sajátjába, mi pedig induljunk bevásárolni, mert az idő rohamosan telik.

2.

Miután hármásban bevásároltak, Zsomborék visszakísérték Zsókát, egy hétre elköszöttek Kolostól és rohantak a repülőtérre.

Zsóka mosolyogva simogatta meg férjét:

- Végre, végre az én Kolsikámat láthatom. Egészen másként nézel ki a sajátodban, mint abban a förtelmes kórházi cuccban.

- Én is úgy érzem, mintha kicseréltek volna. Ó, drága Zsóki! Annyira, de annyira boldog vagyok, hogy már nem csak vágyakoznom kell valakik után, de hús-vér emberekké váltatok. Borzalmas volt érezni, hogy szeretek valakit, és még a nevükre sem tudok visszaemlékezni.

Zsóka szemét elfutotta a könny.

- Drága Kolikám, rengeteget szenvedtünk miattad. Örjítő volt három éven át azt éreznem, élsz, vársz ránk valahol, de tehetetlenek voltunk, mert a felkutatásodra tett próbálkozásaink hiábavalóak voltak. Semmi nyomot nem tudtunk azóta a dubaji telefonod óta találni.

- Mi a csudát kerestem én Dubajban?

- A londoni közvetlen járattal indultál Sydney-be, a konferencia körútra. Dubajban szállt le a gépetek másfél órára, technikai szünetre. Te az üzleteket jártad körbe, hogy elmesélhesd nekem, mi mindennel tudnám elkápráztatni magamat, ha ott lennék veled. Bár lehettem volna, akkor nem esett volna ki három év az életünkből. Azzal köszöntél el, mielőtt bemész a tranzitba csomagellenőrzésre, felhívsz, de sajnos, nem hívtál.

Kolos magába mélyedt, erősen gondolkodott, de csak a fejét rázta.

- Ne erőlted magadat, azt mondta a professzor úr, árt neked. Nem szeretnék rossz hatással lenni rád, mert akkor haza kell mennem.

- Oké, oké, csak rád figyelek.

Felkelt, kulcsra zárta az ajtót. Ledőlt az ágyra, Zsókát maga mellé vonta.

- Furcsán érzem magamat. Mióta eltűntél az életemből, kihalt belőlem a férfi. Most meg elég volt egyetlen simogatásod, ölelésed, hogy leküzdhetetlenül feltámadjon bennem.

- Csak nem azt akarod mondani, ennyi év alatt nem csaltál meg? - ölelte át vágyakozva.

- Nem akarom, mondom. Bár lett volna rá alkalmam, mert itt nem csak a szobanővérke, de az osztályos doktornő is a közelemben akartak férközni, de hiába, mert nekem egy régi szerelem kötötte le a figyelmemet. Számomra az az egyetlen elvesztett angyal jelentette a nőt, pedig a doktornő mindent elkövetett, hogy észrevetesse magát velem. Éjszakai ügyeletben itt ült végig az ágyam szélén.

- Hiszek neked, de nehéz beleképzelnem magamat, mert amióta ismerlek, alig tudlak fékezni felhevültségemben... Ohh... jajj, de rég érezhettem nőnek magamat... Ahh... nagyon jó vagy!

- Ó... ez hirtelen jött... úgy látszik, nem vagyok az ösztöneim ura. Mi lesz, ha Zsombinak kistesója lesz?

- Boldog lennék! Imádom a kisbabákat.

- Na de nem fog zavarni, hogy esetleg egyidős lesz az unokánkkal?

- Nem, legalább mindkettőnek lesz játszótársa - nevetett.

- Fhhúú, de ciki... fogalmam nincs, hány évesek lehetünk.

- Te 1955-ben születted, ötvenhárom éves vagy, én a nyáron töltöttem be az ötvenet.
- Hmm... akkor most 2008 van, és velem 2005-ben történt valami? - feküdt mellé.
- Igen, pontosan számolsz. Édeském, nekem fel kéne öltöznöm. Mi van, ha valaki be akar jönni?
- Ide a profon kívül nem jön más, de oké, öltözz fel.
- Annál is inkább, mert hoztam neked valami finomat. De hogy meg tudd enni, valahol meg kell melegítenem. Meg tudod mondani, hol találom meg a nővérszobát?
- Pontosán nem, de azt tudom, hogy a kórházi személyzet szobái egy folyosón vannak. Egy emelettel lejjebb, a lépcsőház túloldalán.
- Oké, elmegyek felfedező útra, sietek vissza - simogatta meg a férjét.
- Ó, Zsókcám, te édes, gondoskodó angyal! Hányszor, de hányszor éreztem az édes simogatásodat álmodban - sóhajtott a nejét nézve.
- Elmondhatom én is, mennyire hiányzott három éven át a kedveskedő mondatod. De jó, hogy hallhatom ismét - ment ki a kórteremből.

Kolos zsongó méhkasnak érezte agyát a rengeteg információtól, élménytől, amik mint mindig, ezúttal is felizgatták. Nyugtalan ingerültséggel rohángált a kórteremben. Gyötörte agyát, hogy feltörő emlékfoszlányai kimondható mondatokká formálódjanak benne. Fülében csengtek a professzor intó szavai: uralkodjon érzésein, ha gyógyulni akar. Próbálta, de csak akkor higgadt valamelyest, amikor meghallotta Zsóka könnyed lépteit közeledni a folyosón. Ajtót nyitott neki. Amint belépett, varázsütésre nyugodott le.

- Gyere-gyere, én drága gyógyszerem, gyere! - vette át tőle a tálcát. - Ó, istenkém! Vadas zsömlegombóccal! Végre, végre hazai ízek! - tette az asztalra.

Megfordult, Zsókat magához ölelte, csókolta, ahol érte. Az asszonyból kitört a sírás.

- Ne sírj, énekes pacsirtám, már nincs miért.
- Három éve elnémult a pacsirtád, tegnap este szólalt meg először, de ígérem, nem engedem meg, hogy még egyszer elnémítsd - ölelte szenvedélyesen. - Vacsorázzunk, drága, mert vihetem vissza melegíteni - simogatta szerelmesen.
- Örült türelmetlenség van bennem, hogy megláthassam hazámat, otthonomat.
- Emlékszel rá, hogy néz ki?
- Egy éve ment haza innen egy honfitársam, aki eszembe juttatta Budapestet, az otthonomat. Azóta álmodom vele minden éjszaka. Pontosán le tudnám rajzolni, a helyiségek hogy helyezkednek el egymáshoz képest, azokban milyen bútorzat volt.
- Nem volt, van is. Csupán annyi a változás, hogy Ika javaslatomra hozzánk költözött, amióta menyasszony lett. Az ő szekrényesora bekerült Zsombi nagyobbik szobájába, más minden változatlan, azóta, hogy a legnagyobb tiltakozásom ellenére elmentél és felszálltál arra az átkozott gépre.
- Ígérem, jó leszek, és itt teszek neked esküt rá, soha többé nem cselekszem akaratod ellenére. Esküszöm! - tette kezét a szívére.
- Köszönöm, de vigyázz, mert betartatom veled!
- Ezt az egyet biztosan nem kell, jó lecke volt a büntetésem.
- Gondolom, a holmijaidat ugyanúgy szanaszét hagyod, mint régen - mosolyodott el Zsóka.

- Mit tagadjam, szinte naponta keresgetek valamimet - húzta fanyar mosolyra száját. - Sokat szídtál emiatt?
- Szidni nem szídtalak, de sokat morogtam, az igaz - nevetett a fejét csóválva.
- Mesélj, drága lelkiismeretem, tényleg olyan csodás életünk volt, mint amilyen bennem él? - ölelte magához Zsókát.
- Talán még annál is szebb. Azért volt örjítő az elvesztésed. Egy pillanatig sem kételkedtem benne, hogy élsz. Zsombi sokszor mondta, nem szabad illúziókban ringatni magamat.
- Mégis mit gondoltál, miért nem jelentkezem?
- Konkrét elképzelésem nem volt, de biztos voltam benne, hogy élsz. Örjítő volt, hogy semmi nyomot nem találtunk Zsombival, amin elindulhattunk volna a keresésedre.
- Azt mondtátok, valami konferenciára akartam menni. De milyenre?
- Bakteorológus vagy. Abban a kutatóintézetben voltál kutatómérnök, ahol Zsombi a külkereskedelmi főosztályon csoportvezető, Ika az alosztályon ugyanaz.
- Hmm... igaz is, Zsombi is mondott ilyet, hogy egy helyen dolgoztunk.
- Igen. Influenzás voltál, amikor felkértek, hogy Zorky Béci helyett - aki pont akkor kapott szívinfarktust - menj el te a sydney-i konferencia körútra. Hiába tiltakoztam, te soha senkinek nem tudtál nemet mondani.
- Akkor a második eskümmel azt fogadom meg, megtanulok. Már este van, bezárkózhatunk - fordította rá a kulcsot, hogy magához ölelhesse Zsókát. - Régen is ilyen ellenállhatatlan erővel vonzottál magadhoz?
- Igen. Minden nézeteltérésünket szeretkezéssel oldottunk fel.
- Olyan jó, hogy a szemedbe nézhetek, mert soha nem vétettem ellened... ellenünk.
- Nem csaltalak meg én sem. Nem is tudtalak volna, annyira fáj az elvesztésed.
- Nem kételkedem a szavaidban, de valami rossz érzés van bennem ezzel kapcsolatban.
- Még Zsombi gyerek volt, amikor ki akart kezdeni velem a főnököm. Te le akartál vele számolni, de én a békésebb utat választottam, munkahelyet cseréltem. Azóta vagyok a művészeti főiskolán művészetvezető.
- Hmm... ennyire régi történet jutott eszembe?
- Ez, azt hiszem, jó jel.
- Annyira jó, hogy visszakaphattalak... hogy lehet jelenem, jövőm. Borzalmasan rossz múlt nélkül élni, de már bízom benne, közösen azt is vissza tudjuk majd csalogatni.
- Biztos lehetsz benne. Az ismerős környezet fog segítségünkre lenni ebben, no meg az a sok magnófelvétel, amiket csináltál.
- Sok felvételem van?
- Rengeteg. Nemrég tudtam rávenni magamat, hogy rendet tegyek köztük.
- Bele is hallgattál?
- Ahhoz nem volt erőm. Egyet hallgattam le, amit borítékban a fiókom mélyére zártál.
- Te jó ég! Csak nem bűnöztem?
- Nem, Zsombival beszélgetsz rajta, a szavaddal élve: mint férfi a férfivel.

Kolos felnevetett.

- Édes vagy! Akkor most csináljunk olyat, mint nő a férfivel, jó?
- Nincs ellenvetésem. Úgy látszik, most éljük második ifjúságunkat.
- Lehet, de van is mit bepótoljunk.

3.

Zsóka egy hétig volt Kolossal a klinikán. A professzor úgy ítélte, olyan gyors ütemben fejlődik a memóriája, hogy nyugodt szívvel hazaengedheti. Bár befejezte gyógyító programjának megkezdett szakaszát, de valójában arra már nem volt szükség, mert betege túlhaladta azt. A következő fázis pedig már az ő koncepciója szerint is sokkal eredményesebb a régi lakhelyén, családi környezetben. Úgyhogy Zsomborék a következő hétvégén nem látogatóba mentek, hanem a szüleiért.

A professzor csak úgy, mint előző héten, felkészült Kolos kiadására. Ezúttal is vele foglalkozott elsőként.

- Arra kérem, Ács úr, ne erőltesse magát. Az emlékek előjönnek maguktól... és, ahogy megbeszéltük, amint fáj a feje, pihenjen. Ezzel segítheti elő legeredményesebben emlékezetének működését.

- Igen, drága professzor úr, minden utasítását be fogom tartani! Hálám kifejezésére szavakat sem találok. Ön adta vissza nekem az életemen túl az önbizalmamat, hitemet, hogy lehet még belőlem ép, értékes ember. Ön érte el velem, hogy önbecsülésem legyen, akarjak meggyógyulni.

- Nem csak adtunk, rengeteget kaptunk öntől mi is. Kidolgozott koncepciónk volt. Tudtuk, honnan hova akarunk eljutni, csupán páciensünk nem volt, aki igazolhatta volna elképzelésünk helyességét. Ön volt a próbababánk - mosolyodott el. - Ráadásul a gyógyító fázisok fokozatát az ön javulása és esetenkénti visszaesése alapján mérhettük be, fejleszthettük tovább. Az ön reakciói jelezték, gyors a gyógyító tempónk, apróbb lépésekkel nagyobb eredményt lehet elérni. A teljes projekt kidolgozásán még van teendőnk, de ezek már csak apró finomítások, simítások. Szóval nekünk is van önnek mit köszönnünk. Őszintén örülök annak, hogy mert a gondjairól beszélni, ami már egy újabb gyógyulási szakasz kezdetét jelzi.

- Rengeteg fölöslegesen elpazarolt energiám szabadult fel a családom megtalálásával, azzal, hogy Zsóka mellettem lehetett. Végre érezhettem, tartozom valakikhez, fontos vagyok valakiknek.

- Tisztában voltunk vele, hogy ingadozó hangulatváltozásai emiatt voltak. Tartottam a teljes letargikus állapot beálltától. Másfelől, magam sem hittem, hogy ilyen nehéz megtalálni egy családot a világban. Amíg felöltözik, elkészítjük a zárójelentését - szorított kezét Kolossal és a két fiatallal elhagyta a kórtermet.

- Az édesapja idegrendszere még nem kifogástalan, de családi környezetben gyorsan erősödik majd - mondta, miközben a dolgozószobájába mentek. - Tudniuk kell, amint felsejlik benne egy emlékfoszlány, kicsit sokat kérdez és túl beszédessé válik. Agya ilyenkor hozza vissza szívós munkával tudatalattijából az elnyomott emlékeket. Legjobb, ha végighallgatják, nem szakítják meg kérdéseikkel a jótékony folyamatot.

- Hagyjuk őt beszélni, annál is inkább, mert ő a család szóvivője - mosolyodott el Zsombor.

- Budapest-London viszonylatában nem kérhetem, hogy havonta jelenjen meg kontrollra, de fontos lenne állandó kapcsolatot tartanunk.

- Ezzel sem lesz gond. Anyukám meglehetősen aggódo típus, ő a legapróbb észrevételével hívni fogja önt.

- Módomban állt megtapasztalni, a héten többször bejött hozzám, sokat beszélgettünk. Amint látom, közben elkészült édesapjáról Gertrúd kisregénye. Abban is pontos tájékoztatást kapnak minden lényeges tudnivalókról.

- Csak ismételhetem édesapámat, hálásak vagyunk az odaadó gyógykezeléséért, figyelméért, erőfeszítéséért, amit érte tett - álltak fel.

A professzor kikísérte őket. Mire visszaértek a kórteremhez, Zsombor szülei kint ültek a padon. Amint meglátta őket Kolos, átfogva neje vállát felállt és indult feléjük.

Jó két órájuk volt a repülőbe való beszállásig, sétáltak egy jót London belvárosában. Kolos hallgatagga vált, magába zárkózott. A repülőn alaposan körülnézett, majd Zsóka-hoz fordult:

- Úgy rémlik, valamikor elkezdtem naplót írni. Annyira emlékszem, egy londoni sétát örökítettem meg benne. Te találkoztál a holmijaim között ezzel?

- Nem találkozhatott, apukám, mert ezt a naplót a sydney-i utadon tervezted elkezdni. Ha írtál valamit, az a válltáskádban maradt.

- Te jó ég, a laptopom is?

- Bizony, az is.

- Rajta volt az összes anyagom. A héten arra gondoltam, abból utánanézhetek, mi mindennel foglalkoztam.

- Annak nem lesz akadálya, bár ez még odébb van. Mielőtt elmentél, a konferencia körutaddal kapcsolatos anyagom kívül mindent lementettünk a gépedről.

- Na, hála istennek! Anyukád mondta, hogy bakteorológus vagyok, de milyen beosztásban voltam?

- Kutatómérnökként egyéni feladataid voltak.

- Ezek szerint rajtam múlik, hogy hol folytatom?

- Kizárólag rajtad.

Ika elsápadt, maga elé kapta a leszálláskor használt zacskót.

- Rosszul vagy, kincsem? - ölelte át aggodva Zsombor.

- Fhúú, nagyon, de csak kínoz a hányinger.

Zsombor szólt a stewardessnek. Két tablettát hozott és tiszta vizet.

- Nem bírod, kislányom, a repülést? - nézte Kolos részvétellel.

- Babát vár a drága - mondta Zsóka.

- Babát? Ó, édeseim, nagyapát csináltok belőlem?

- Bizony-bizony, januárban nagyszülők lesztek - mondta boldog büszkeséggel Zsombor, majd menyasszonyához fordult: - Jobban vagy?

- Kicsit talán igen.

- Ennél nagyobb örömet nem szerezhettem volna - mosolygott rájuk.

Amikor leszálltak Ferihegyen, Kolos ismét alaposan körülnézett. Zsombor kocsijához közeledve örömmel kiáltott fel:

- Áá! Nem cserélted le a kocsidat? - simogatta meg az Opelt, mielőtt beült.

- Nem. Ötéves, még semmi baja nem volt. Azelőtt két évvel vettük, mielőtt eltűntél. Csuda izgalmas, egyből felismerted.

Útközben többször meg kellett állniuk, mert Kolos minden ismerős utcában végig akart sétálni, minden ismerős házat megnézett, és a legtöbbről eszébe is jutott valami a múltjából.

Nehezen, de azért csak hazaértek. Legnagyobb meglepetésükre Kolos minden bizonytalanság nélkül indult a lépcsőházukba. Elkérte a postaláda kulcsát.

- Ó, a sok reklámújság! Rengetegszer villant fel agyamban a kitömött postaláda - nézett a családjára boldogan.

Magához véve őket, elindult a lépcsőhöz.

- Mehettek lifttel, én gyalog szeretnék felmenni.

Együtt mentek fel. Itt is egyenesen a lakásukhoz vette az irányt. Belépve, körülnézett, képtelen volt megmozdulni a hirtelen rátörő élményhalmaztól.

- Rosszul vagy, Kolsikám édes? - ölelte át aggódva Zsóka.

- Nem, dehogy! Csak valahogy rendet kell tennem a fejemben. Itt tényleg nem változott semmi. Ó, drágáim! Szavakba nem tudom foglalni az érzéseimet! Itthon vagyok, végre itthon! Ó, otthon, drága otthon, mennyit-mennyit sóvárogtam utánad! Már teljesen lemondtam róla, hogy valaha bejöhettek ezen az ajtón - nézett a bejáratra. Majd lassan a nappaliba indult, megállt a közepén:

- A jobb oldali szoba a miénk, a bal Zsombié - nézett rájuk, megerősítésre várva.

- Igen, annyi különbséggel, hogy már nem csak az enyém - ölelte át Ika vállát.

- Igen, az én nagy-nagy boldogságomra. Mikor lesz a nagy nap?

- Most már bármikor, hiszen együtt van ismét a család.

Ikára nézve látta, elsápadt.

- Mi a baj, életem?

- Azt hiszem, a kis trónörökös méltatlankodik.

- Ó persze, ne éheztesd a kis drágát! Nosztalgiazzatok, mi vacsora után nézünk! - mentek ki a konyhába.

TIZENEGYEDIK FEJEZET MÁSFÉL ÉV RÖVID TÖRTÉNETE

1.

Kolos a professzor várakozásának megfelelően, családi környezetben sokkal kiegyensúlyozottabb lett. Erősödött idegrendszere, nem fárasztotta ki a gondolkodás, töprengés. Nem mondott le a klinikán bevett szokásáról, jegyzetfüzetet rendszeresített, amit mindenhol magával vitt, hogy pontosan rögzíthesse a látottakat, hallottakat, fel-felbukkanó emlékfoszlányokat. Miután Budapesten bejártak minden helyet, ahol Kolos régen megfordult vagy dolga volt, Zsóka javasolta, menjenek el Kolos szülővárosába, Királyvárra, valamint ahova üdülni jártak: Bakonyba, Balatonhoz, Ligetgyöngyére. Jó alkalmat nyújtott ehhez a nyári szünet.

Rohamosan teltek a füzetek, amik igencsak megdolgoztatták Kolos emlékezetét, agytekervényét. Voltak helyek, ahova többször vissza kellett menniük, mert hiányérzete volt a hellyel kapcsolatban. Emellett jótékonyan hatottak rá az otthon felgyorsult események, ezekből aktívan kivette részét. Vállalta Zsomborék esküvőjének megszervezését. Komoly vitába keveredett fiával, mert vele ellentétben a fiatalok kerültek a megterhelő programokat. Féltették őt, nekik a mielőbbi felépülése volt a legfontosabb. Ika javaslatára a nászutukat is a következő nyárra halasztották. Bár semmi gondja nem volt várandósságával, de női rafinériával gömbölyödő hasára hivatkozott apósa meggyőzésében, ami bejött, mert Kolos elfogadta, nem igazi a nyaralás, ha korlátozva vannak bármiben.

Mire január huszonkettedikén megszületett Erik és Konrád, a balesete körüli három év kiesésén kívül egészségesnek mondhatta magát. Boldogan sétáltatta napközben Ikával az ikreket.

Zsombornak át kellett szerveznie életét. Egy időre lemondott az edzésekről, munkahelyén csak a legfontosabb dolgokban vállalt pluszmunkát. Rengeteget segített Ikának a babák ápolásában, a velük való foglalkozásban. Amíg kicsi csecsemők voltak, az esti órákra tervezték be a babák mozgásfejlődését. Ilyenkor vették ki őket a kiságyból, járókából vastag plédre a parketre, ahol szabadon ficáinkolhattak, foroghattak, mindaddig, amíg anyucihoz, apucihoz nem értek, amit aztán hatalmas kacajjal jeleztek. Így érték el, hogy a két kicsi mindent előbb csinált, mint hasonló korú társaik. Héthónapos korukban villámgyorsan négykézláboltak a lakásban. Elég volt vigyázni rájuk, mert ha nem aludtak, folyton láb alatt voltak a kis gézengúzok. Nyolchónapos korukban felálltak és kapaszkodva közlekedtek. Ez volt a veszélyesebb korszak, mert kapaszkodónak használtak minden újukba került lehetőséget: legyen az állólámpa, lógó terítő, padlóváza, a nagy lábán lévő harisnya, nagypapi nadrágszára. Így aztán volt nagy popsira esés, ha instabil tárgy került kapaszkodásuk célpontjává. Eleinte ijedtükben keserves sírással méltatlankodtak, de később, ha letottyantak, oda se neki, négykézlábra álltak, majd felegyenesedve, széles mosollyal pofijukon gyalogoltak tovább. Nem voltak egy évesek, amikor önállóan elindultak, amivel szüleik, nagyszüleik helyzetét tovább nehezítették. Amíg lent voltak velük, nem volt megállás, futhattak utánuk. Arra viszont bizton számíthattak, este fél kilenctől reggel hétig aludtak, mint a mormoták.

Nem volt hát csoda, ha ekkora elfoglaltság mellett elmaradt Kolos részéről az agyserkentő gondolkodás, élmények után járás. Fiókba kerültek a jegyzetfüzetek, nehogy az ikrek martalékává váljanak.

Másfél évesek voltak, amikor Zsókéval Londonba utazott egy utolsó kontrollra a professzorhoz.

- Örülök, Ács úr, remek színben van - fogadta széles mosollyal -, legalább öt évet fiatalodott. Amint látom, minden eredménye ragyogó. Ne vegye rossznéven tőlem, de kis elégedetlenség van bennem a baleset körüli események elvesztése miatt.

- Igaza van, professzor úr, minden szabadidőmet lekötik az ikrek. Ígérem, beosztóbb leszek, és visszatérek a régi módszeremhez. A repülőn máris azt terveztük Zsókéval, felírom a római kórház címét, az ottani professzor nevét, aki ön előtt kezelte, hátha kaphatunk új információt tőle, amivel továbbléphetünk.

- Nem akartam a dolgok elébe vágni, bár általa, de van ilyen hírem önnek. Mivel két hete megállapodtunk a mai találkozásban, nem szóltam róla, de van egy betegem, aki véleményem szerint érdekelni fogja önt.

- Milyen szempontból?

- Előre hangsúlyozom, csak sejtéseim vannak, de lehet, hogy a múltjához kapcsolódóan. Miután önt ide hozták Rómából, járt a barátomnál egy spanyolul beszélő férfi, aki ön után érdeklődött. Nem örült neki, hogy ön közben Londonba került, és igencsak lehangolta a hír, hogy mélykómába esett. Mielőtt önnel megegyeztem a mai napban, a barátom kísértetiesen hasonló hírrel hívott, mint akkor önnel kapcsolatban, miszerint: az Arab Emírség egyik vidéki kórházából vittek hozzá egy sebesültet. Nem esküdne meg rá, de az a gyanúja, az illető azonos a spanyol férfival, aki évekkal előbb ön után érdeklődött. A balesetből kifolyólag ő is kómába esett, de szerencsésebb önnél, mert amint beállt a súlyos állapot, azonnal átszállították hozzánk. A gyors beavatkozásnak köszönhetően pár napon belül felébredt, így ő csak a közvetlen baleset körülményeire nem emlékszik.

- Ez érdekes... rendkívül érdekes! Beszélhetnék vele? - ugrott fel izgatottan Kolos.

- Látom, a balesetével kapcsolatos dolgok még mindig erős ingerhatással vannak önre. Maga tud spanyolul?

- Igen, legalábbis társalgási szinten elég jól.

- Rendben van, akkor átkísérem hozzá - állt fel a professzor is.

A beteg a kertben volt, úgyhogy oda mentek le hozzá. Látszott rajta, Kolost ismerősként méregette, miközben a professzor elmondta, ki ő. Kolosnak ezer kérdés tódult az agyába, de amikor magukra maradtak, jobbnak látta, ha hagyja beszélni, nem zavarja meg gondolatait kérdéseivel.

Elnézést kért a férfitől, amiért jegyzetelni fogja szavait. Elmagyarázta neki, nála gyógyulási folyamat, hogy mindent feljegyez, és nyugodt körülmények között addig olvasgatja őket, amíg valamelyik meg nem ül agyában és felszínre nem hoz egy újabb emléket, élményt. Közben elővette jegyzetfüzetét és feltűnésmentesen bekapcsolta zsebében minidiszkjét. A spanyol érdeklődéssel figyelte. Rendkívül izgalmasnak, sőt, követendőnek tartotta módszerét.

Érdeklődése kölcsönös volt, mert amint Kolos tüzetesebben ránézett, agyában hangyaként motoszkált, valóban látta már ezeket a barátságos szemeket. Figyelte gesztusait, hanghordozását, amint az évekkal azelőtti történetet mesélte:

- Jó az arcmemóriám, amint megláttam önt, ismerősnek tűnt. El tudom képzelni, igaza lehet a professzor úrnak, pár évvel ezelőtt, bár futólag, de találkozhattunk.

- Ha én voltam az illető, csaknem öt éve - jegyezte meg Kolos.

- Igen-igen, már egészen biztos vagyok benne, az elmondása és a professzortól hallottak alapján önt vettem fel a kocsimba. Elmesélem, amire emlékszem még belőle.

Pár másodpercig maga elé nézett, majd beszélni kezdett:

- Bevallom nem akartam megállni, mert annyit tudok a környékről, amire egy tábla is figyelmeztet, veszélyes zónán megy keresztül az országút, tehát tanácsos mielőbb áthaladni rajta. De ön olyan elszántan állt elém és integetett két kézzel, nem volt szívem kikerülni. Meglepett, amikor jó pár nyelven próbálta megértetni magát velem. Angolul nagyon csekély a tudásom, németül semmi. Franciául értettem, amit mond, de belém bújt a kisördög, kíváncsi voltam, van-e még valami a tarsolyában. Hát volt. Szerintem valami szláv nyelvvél is próbálkozott még. Végül legnagyobb meglepetésemre az anyanyelvemen adta elő, hogy veszélyben van.

- Igen-igen, ezeken a nyelveken mind tudok. Orosz volt a szláv nyelv. Legcsekélyebb a tudásom spanyolul, mert ezt csak társalgási szinten beszélem. Hallgatom nagy izgalommal!

- Megrémültem, mert ha ön veszélyben van, minden valószínűség szerint szökevény lehet. Akkor pedig veszélybe kerülök önnel együtt én is, de képtelen lettem volna cserbenhagyni. Gyorsan intettem, üljön be.

Részletesen elmesélte, hogy juttatta kórházba, majd folytatta:

- Két hét múlva jártam arra ismét, akkor érdeklődtem ön után, de közölték velem, bár megismernek, de elnézésemet kérik, az ön biztonsága érdekében senkinek nem adnak felvilágosítást. A véletlennek köszönhetően tudtam meg, onnan a súlyosabb betegeket Rómába szállítják, mindig ugyanabba a kórházba. Kis utánjárással megkaptam a címet is. Amikor dolgom volt Rómában, felkerestem a kórházat, de nem volt szerencsém. Addigra onnan is továbbszállították önt Londonba. A történet mindmáig ennyi volt. Most, hogy én is ide kerültem, egy elszólásom alapján hallottam önről a professzor úrtól. Őszintén örültem, hogy nem volt hiábavaló a veszély felvállalása, ön meggyógyult.

- Hmm... szóval ön mentette meg az életemet - érzékenyült el Kolos. - Nem is tudom, hogy lehetnék eléggé hálás önnek.

- Ugyan, uram, emberi kötelességünk egymáson segíteni. Én is egy másik embertársamnak köszönhetem, hogy beszélhetek önnel.

- Mit tud a saját történetéről?

- Mindössze annyit, hogy egy barátom megkért, vigyem el az ismerősét a szomszéd városba. A két város között visz át az út a veszélyes zónán. Arra még emlékszem, figyelmeztettem őt indulás előtt, amint beérünk az erdőbe, egyenesen előre nézzen, mert veszélyes zónán kell áthaladnunk.

- Ugye, milyen pokoli rossz érzés, amikor emlékezni próbálna az ember és teljesen kiürültnek érzi az agyát?

- Rettenetesen az. Őrült fejfájás kínoz, amint kicsit erőltetni akarom a gondolkodást.

- Az jár a fejemben, ha ön többször jár arra, csak tud valamit, miért lehet veszélyes zóna a két város közötti erdő?

- Csak jártam, uram. Megfogadtam, soha többé nem megyek arra, inkább választom a hatvan kilométeres kerülőutat. A kérdésére válaszolva, tudja, hogy van ez, hall az ember ezt-azt, de jobb, ha hallgat. Visszagondolva, azért segíthettem, mert az eldördülő lövés is, ön is ellenkező oldalon voltak, mint a kórházat jelző tábla. Különben nem mertem volna kockáztatni.

- Öngyilkosság lett volna. Csak azért kíváncsiskodtam, hátha pont az az információ hiányzik annak felidézéséhez, honnan szökhettem meg akkor.

- Annyit mondhatok, mert mindenki tudja, aki arra lakik, egy arab kiképzőtábor van valahol az erdő sűrűjében.

Kolos ezt is gyorsan feljegyezte. Látta, a férfi kimerült a beszélgetésben. Felállt, megköszönte, hogy rendelkezésére állt, mielőbbi felgyógyulást kívánt neki és elköszönt tőle.

2.

Amikor elhagyták a klinikát, Kolos kis időre magába zárkózott. Zsóka figyelte az arcát. Látta, erősen töpreng valamin. Ilyenkor mindig türelmesen kivárta, hogy ő kezdeményezzen beszélgetést. Egyszer csak ingerülten megrázta a fejét - ami annyit jelentett, nem jut előbbre. Nejére nézett:

- Te mit szólsz mindehhez?

- Első megállapításom, Róma helyett Dubajba kell elmennünk. Úgyhogy, amint hazaérünk, beszélek Gyurival, kiveszek fizetés nélküli szabadságot meghatározatlan időre. Repülőre ülünk és körbejárunk ott is mindent.

- Kolosszális! Boldog vagyok, hogy te mondtad ki, mert miközben a fickó mesélt, folyamatosan ez járt a fejemben.

- Bennem is aközben fogalmazódott meg. Miért méricskélted olyan feltűnően őt?

- Ejha, nagy baj, ha ilyen bunkó módon viselkedtem.

- Egyáltalán nem voltál bunkó. Látszott rajtad, emlék után kutatsz, amire nem tudsz rájönni, mi lehet az.

- Közben rájöttem, a barátságos tekintete tűnt fel, és úgy rémlett, mintha elöl két metszőfogán arany koronának kéne lennie. Bár nem mosolyodott el egyszer sem, de sikerült felfedeznem, jól emlékeztem.

- Igen, a felső fogsora két metszőfogán aranykorona van.

Kolos megállt, gondolataiba mélyedt. Zsóka rámosolygott:

- Édeském, elálljuk az utat. Gyere, besétálunk a parkba, és leülünk.

- A sűrű erdő emlegetésekor emlékképek villantak agyamba - mondta ki hangosan gondolatait -, mintha nekem fáról-fára kellett volna áttornáznom magamat. Biztosan a földön nem akartam nyomot hagyni magam után. Jaj, ott meg, mintha áthághatatlan aljnövényzet akadályozott volna... ó, a lapos háztető... csillagfényes éjszaka... drótkötél... de honnan a csudából volt nekem drótom? - jegyzetelt széleseben. - Pedig volt, mert abból sodortam drótkötelet... és valami vasszerűségből csináltam kampót a végére, amivel behúztam a tőlem talán több méterre levő vastag ágat az erdő fái közül... Igen-igen, erősen beütöttem a lábamat, amikor átlendültem a fára - húzta fel óvatosan a nadrágja szárát. - Látod, ott a hegesedés. Nagyon vérzett - mutatta Zsókanak.

- Jesszusom, milyen mély seb lehetett - nézte elborzadva.

- Várj csak... egy sötét szobában voltam. Te jó ég, meddig lehettem ott? Igen-igen... egy ménkű nehéz asztról és valami vasszékről - amiket én cipeltem oda -, ahonnan felhúztam magamat a padlástérbe, de közben valamitől nagyon kifáradtam. Lehet, hogy ott találtam a drótot? Nem tudom, de most nem ez a fontos - temette két kezébe homlokát.

- Kolsikám, most hagyd abba, kérlek! - simogatta meg Zsóka. - Nézd csak, milyen aranyos ott az a madáranyma! Mennyi bogarat gyűjtött össze a kis pofájába. Ó, kis drágák, de éhesek vagytok! - mosolyodott el a madárcsaládot nézve.

- Oké, abba hagyom, mert nagy bennem a feszültség. Tényleg, csuda édesek! - követte neje tekintetét.

- Elmúlt két óra. Nem csoda, hogy kopognak a szemeim az éhségtől. Emlékszel, ide nem messze van egy családi kis étterem. Lenne kedved ott ebédelni?

- Hajaj, de még mennyire! - nevetett Kolos.

Ebéd után mentek a repülőtérrre. Alighogy beléptek a lakásba, a két csöppség ott lógott Koloson. Ikára nézett, adhat-e a csokiból nekik, amit Londonból hoztak.

- Túl vagyunk a vacsorán, úgyhogy adj csak - mondta nevetve.

Zsóka eltűnt. Pillanatok alatt átöltözött, nehogy lekésse a fürdetést. Kolos addig a nappaliban elővette jegyzetfüzetét. Zsombor mellé telepedett, érdeklődéssel olvasta vele együtt.

- Ez igen! Kész krimi, amiben részed volt. Izgalmas regény születhet belőle, ha előjönnek a részletek.

- Micsoda? Regéény? Én meg a regény! - nevetett.

- Naná! Semmi mást nem kell vele tenned, csak leírnod úgy, ahogy történt. Nekem még így foszlányokban is izgalmas.

*

Két hétbe telt, amíg elintézték hivatalosan mindent a dubaji úthoz. Ugyanúgy, mint több, mint öt évvel azelőtt, pénteken délután indultak Londonba, szombaton reggel Dubajba. Zsóka az úttól volt izgalomban, Kolos az élményei visszacsalogatásáért drukkolt.

Zsomborék ezúttal is kikísérték őket. A két kicsi rájuk csimpaszkodott, hogy ők is menni akarnak. Alig lehetett őket lefejtetni a nagyszülőkről. Meg sem tudták várni a beszállást, olyan sírást rendeztek.

Amikor leszálltak a gépről és elindultak a szállodába lepakolni csomagjaikat, Kolosnak sorban jöttek elő agyában az emlékképek. Ugyanazokat a helyeket járták végig, mint akkor ő. A reggeli londoni séta sem maradt ki, csak most rossz érzései maradtak el, hiszen ott volt vele élete párja.

Felszálltak a sydney-i gépre. Ezúttal is középtájon ültek, de most nem az ablak mellett, kint maradtak a folyosónál. Innen mindent jobban lehetett látni, hallani. Kolos most is hiába keresett honfitársakat, sehonnan nem hallatszott magyar szó. Többször is elment mellettük két férfi, akik furcsa kiejtéssel beszéltek az angolt. Kolosnak hirtelen ismerős lett az akcentus.

- Ugyanezzel az akcentussal beszélt akkor is hozzám egy férfi - súgta oda Zsókanak. - A nemzetiségemre volt kíváncsi, és arra, hova utazom.

Figyelte egy ideig, majd visszasúgta:

- Olyan arabos a kiejtésük.

- Igen - bólintott Kolos, és különös, furcsa érzés lett úrrá rajta, mintha most is valaki rajta tartaná a szemét.

Óvatosan körülnézett, de semmi feltűnőt nem vett észre, mégis érezte az idegen érzést, a rátapadó figyelő tekintetet. Zsókanak nem tetszett a megfeszült arckifejezése. A képernyő gombjait kezdte nyomogatni. Talált egy filmet, aminek az elejét régebben látta már. Nézte,

hátha Kolos is csatlakozik hozzá. Nem jött be a próbálkozása, Kolos továbbra is gondolataival volt elfoglalva. Ekkor a rádiócsatorna gombjait nyomkodta. Rátalált egy adóra, ahol nem zene volt, hanem egy férfi beszélgetett. Rövid hallgatás után rájött, különböző repülőterekkel társalog.

- Kolsi, figyelj csak! Hallgasd meg, mi lehet ez?

Fülére tette a hallgatót. Eleinte csak ímmel-ámmal hallgatta, majd belemerült.

- A pilótánk beszélget repülőterekkel - súgta oda Zsókanak.

- A pilótánk? - nézett rá csodálkozva.

- Igen ő, de ne szólj hozzám, hadd hallgassam!

Zsóka megnyugodva merült bele a filmnézésbe.

Ízletes ételeket, italokat szolgáltak fel közben. Emberek járkáltak, mozgalmas volt az élet, gyorsan telt az idő. Meglepődtek, amikor hallották a felszólítást: kapcsolják be biztonsági öveiket, készülődjenek leszálláshoz. A stewardess közölte velük, másfél órájuk van a felszállásig, ami a tranziton keresztül történik.

Leszállás után ezúttal is hazatelefonáltak elsőként. Zsomborral beszéltek, de közben hallották a két kicsi viháncolását is, amint Ika játszik velük.

Sétálni indultak, ugyanazon az úton, ahol annak idején Kolos. Az üzletek most is kínálták portékáikat. Egybe-egybe be is tértek, de Zsóka csak Zsomboréknak és a két kicsinek vásárolt. Amint kezdtek a kirakatok elfogyni, Kolos többször visszanezett, majd megfordult.

- Akkor majdnem végigsétáltam, de rosszul tettem. Két megtermett fickó kísért távolról, de amint tisztult számukra a terep, felgyorsították lépteiket, közrefogtak és közölték velem, ha ellenállás nélkül velük tartok, nem lesz bántódásom. Életemben nem féltem még, de akkor megízleltem a gyötrő érzés minden kínját. Próbáltam kiszabadítani magamat, de valami üvegcsét nyomott az egyik az orrom alá, amitől totál elkábultam és azt éreztem, zuhanok a mélybe. Amikor magamhoz térítettek valamelyest, már fogoly voltam. Állítólag majd két napig voltam abban az állapotban. Fogvatartóim is, a két fickó is ugyanazzal az akcentussal beszéltek az angolt, franciát, amit a repülőn hallottunk. Két hasonló kaliberű lehetett, mint akik velünk szemben jönnek - mondta a kirakatot nézve, mintha ott látott volna meg valamit.

- Feltűnésmentesen gyorsítsunk, itt elég kevesen vannak már - jegyezte meg Zsóka, nem kis nyugtalansággal a hangjában.

- Ne félj, most nem érhet baj, bármelyik üzletbe bemehetünk. Sőt, ide be is térünk - indult hirtelen ötlettel, hogy óvatosan utánuk nézhessen, hova tartanak.

Meglepődött, már egészen az üzletsor végén jártak. Meglöktek egy vaskaput, ami hamarosan elnyelte őket. Lehet, hogy őt is ott vitték ki innen? - gondolkodott el, majd hirtelen Zsókéra nézett:

- Ha jól látom, saját csapdámba sétáltam akkor.

- Igen, de nem lehetett véletlen, mert amint mondtad, már a gépen hasonló akcentusú fickó érdeklődött a nemzetiséged és úticéled után.

- Igaz-igaz. Tiszta rémálom az egész.

- Ez igaz. Mit szólnál hozzá, ha holnap reggel bemennénk a repülőtér irodai részlegéhez, és érdeklődnénk náluk, vajon többet tudnak-e azóta, mint amit nekünk mondtak annak idején?

- Nem tartom rossz ötletnek. Nyomozniuk kellett, hiszen emberéletről volt szó. De eredményre biztosan nem jutottak, akkor kaptatok volna értesítést.
- Ahhoz nem kéne pontosan tudnod a gép típusát, számát?
- Nem hiszem. Tudjuk a pontos dátumot, időpontot.

Ráment a másnapjuk. Irodáról irodára küldték őket. Egyikben ugyanazzal a hölgygel kerültek szembe, akivel annak idején Zsombor beszélt. Pontosán emlékezett ugyanis az Ács Kolos névre. Meglepetten méregette Kolost, hitetlenkedve csóválta a fejét, amikor nagyvonalakban elmondta, mi történt vele. Előkerített minden feljegyzést, zárójelentést, ami az ügyvel kapcsolatban keletkezett. Azzal zárták a nyomozati anyagot: kétség nem férhet hozzá, a magyar férfi önszántából hagyta el a repülőtér területét. Minden valószínűség szerint illegális disszidens volt.

Este Zsóka hamar elaludt. Kolos a feljegyzéseit olvasgatta és szorgalmasan jegyzetelt mindent, ami eszébe jutott. Egész szépen kirajzolódott fogvatartói pazar főépülete, a mellettük egymástól jó nagy távolságban sorakozó egyre zordabb, félelmetesebb épületek, a hatalmas kietlen birtok. Annak északkeleti sarkában a lapos tetejű ház, az erdő. A sötét szobában töltött nap minden borzalma és keserősége, szökésének részletei. „Hát nem hiába jöttünk ide, összeállt a kép. Miután rám lőttek, hosszú-hosszú mély álom következett, amiből a professzor szerint nehéz volt az ébredés, de százszor, ezerszer nehezebb az újbóli emberré válás” - sóhajtott. - „De sikerült!”

Jó érzéssel feküdt le és aludt reggelig. Zsóka meglepetten vette kezébe jegyzetfüzetét:

- Ez mind este jutott eszedbe?
- Igen, és úgy érzem, már nincs fehér folt, amiről tudnom kéne, de nem emlékszem rá.
- Na, ennek fog igazán örülni a professzor! Hazafelé feltétlenül bemegyünk hozzá.

VÉGE

(2014. március 2.)